

Liahóna



**Tanulj Róla, és
hallgass a szavaira!
12, 14, 20**

**Három reményt adó szentírásbeli
történet, 44**

Törekszünk azokra a dolgokra, 52

**Már most is lehetsz misszionárius,
58, 68**



Eunika a szentírásokból tanítja fiát, Timótheust. Készítette: Sandy Freckleton Gagon

Pál dicsérően szólt Timótheusról a benne levő, képmutatás nélkül való hit miatt, a mely lakozott először az ő nagyanyjában Loisban és anyjában Eunikában (lásd 2 Timótheus 1:5). Pál úgy utalt

Timótheusra, mint munkatársra Krisztus evangéliumának hirdetésében (lásd 1 Thessalonikabeliek 3:2), és így nevezte hithű segítőjét: „az én igaz fiam... a hitben” (1 Timótheus 1:2).



Liahóna, 2011. január

ÜZENETEK

4 Első elnökségi üzenet: Az Úrnak misszionáriusokra van szüksége

Írta: Thomas S. Monson elnök

7 Látogatótanítói üzenet: A Segítőegylet története és öröksége

KIEMELT CIKKEK

14 A Szabadító – a Mestertanító

Írta: Jay E. Jensen elder

Mindannyiunk számára követendő minta az, ahogyan az Úr használja a szentírásokat a tanításban és mások megerősítésében.

20 Az Újszövetség történelmi háttere

Írta: Thomas A. Wayment

Ki írta az Újszövetséget? Hogyan jutott el hozzánk?

26 Hitünk alaptételei

Írta: Dallin H. Oaks elder

Felebarátaink talán nem is ismerik hitünk eme kulcsfontosságú igazságait.

34 Újdonságok a Személyes fejlődésben

Írta: Elaine S. Dalton

A Fiatal Nők általános elnöke elmagyarázza a Személyes fejlődés programban történt változásokat.

37 Az ároni papság – hatalmasabb, mint gondolnád

Írta: David L. Beck

Az új Isten iránti köteletség könyv segít tanulnod az evangéliumról, a szerint cselekedned, és másokkal is megosztanod.

ROVATOK

8 Kis és egyszerű dolgok

11 A mi otthonunk – a mi családjunk: Az ima gyógyító ereje

Írta: Marcos A. Walker

12 Amiben hiszünk: A Szentírások Jézus Krisztusról tanítanak és tesznek bizonyosságot

40 Utolsó napi szentek történetei

74 Az egyház hírei

79 Ötletek a családi esthez

80 Míg újra találkozunk: Soha nem vagyunk magunkra hagyva

Írta: Adam C. Olson

BORÍTÓ

Jézus, Mária és Mártha. Készítette: Anton Dorph. A Hope Gallery jóvoltából.





44

44 Ősi példák, újkori ígéretek

Név a szerkesztőségben

Miért jelentenek ma is oly sokat nekem ezek a több ezer éves történetek.

47 Az evangélium az életemben: A hittől a tudásig

Írta: Chiao-yi Lin



Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett liahónát! Tipp: barátság.

53



48 Térjünk a lényegre!

50 A missziós mezőről: Az angyalok jelenlétében

Írta: Samuel Gould

52 Hiszünk!

Írta: a Fiatal Nők Általános Elnöksége

Hinnünk kell bizonyos normákban és értékekben, és törekednünk kell ezekre a dolgokra, hogy velünk legyen a Szentlélek hatalma.

53 Hithű papságviselő férfitá válni

Írta: a Fiatal Férfiak Általános Elnöksége

Tudjuk, hogy miközben hithű papságviselő férfitá váltok, nagy dolgokat tudtok majd véghezvinni.

54 Sort sorra: Hittételek 1:13

55 Ifjúsági hitoktatásra kellene járnod!

Írta: Lisa Pace

A barátnőm javaslata megváltoztatta az életemet.

56 A mi helyünk

57 Poszter: Jó dolog fontosnak lenni

58 Bizom, elhívnak misszióba

Írta: Loran Cook



68

60 A legjobb Brigham Young

Írta: Karen A. Kimball

Az előadás Brigham Youngról szóló része elferdítette az igazságot. Vajon mit tett Kathy?

62 Különleges tanú: Hogyan építhetek lelki alapot?

Írta: Neil L. Andersen elder

63 A mi oldalunk

64 Közös foglalkozás: A szentírások Isten szava

Írta: JoAnn Child és Cristina Franco

66 Történetek Jézusról: A gyermek Jézus

Írta: Diane L. Mangum

68 Hol van Isabelle?

Írta: Susan Denney

Isabelle eltűnt a keresztelője utáni fényképezkedésről!

70 Kisgyermeknek

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
hivatalos nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Boyd K. Packer,
L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Paul B. Pieper

Tanácsadók: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr.,
Yoshihiko Kikuchi

Ügyvezető igazgató: David L. Frischknecht

Szerkesztési igazgató: Vincent A. Vaughn

Grafikai igazgató: Allan R. Loyborg

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztensei:

Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Társ szerkesztő: Ryan Carr

Segéd szerkesztő: Susan Barrett

Szerkesztőségi munkatársak: David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller,
Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R.
Morris, Sally J. Odekir, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Don L. Searle, Janet
Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Főtítkár: Laurel Teuscher

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Scott Van Kampen

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Tervezési és gyártási munkatársak: Cali R. Arroyo,
Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett,
Thomas S. Child, Reginald J. Christensen,
Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Eric P. Johnsen,
Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomtatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Evan Larsen

Fordítás: Böröcz Attila

Az Egyesült Államok és Kanada területén kívül élők az előfizetésekkel és árákkal kapcsolatos ügyekkel forduljanak a helyi elosztóközpontjukhoz, illetve egyházközségük vagy gyülekezetük vezetőjéhez.

Kéziratokat és kérdéseiket a következő címre küldhetik: *Liahona*, Rm.2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mail: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel, és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, hindi, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, malgas, marshall-szigeteki, magyar, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuán, szingaléz, szlovén, tagalog, tahiti, tamil, telugu, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2011. Minden jog fenntartva.
Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi egyházi és otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket az alábbi címekre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

January 2011 Vol. 19 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

További információk az interneten
Liahona.lds.org



FELNŐTTEKNEK

A Szabadító mesteri tanító volt (lásd 14. oldal).

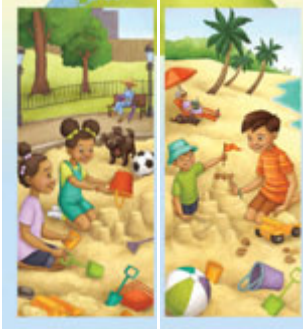
Tanítási készségeid fejlesztéséhez látogass el a www.teaching.lds.org című honlapra.

FIATALOKNAK



Fedezd fel, **miben újultak meg a Személyes fejlődés és az Isten iránti kötelesség füzetek** (34. és 37. oldal), majd nézd meg a velük kapcsolatos honlapokat: www.PersonalProgress.lds.org és www.DutytoGod.lds.org.

GYERMEKEKNEK



Vess egy pillantást a 72. oldalon található „Barátokra lelteni szerzte a világon” című cikkre, majd **játsz egy online játékot** a www.liahona.lds.org honlapon.

A gyermekek művészeti alkotásait mostantól a Salt Lake Cityben található Egyháztörténeli Múzeumban állítják ki, ugyanakkor minden beküldött alkotást online is megjelenítenek a www.liahona.lds.org címen.

A SAJÁT NYELVEDEN

A *Liahona* és más egyházi anyagok számos nyelven elérhetők a www.languages.lds.org honlapon.

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

aktivizálás 40

ároni papság 37

baráti odafigyelés és támogatás 8

bátorság 60

becsületesség 60

bizonyosság 49, 55, 56

család 26, 48

családtörténet 8

egyházi elhívások 43

engedelmesség 50

erény 54

házitanítás 42

hit 44, 58

ifjúsági hitoktatás 55

ima 48, 56, 62

Isten iránti

kötelesség 37

isten védelem 50

Istenség 26

Jézus Krisztus 14,

66, 80

kedvesség, jóság 57,

58, 70

kinyilatkoztatás 26

közös tevékenység 52

média 48

megtérés 41, 56

misszionáriusi munka 4, 41, 50, 58, 68

Mormon könyve 47, 56

papsági áldások 42

Segítőegylet 7

Személyes fejlődés 34

szentírások 12, 20, 44,

47, 62, 64

szolgálat 58, 62

tanítás 14

Újszövetség 20



Írta:
Thomas S. Monson
elnök



AZ ÚRNAK MISSZIONÁRIUSOKRA VAN SZÜKSÉGE

A legutóbbi októberi általános konferencián azt a felhívást adtam, hogy több misszionáriusra van szükség. Minden érdemes és arra alkalmas fiatal férfi szolgáljon missziót! Ez a szolgálat papsági feladat. Olyan kötelesség, melyet az Úr tőlünk, vagyis azoktól vár, akik már sok mindent kaptak. Fiatal férfiak, felszólítalak benneteket, hogy készüljétek fel arra, hogy misszionáriusként szolgáljatok! Tartsátok magatokat tisztán és érdemesen arra, hogy az Urat képviselhessétek! Vigyázzatok az egészségetekre és az erőötökre! Tanulmányozzátok a szentírásokat! Ahol van rá lehetőségetek, vegyetek részt az ifjúsági és felsőfokú hitoktatáson! Ismerkedjétek meg a *Prédikáljátok evangéliumomat!* című misszionáriusi kézikönyvvel!

Nőtestvérek, míg ti nem rendelkeztek azzal a papsági kötelezettséggel, amivel a fiatal férfiak rendelkeznek, hogy teljes idejű misszionáriusként szolgáljatok, ti is értékesen hozzájárultok a misszionáriusi szolgálathoz, melyet nagyra értékelünk.

Az érettebb fivéreket és nőtestvéreket pedig emlékeztetni szeretném,

hogy az Úrnak sokkal, de sokkal többre van közületek szüksége, hogy teljes idejű missziót szolgáljatok. Ha még nem vagytok abban a korban, hogy házaspárként missziót szolgálhassatok, arra buzdítalak, hogy kezdjétek el felkészülni arra a napra, amikor házastársatokkal ezt majd megtehetitek, ha a körülményeitek engedik. Lesz néhány alkalom az életekben, amikor élvezni fogjátok azt az édes lelkiületet és meglepettséget, mely a Mester munkájában együttesen végzett teljes idejű szolgálatból fakad.

Lehet, hogy néhányan visszahúzódnak vagyok, vagy azt gondoltok magatokról, hogy alkalmatlanok vagyok arra, hogy eleget tegyetek a szolgálatra szólító elhívásnak. Ne feledjétek, hogy ez az Úr munkája, és mi az Úr megbízottjaiként jogosultak vagyunk az Úr segítségére. Az Úr majd olyanná formálja a hátunkat, hogy elbíra a ráhelyezett terheket.

Mások, bár érdemesek a szolgálatra, talán úgy érzik, sokkal fontosabb dolguk is van ennél. Jól emlékszem az Úr ígéreteré: „...a kik engem

tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek” (1 Sámuel 2:30). Semmivel sem tisztelhetjük jobban Mennyei Atyánkat és a Szabadítónkat, mint azzal, ha odaadó, könyörületos misszionáriusként szolgálunk.

Az effajta szolgálatra jó példa volt Juliusz és Dorothy Fussek misszionáriusi élménye, akiket Lengyelországba hívtak el misszionáriusnak. Fussek testvér Lengyelországban született. Beszélte a nyelvet. Szerette az otthoni életet. Fussek nőtestvér Angliában született, ezért keveset tudott Lengyelországról, az ott élőkről meg szinte semmit. Bízva az Úrban, útnak indultak a kijelölt helyükre. A munka magányos volt, és temérdek feladat várt rájuk. Lengyelországban akkoriban még nem volt megnyitva a misszió. A Fussek házaspár azt a feladatot kapta, hogy készítsék elő az utat ahhoz, hogy megnyithassák a missziót.

Fussek elder és Fussek nőtestvér vajon kétségbeestek hatalmas feladatok láttán? Egy pillanatra sem! Tudták, hogy elhívásuk Istentől való. Imádkoztak az Ő isteni segítségéért, és teljes szívüket a munkának szentelték.



Idővel aztán Russell M. Nelson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából, Hans B. Ringger elder a Hetvenektől és én, elkísértük Fussek eldert, hogy találkozzunk Adam Wopatka úrral, a lengyel kormány vallásügyi miniszterével, aki ezt mondta: „Szívesen fogadjuk az egyházukat. Felépíthetik az épületeiket, és elküldhetik a misszionáriusait. Ez az ember – mutatott Juliusz Fussekre – jó szolgálatot tett az egyházuknak. Hálások lehetnek a példájáért és a munkájáért.”

Csakúgy, mint Fussekék, mi is tegyük meg, amit meg kell tennünk az Úr munkájában! Akkor majd Juliusz és Dorothy Fussekkel együtt zengetjük a zsolnárt:

„Az én segítségem az Úrtól van,
a ki teremtette az eget és földet.

...nem szunnyad el a te őriződ.

Ímé, nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrizője!” (Zsoltárok 121:2–4). ■

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

A *Tanítás, nincs nagyobb elhívás* című kézikönyv kijelenti: „Ossz meg egy személyes élményt, hogy az evangélium egyik tanítétele szerinti élet milyen áldást jelentett! Kérd meg a tanulóidat, hogy röviden osszák meg saját tapasztalataikat!” ([1999]. 159.) Olvassátok el ezt az üzenetet, majd kérdezd meg a családtagoktól, hogy Monson elnök mit mondott, kiknek kell missziót szolgálniuk? Ossz meg velük személyes élményeket, melyekben neked vagy másoknak volt része, miközben teljes idejű misszionáriusként szolgáltak. Esetleg megoszthatod velük azon tervedet, hogy valamikor a jövőben missziót szolgálj. Kérd meg a családtagokat, hogy ők is osszák meg a tervüket és pozitív élményeiket.

FIATALOKNAK



Biciklivel a jövőbe

Írta: Peter Evans és Richard M. Romney

Nagyon sok fiatal férfi készül fel anyagilag is, hogy missziót szolgálhasson. Afrikában e felkészülés részét képezi, hogy elegendő pénzt gyűjtsenek egy útlevele. Sedrick Tshiambine a szükséges pénzt vállalkozó szellemű módon kereste meg: banánt árult biciklijé csomagtartójáról.

Sedrick a Kongói Demokratikus Köztársaságban, Luputában él. Egyike annak a 45 fiatal férfinak a Luputa Kerületben, akik azért dolgoznak, hogy pénzt gyűjtsenek az útlevelekre, hogy misszióba mehessenek. Kongóban egy útlevel 250 dollárba kerül. Ez egy ház árának körülbelül a kétharmadát teszi ki.

Ám Sedrick eltántoríthatatlan. Ő a missziójához szükséges pénzt úgy kereste meg, hogy 15–30 kilométert kerékpározott Luputából olyan kis falvakba, ahol beszerezhetette a banánt, melyet aztán a városban eladhatott, miután visszakerekedett a forró afrikai szavannán, kerékpárját roskadásig megpakolva a gyümölcsökkel. Hetente körülbelül 180 kilométert tett meg a poros utakon, és csupán egyszer fordult elő, hogy elvesztette az egyensúlyt a rakománnyal, és eldőlt a biciklivel.

A munkájáért Sedrick hetente körülbelül 1,25 dollárt, azaz évente 65 dollárt keresett. Négy évébe került, hogy elegendő pénzt gyűjtsön útlevele megszerzéséhez, de most már tudja, hogy a jövőben teljes idejű missziót fog szolgálni, mert anyagilag készen áll, hogy elfogadja az elhívást.

GYERMEKEKNEK

Már fiatalon felkészülök

Hogy a gyermekeknek is segíts emlékezni Monson elnök felhívására, miszerint szolgáljunk missziót, másold le ezt a bizonyítványt, nyomtasd ki az LDS.org honlapról, vagy készíts egy sajátot. Íradd alá a gyerekekkel, és add nekik oda emlékeztetőül. Kitehetik a falra, vagy a naplójukban is tarthatják.



FEL FOGOK KÉSZÜLNI

Thomas S. Monson elnök azt a felhívást adta nekem, hogy készüljek fel a misszióra. A következőt fogom tenni:

- Tisztán tartom magam és érdekes maradok arra, hogy az Urat képviselhessem.
- Vigyázok az egészségemre és az erőmre.
- Imádkozom, és tanulmányozom a szentírásokat.

Felkészülök, hogy missziót szolgáljak.

(aláírás)



A Segítőegylet története és öröksége

Tanulmányozd ezt az anyagot, és amikor a látogatás során alkalmasnak érzed rá az időt, beszélj meg az általad látogatott nőtestvérekkel. A kérdések használata segíthet a nőtestvérek megerősítésében, valamint abban, hogy a Segítőegylet a te életed szerves részévé is váljon.

Eliza R. Snow felidézte Joseph Smith próféta tanítását arról, hogy „jóllehet az elnevezés [Segítőegylet] újabb kori, az intézmény maga ősi eredetű”¹.

Menneyi Atyánk és Fia, Jézus Krisztus, meglátogatták Joseph Smitht, és rajta keresztül visszaállították az evangélium teljességét a földre. A Segítőegylet része volt ennek a visszaállításnak. Az egyház szervezete nem volt teljes, amíg a nőtestvérek nem rendelkeztek szervezettel.²

Az elkövetkező hónapokban minden egyes látogatótanítói üzenet lehetőséget ad majd, hogy többet tanuljunk a Segítőegylet történetéről és az evangélium visszaállításában betöltött szerepéről. Számos oka van annak, hogy történelmünk megismerése nem csupán fontos, hanem lényegében *elengedhetetlen*.

Először is, a történelmünk megértése arra inspirál bennünket, hogy olyan leányai legyünk Istennek, amilyeneknek lennünk kell. Ha követjük a nemes lelkű utolsó napi szent nők példáját, megtanulhatjuk a múltból, hogyan nézzünk szembe a jövővel.³

Másodszor, a történelmünk rámutat, hogy az alapvető tantételeink ma is ugyanazok, mint amelyek a korai egyházban léteztek. Ezek az ismeretek, valamint a céljaink – a hit és a személyes igazlelkűség gyarapítása, a családok és az otthonok megerősítése, valamint a rászorulóknak megsegítése – kapcsolatot teremt a múltunk és a jelenünk között.

Harmadszor, amennyiben értékeljük a történelmünket, jobban meg tudjuk osztani a lelki örökségünket. Henry B. Eyring elnök, aki első tanácsos az Első Elnökségben, azt mondta: „Azzal adjátok tovább az örökséget, hogy segítetek másoknak... befogadni a jószívűség ajándékát. [...] A Segítőegylet történelme szavakban és számokban került feljegyzésre, de öröksége egyik szívtől adatik tovább a másiknak.”⁴

Végül, a történelmünk megértése segít, hogy hatékony szerepet tudjunk vállalni a Segítőegylet jövőjében. Spencer W. Kimball elnök (1895–1985) a következő magyarázatot adta: „Tudjuk, hogy azok a nők, akik megbecsülik a múltat, nagy gonddal igyekeznek majd igazlelkű jövőt formálni.”⁵

Julie B. Beck, a Segítőegylet általános elnöke.

Mit tehetek?

1. Hogyan segíthetek elnyerni a jószívűség ajándékát az általam látogatott nőtestvéreknek?

2. Mit tudok elkezdni ebben a hónapban, amelynek segítségével igazlelkűvé formálhatom a jövőt saját magam, a családom, illetve mások számára?

További információkért látogass el a www.reliefsociety.lds.org honlapra.

Történelmünkől

„A Segítőegylet az a szervezet, melyet az Úr hozott létre a nőknek.”⁶ 1842. március 17-én Joseph Smith mint próféta megszervezte a Segítőegyletet. A maroknyi csoport első gyűlésén különféle háttérrel rendelkező, elkötelezett nő vett részt, akik nagyban hasonlítottak napjaink segítőegyleti nőtestvéreihez. „A három legfiatalabb tizenéves volt, a legöregebb pedig egy ötvenes éveiben járó nő. A nők közül tizenegyen házások, ketten özvegyek, hatan hajadonok voltak, egynek pedig nem ismerjük a családi állapotát. A műveltségük és háttérük nagyban különbözött egymástól, mint ahogy anyagi körülményeik is. A szervezet tagságának folyamatos növekedésével ez a változatosság egyre nagyobb lesz, de ezek a nők, épp úgy, ahogy a múltban, a jövőben is egyek lesznek.”⁷

JEGYZETEK

1. Eliza R. Snow, “Female Relief Society,” *Deseret News*, Apr. 22, 1868, 81.
2. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007), 474.
3. Lásd L. Tom Perry: A múlt módján szembenézni a jövővel. *Liahóna*, 2009. nov. 73–76.
4. Henry B. Eyring: A Segítőegylet maradandó öröksége. *Liahóna*, 2009. nov. 121–125.
5. Spencer W. Kimball, “Privileges and Responsibilities of Sisters,” *Ensign*, Nov. 1978, 104.
6. Spencer W. Kimball, “Relief Society—Its Promise and Potential,” *Ensign*, Mar. 1976, 4.
7. Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, and Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant* (1992), 28.

A szentírásokból

Eszter 9:28–29

Rómabeliek 16:1–2

Alma 37:8

Moróni 7:45–47



Kis és egyszerű dolgok

„...kis és egyszerű dolgok visznek véghez nagyszerű dolgokat” (Alma 37:6).



HOGYAN TUDJUK SZÍVÉLYES FOGADTATÁSBAN RÉSZESÍTENI AZ ÚJ EGYHÁZTAGOKAT?

- Mutatkozz be az egyházközség vagy gyülekezet új tagjainak, és ülj melléjük az órákon és az úrvacsorai gyűlésen.
- Igyekezz megjegyezni a nevüket.
- A papsági vezetők, valamint a Vasárnapi Iskola és a Segítőegylet elnökségének tagjai felkérhetik az új egyháztagnak, hogy az óra elején mutakozzanak be.
- Ajánld fel a segítségedet a költözéshez és a környék megismeréséhez.
- Hívd meg őket az egyházközségi vagy gyülekezeti tevékenységekre.
- Légy a barátjuk! A következő hetekben és hónapokban is igyekezz jobban megismerni az új egyháztagnak.

Részt venni a családtörténeti munkában

Talán egyedüli egyháztagnok vagytok a családokban, és még új nektek a családtörténeti munka. Az is lehet, hogy a családokban mások már elvégezték az őseitekért a családtörténeti és templomi munka nagy részét. Bármi is legyen a helyzet, sokféle módon hozzájárulhattok ehhez a fontos munkához.

Ha nem vagytok biztosak benne, hol is kezdjétek, akkor kezdjétek azzal, amit a leginkább ismertek: saját magatokkal. Elvégre a családtörténet nemcsak az elhunyt szereteteinkről szól, hanem arról is, hogy a saját személyes történetünket is lejegyezzük. Itt van néhány módszer, melyek segítségével azonnal hozzá is láthatsz:

- Keress egy archívládobozt, és tedd bele a fontos feljegyzéseidet, mint például a születési anyakönyvi kivonatodat, a diplomáidat és bizonyítványaidat, a kitüntetéseidet, a naplóidat és fényképeidet, egyszerűen mindent, ami az életedet képviseli.
- Ha rendelkezésedre áll valamilyen lapbeolvasó készülék, akkor a fontos, régi fényképekről digitális másolatokat is készíthetsz.
- Vezess naplót a sugalmazott

gondolataidról és érzéseidről, valamint életed eseményeiről.

- Készíts interjút a családtagjaiddal, hogy lejegyezhesd életük történetét. Kezdd a legidősebb élő rokonoddal. Tegyél fel neki a következőkhöz hasonló kérdéseket: Honnan kaptad a nevedet? Fiatal korodban és később milyen családi hagyományaitok voltak? Milyen különleges tehetségek vagy jellemvonások fordultak elő a családotban? Mások családtörténetének összegyűjtése nagy értékkel bír majd az elkövetkező nemzedékeknek.
- A www.New.FamilySearch.org címen regisztrálva készítsd el a fiókodat, és vidd be a magadról és családtagjaidról összegyűjtött információkat. Az online okatóprogram mindehhez lépésről lépésre segítséget nyújt majd.
- Amennyiben lehetséges, menj el a templomba, hogy kereszteleseket végezz az őseidért.

Ha kérdésed van a családtörténeti munkáról, kérheted az egyházközségi vagy gyülekezeti családtörténeti tanácsadód segítségét.



KINCSEK A MENNYBEN

Amikor saját leszármazási vonalunkat kutatjuk, már nem csak a nevek érdekelnak bennünket vagy az, hogy hány név megy át a templomon. Érdeklődésünk az atyák felé fordítja a szívünket: igyekszünk felkutatni, megismerni és szolgálni őket.

Eközben pedig kincseket halmozunk fel a mennyben.”

Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke: *“Your Family History: Getting Started,” Liahona, Aug. 2003, 17.*



EGYHÁZTÖRTÉNET VILÁGSZERTE



Magyarország

Az első utolsó napi szent misszionárius 1885-ben érkezett Magyarországra, azonban nem járt sikerrel, és körülbelül három hónappal később elhagyta a térséget. Az első magyar, akiről tudjuk, hogy csatlakozott az egyházhoz, Mischa Markow volt, aki Konstantinápolyban keresztkedett meg 1887-ben. Ezután missziót szolgált Európában, de az igehirdetés miatt előbb Belgrádból, később pedig Magyarországról is kitiltották.

Magyarországon a politikai helyzet miatt sok éven át korlátozva volt a misszionáriusi munka. Az 1980-as években az egyház egyre inkább bekerült a köztudatba, és sok magyar kezdett érdeklődni iránta, míg végül 1986-ban a magyar kormányhivatalnokok beengedték a misszionáriusokat az országba.

Azóta is igen sikeresek a misszionáriusi erőfeszítések. A Mormon könyvét 1991-ben adták ki, az első cövek megszervezésére pedig 2006-ban került sor.

A Budapesten, a Duna partján fekvő magyar Parlament épülete 1904-ben készült el.



AZ EGYHÁZ MAGYARORSZÁGON	
Egyháztagság	4594
Missziók	1
Cövekek	1
Kerületek	2
Egyházközségek és gyülekezetek	21



MEGBIRKÓZNI A CSAPÁSOKKAL

Az evangélium szerinti élet segített a családomnak és nekem legyőzni a kísértést. Tudom, hogy a böjtölés, a tized fizetése és a mindennapi imák, valamint a Jézus Krisztus engesztelésében való remény által legyőzhetjük a kísértést.

Ez azonban nem azt jelenti, hogy az életünkben nem érnek minket csapások. Megtanultam azt is, hogy minél több akadállyal kell szembenéznünk, annál több áldásra leszünk jogosultak, és annál többet tanulhatunk az élményeinkből. Én úgy tekintek a csapásokra, mint a szélre, amely felkap egy papírsárkányt. Minél erősebben fúj, annál magasabbra tud szállni a sárkány.

Chhoeun Ravuth, Kambodzsa



Howard W. Hunter



Gordon B. Hinckley



Thomas S. Monson



Joseph Smith



Brigham Young



Ezra Taft Benson



Spencer W. Kimball



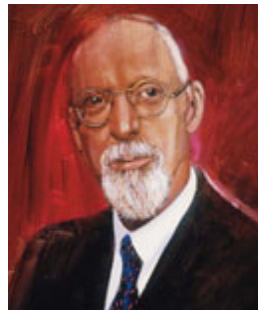
Harold B. Lee



Joseph Fielding Smith



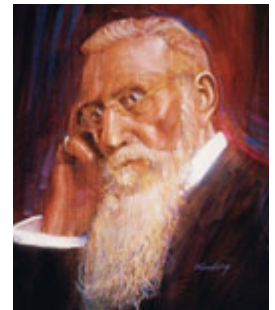
David O. McKay



George Albert Smith



Heber J. Grant



Joseph F. Smith

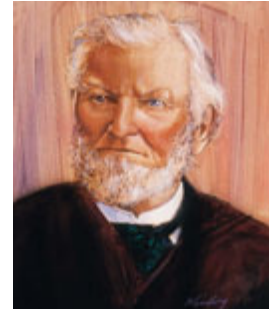
Az egyház elnökei

Mennyire ismered az egyház elnökeit? Kiderül, ha kitöltöd az alábbi tesztet. A válaszokat a lap alján találod meg.

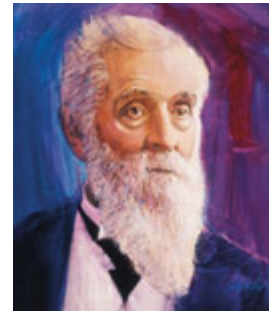
1. Joseph Smith után ki szolgált a legrövidebb ideig apostolként, mielőtt az egyház elnöke lett?
2. Ki szolgált a leghosszabb ideig általános felhatalmazottként?
3. Ki szolgált a leghosszabb ideig az egyház elnökeként?
4. Ki volt az egyház egyetlen olyan elnöke, aki az Egyesült Államokon kívül született?
5. Thomas S. Monson elnök előtt ki volt az egyház egyetlen olyan elnöke, aki szolgált püspökként?
6. Ki szolgált missziót 15 éves korában a mai Hawaii-szigeteken?
7. Az egyház elnökei közül ki volt az, aki az Egyesült Államok mezőgazdasági minisztere és apostol is volt egyidőben?
8. Ki volt az egyház leghosszabb ideig élt elnöke?
9. Ki volt az, aki eltörte a karját és a lábát, véletlenül belevágta a baltát a saját lábába, akit megharapott egy veszett kutya, akinek a lábát összezúzták a kidőlt fák, aki majdnem meghalt vérmérgezésben, majdnem megfulladt, csaknem halálra fagyott, és túlélte, mikor kisiklott vele egy száguldó vonat?



John Taylor



Wilford Woodruff



Lorenzo Snow

Válaszok:

1. Brigham Young, 12 évig
2. David O. McKay, közel 64 évig
3. Brigham Young, 30 évig

4. John Taylor, aki az angliai Milnthorpe-ban született
5. Howard W. Hunter
6. Joseph F. Smith

7. Ezra Taft Benson
8. Gordon B. Hinckley, aki
9. Wilford Woodruff

AZ IMA GYÓGYÍTÓ EREJE

Írta: Marcos A. Walker

Még mindig emlékszem, mit éreztem, amikor láttam, hogy 10 éves kisfiam, Arián arcán legördülnek a bűnbánat könnyei.

Épp bátyjával, a 12 éves Joellel játszott a hálószobában, amikor

gyakoribb lett a verekedés.

Arián, aki a bátyjával való vita után rázkódott a sírástól, elfogadhatatlan stílusban reagált a közbelépésemre. Kétszer is rászóltam (ekkor már velem vitakozott), de a helyzet csak egyre

rosszabb lett. Teljesen magán kívül volt, arca vöröslött, és mindene remegett. Fogytán volt a türelmem, de tudtam, kell hogy legyen valami más megoldás, mint hogy elkezdjek kiabálni.

Hirtelen eszembe jutott az ima tantétele. Igen, ez volt a válasz. Így hát bevitettem a szobámba, becsuktam az ajtót, és azt mondtam neki: „Arián, térdeljünk le, szeretnék elmondani egy imát Mennyei Atyánkhoz.”

Mindketten letérdeltünk, bár zaklatott sírása még mindig nem hagyott alább. Azzal a szándékkal imádkoztam, hogy megpróbáljak segíteni a fiamon. Az ima közben észrevettem, hogy alábbhagyott a zokogása. Az arcán legördülő könnyek addigra már a bűnbánat

valamin hirtelen veszekedni kezdtek. Közbe kellett lépniem, hogy újra helyre álljon a rend. Talán a korukból fakadóan a fiúk között egyre

könnyei voltak.

Az imánk végén Arián felnézett rám, és azt kérdezte: „Apu, meg tudsz bocsátani?” Megöleltük egymást, és



AZ IMA AJÁNDÉKA

„Az ima Mennyei Atyánk égi ajándéka minden lélek számára. Gondolj csak bele: a

Legfelsőbb Lény, a mindent tudó, mindent látó, mindenek felett hatalommal bíró Személy arra bátorít minket, legyünk bármilyen jelentéktelenek is, hogy beszéljünk Vele úgy, mint az Édesapánkkal. [...]

A körülményeink nem számítanak. Legyünk bár alázatosak vagy önteltek, szegények vagy gazdagok, szabadok vagy rabszolgák, tanultak vagy tudatlanok, szeretve vagy elhagyatva, mind megszólíthatjuk Őt. Nem kell bejelentkeznünk. Könyörgésünk lehet rövid, de igény szerint bármennyi időt felöllelhet. Lehet a szeretet és a hála lágy kifejezése, vagy segítségért kiáltó sürgős kérés. Számtalan világegyetemet teremtett már, és világokkal népesítette be őket, mégis te és én személyesen beszélgethetünk Vele, és Ő mindig válaszolni fog.

Richard G. Scott elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Az ima mennyei ajándékának használata. *Liahóna*, 2007. máj. 8.

már én sem tudtam visszatartani a könnyeimet. Béke és szeretet töltötte el a lelkem. Arián nem szólt többet, de tudtam, hogy megtapasztalta az ima gyógyító erejét, és hogy a Szentlélek átjárta a szívét.

Most már nemcsak tudott az ima erejéről, hanem bizonyosságot is nyert róla. ■



A SZENTÍRÁSOK

JÉZUS KRISZTUSRÓL TANÍTANAK ÉS TESZNEK BIZONYSÁGOT

A szentírásokban tanácsokra lelünk a prófétáktól, sugalmazott beszámolókat találunk arról, mit tett Isten az emberek között, és kinyilatkoztatásokat olvashatunk, melyeket Isten adott az Ő prófétáinak. A szentírások azt tanítják, hogy mi Mennyei Atyánk gyermekei vagyunk, aki szeret bennünket. Az örökkévaló boldogságunkra vonatkozó terve részeként jöttünk a földre. Amíg itt vagyunk, a szentírások lelki mentőkötelek, melyek Mennyei Atyánkhoz és Jézus Krisztushoz vezetnek bennünket.

A szentírások legfőbb célja az, hogy bizonyosságot tegyenek Jézus Krisztusról, segítsenek Hozzá jönnünk, és elnyernünk az örök életet (lásd János 5:39). Az utolsó napi prófétáink azt tanácsolják nekünk, hogy mindennap tanulmányozzuk a szentírásokat, egyedül és a családjunk körében egyaránt. Thomas S. Monson elnök azt mondta: „tanulmányoz[zatok] ...a szentírásokat. A gyorstalpaló tanfolyamok közel sem olyan hatékonyak, mint a szentírások mindennapi tanulmányozása és azok alkalmazása az életünkben. Ismerjétek meg a szentírások által tanított leckéket! [...] Úgy tanulmányozzátok őket, mintha közvetlenül hozzátok szólnának, mert ez így is van.”¹

A szentírások szavai által megismerhetjük és megszerethetjük Mennyei Atyánkat és a Szabadítót, Jézus Krisztust. Elolvashatjuk a parancsolataikat, és ennek eredményeképpen felismerhetjük a különbséget a jó és a rossz között. Erőt kapunk, hogy ellenálljunk a bűnre csábító kísértéseknek. Erősödik bennünk a vágy, hogy engedelmeskedjünk Isten törvényeinek. A szentírások megvigasztalnak és tanítanak bennünket, míg a földön vagyunk, és megmutatják a mennyei otthonunkba hazavezető utat.

JEGYZET

1. Thomas S. Monson: Tegyétek meg, ami tőletek telik! *Liahóna*, 2009. máj. 68.

További információkért lásd *Az evangélium tantételei* (2009), 47–53.; és a *Hűek a hithez* (2004), 177–182. kiadványokat.

„...minden szentírásnak az a célja, hogy betöltsék lelkünket az Atyaistenbe és Fiába, Jézus Krisztusba vetett hittel. [...]

„...A hit a Szentlélek lelkünknek tett tanúbizonyosságából ered: Lélek szól a lélekhez, amikor Isten szavát halljuk vagy olvassuk. Később pedig úgy lesz hitünk egyre érettebb, hogy továbbra is lakmározunk az igéből. [...]

„...tanulmányozzuk hát [a szentírásokat] figyelmesen és átgondoltan. Elmélkedjünk rajtuk, és imádkozzunk felőlük. A szentírások kinyilatkoztatások, melyek még több kinyilatkoztatáshoz vezetnek.”

D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: A szentírás áldása. *Liahóna*, 2010. máj. 34, 35.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza a következőket fogadja el szentírásként:



„A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre” (2 Timótheus 3:16).

1. A Biblia szent iratok gyűjteménye, melyek Isten azon kinyilatkoztatásait tartalmazzák, melyeket a Szentföldön élt ősi prófétáknak adott. A nyolcadik hittételünk kijelenti: „Hisszük, hogy a Biblia Isten szava, amennyiben fordítása helyes”.



2. A Mormon könyve: Egy másik tanúbizonyság Jézus Krisztusról Isten azon kinyilatkoztatásait tartalmazza, melyeket az amerikai földrészen élt ősi prófétáknak adott, valamint megtalálható benne Jézus Krisztus evangéliumának teljessége (lásd T&Sz 20:9).



3. A Tan és a szövetségek a Jézus Krisztus evangéliumának visszaállításával kapcsolatos kinyilatkoztatások könyve. Ezek a kinyilatkoztatások Joseph Smithszel kezdődően az újkori prófétákon keresztül adattak számunkra.



4. A Nagyértékű gyöngyben további kinyilatkoztatások találhatók, melyeket Isten Mózesen, Ábrahámon és Joseph Smithen keresztül adott át.



5. Isten a Szentlélek sugalmazása által továbbra is kinyilatkoztat igazságokat az élő prófétáknak. Ezeket az igazságokat szentírásnak tekintjük (lásd T&Sz 68:4). Elsősorban az általános konferenciákon keresztül kapjuk meg őket, melyeket április és október első hétvégéjén tartunk, amikor is az egyháztagok világszerte üzeneteket hallhatnak a prófétánktól és más egyházi vezetőinktől. ■

BAL FELSŐ SAROKBÓL INDULVA, AZ ÓRAMUTATÓ JÁRÁSÁVAL MEGEGYEZŐ IRÁNYBAN: FÉNYKÉPES ILLUSZTRÁCIÓ: DEREK ISRAELSEN © 2002. KRISZTUS A GECSEMÁNÉ KERTJÉBEN. KÉSZÍTETTE: HARRY ANDERSON © IRI. A HÁROM NEFITA. KÉSZÍTETTE: GARY KAPP © IRI, 1996. JÉZUS KRISZTUS MEGJELENIK JOSEPH SMITH PRÓFÉTÁNAK ÉS OLIVER COWDERYNEK. KÉSZÍTETTE: WALTER RANE. AZ EGYHÁZTÖRTÉNETI MÚZEUM JÖVŐITÁBÓL. AZ ELSŐ LÁTOMÁS. KÉSZÍTETTE: DEL PARSON © IRI, 1987. FOTÓ: CRAIG DIMOND © IRI. FÉNYKÉPES ILLUSZTRÁCIÓ: CHRISTINA SMITH © IRI



Írta: Jay E. Jensen elder
a Hetvenek Elnökségének tagja

A Szabadító

– A MESTERTANÍTÓ

Lakmározunk kell Krisztus szavain – a szentírásokon –, és Hozzá hasonlóan mások tanítására és megerősítésére kell használnunk őket.

A tyja irányításával Jézus Krisztus számtalan világot teremtett. Ő volt a nagy Jehova, az Ószövetség Istene. Egy halandó édesanyától, Máriától, és Istentől, az Örökkévaló Atyától született. Ő volt a legnagyobb lény, aki valaha is a földön élt. Jézus azt mondta: azért jöttem, hogy „annak akarátját cselekedjem, a ki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem” (János 4:34).

Üzenete és szolgálata kétségkívül arról tanúsítottak, hogy Ő Jézus Krisztus, Isten Fia, a megígért Messiás.

Tanításaiban gyakran idézett ószövetségi szentírásokat. A szentírásokat arra használta, hogy felkészüljön a szolgálatára, ellen tudjon állni a gonosznak és a kísértésnek, hogy kimutassa tiszteletét a régi próféták iránt és egyúttal megerősítse hitelességüket, valamint hogy megerősítsen másokat. Példájából meganulhatjuk még

hatékonyabban használni a szentírásokat szülői, vezetői és tanítói feladatainkban, hiszen Ő mindenben tökéletes példát mutatott, így mestertanítóként is.

A szolgálatra való felkészülése

Amikor az Úr a földre jött, a felejtés fátyla borult elméjére, akárcsak nekünk, de hozzánk hasonlóan kegyelemről kegyelemre fejlődött (lásd T&Sz 93:11–17). Az Ő Mennyei Atyja (lásd János 8:28; 12:49), valamint halandó tanítók tanították. Ahogyan arra James E. Talmage elder (1862–1933) a Tizenkét Apostol Kvórumából rámutatott: „Az akkori zsidó életről való ismeretünk

igazolja azt a következtetést, hogy a Fiú kiváló oktatásban részesült a törvényekről és a szentírásokról, hiszen ez volt a rend. A tudást tanulmányozás által, a bölcsességet pedig ima, gondolkodás és erőfeszítés által nyerte el.”¹

„**Én vagyok az életnek ama kenyere;** a ki hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik, és a ki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.”





gyarapodott a tudásban, az visszatükröződik abban a tanácsban is, melyet 1829-ben adott Hyrum Smithnek: „Ne szavam hirdetésére törekedj, hanem először törekedj szavam elnyerésére, és akkor majd megoldódik a nyelved; akkor, ha azt kívánod, rendelkezni fogsz Lelkemmel és szavammal, igen, Isten hatalmával az emberek meggyőzésére” (T&Sz 11:21).

Mi is kutathatjuk a szentírásokat, mikor szolgálatunk kezdetén útmutatást vagy inspirációt keresünk, legyen ez a szolgálat akár egy új elhívás, egy új felelősség (mint például a szülői mivolt), vagy egyszerűen csak egy családi est lecke.

Ellenállni a gonosznak és a kísértésnek

Szolgálat elején Jézust megkísértette az ördög. A kísértések közül háromból kettő kétkezdéssel kezdődött: „Ha Isten fia vagy” (Máté 4:3, 6). Hogy ellenálljon Sátánnak, a Szabadító három ószövetségi szentírást idézett, melyek így kezdődtek: „meg van írva...” (4., 7. és 10. versek).

A Szabadító szintén szentírásbeli példákon keresztül tanította követőit, hogy miként győzzék le a gonoszt. Miközben a gonosznak való ellenállásról, illetve a szörnyű következményekkel való szembesülésről tanította a népet, a Mestertanító felidézett egy ószövetségi történetet: „Az ítélet napján könnyebb lesz a Sodoma és

Kora gyermekkorától kezdve egészen addig, míg meg nem kezdte nyilvános szolgálatát, az egyetlen történet, melyet ismerünk róla az, amikor 12 évesen a templomban tanított, páratlan birtokában lévén a bölcsességnek és tudásnak: „És lőn, hogy [József és Mária] harmadnapra megtalálták őt a templomban, a doktorok között ülve, a mint őket hallgatta, és kérdezgette őket” (Lukács 2:46). A Joseph Smith fordítás világossá teszi ezt a verset, rámutatva, hogy a tanítók voltak azok, akik hallgatták Jézust, és kérdezgették Őt.

Hogy szolgálata megkezdése előtt miként

„...harmadnapra megtalálták őt a templomban, a doktorok [vagy tanítók] között ülve, a mint őket hallgatta, és kérdezgette őket.”

Gomora földjének dolga, mint annak a városnak [ahol elutasították az Ő evangéliumát]” (Máté 10:15).

Ha engedelmessé válnak Isten szavának, akkor annak hatalma megvédelmez bennünket: „...akik Isten szavára hallgatnak és ahhoz ragaszkodnak, azok soha el nem vesznek; és az ellenség kísértései és tüzes nyilai sem tudják őket a vakságig legyőzni, hogy pusztulásba vezessék őket” (1 Nefi 15:24).

Ez pedig az egyik kedvenc versem a szentírásokból, mely segít nap mint nap ellenállnom Sátánnak: „...rajtatok tartom a szememet. Én közöttetek vagyok” (T&Sz 38:7). Örökké szétosztalja a „senki nem fogja megtudni” kezdetű hazugságot.

A régi próféták tisztelete

A Szabadító elismerte az ősi prófétákat, és gyakran idézte a szavait. Ezen adományozási időszakban a következő parancsolta meg Sidney Rigdonnak: „...utalj a szent prófétákra, hogy bizonyítsd [Joseph Smith] szavait” (T&Sz 35:23).

Hogy bizonyosságot tegyen az ószövetség prófétáiról, és megadja nekik a tisztelet, a Szabadító a következő prófétákra utalt: Noé (lásd Máté 24:37–38); Ábrahám (lásd Lukács 16:22–31; János 8:56–58); Ábrahám, Izsák és Jákób (lásd Máté 8:11); Mózes (lásd János 5:46); Dávid (lásd Lukács 6:3); Illés (lásd Lukács 4:25–26); és Ésaías (lásd Lukács 4:16–21; János 1:23). Kortársát, Keresztelő Jánost is tisztelte és támogatta (lásd Máté 11:7–11).

A Szabadító a helyi beszédben fontos összefüggésekre mutatott rá az ószövetségi próféták Vele kapcsolatos tanításaiban. Ezt jól illusztrálja az a szoros kapcsolat, mely a boldogmondások (lásd Máté 5:3–11) és az Ésaías 61:1–3 között fedezhető fel.²

Mi is tisztelhetjük a múlt és a jelen prófétáit azáltal, hogy annak tekintjük a tanításaikat, amik valójában: az Úr szavának és akaratának (lásd T&Sz 68:4). Miközben arra készülünk,

hogy a szentírásokból tanítsunk, imádságos lélekkel keresnünk kell azokat a tantételeket, melyeket az általunk tanítottak helyzetére tudunk vonatkoztatni.

Mások megerősítése

Az élet kenyeréről szóló beszéde páratlan fontosságú üzenet a Mester életében (lásd János 6). Megmutatja, milyen parancsolatot fog adni, hogy Ő hogyan használja a szentírásokat, és azt is, hogy azok miként vonatkoznak ránk.

Az Úr ezen beszéde előtt egy nappal csodálatos módon megvendégelt 5000 embert, amivel még több követőt szerzett (lásd János 6:5–14). És mintha ez vagy más csodák nem lettek volna így is elegendők ahhoz, hogy segítsenek az embereknek hinni Őbenne, nyíltan elmondta az élet kenyeréről szóló beszédében, hogy ki Ő. Ez a beszéd arra szolgált, hogy oktassa apostolait, különösen Pétert, akinek különösen megerősödött a bizonyossága (lásd 63–71-es versek).

A Mestertanító egy ószövetségi eseményre utalt az élet kenyeréről szóló beszédében:

„...nem Mózes adta néktek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd



A MESTERTANÍTÓ

„A Szabadító mesteri tanító. Jézus Krisztus tanításai felülmúlhatatlan tanítási technikáról tanúskodnak. Jézust filozófusként, közgazdászként, szociális reformátorként, valamint sok más terület szakértőjeként tartják számon. A Szabadító azonban mindennek előtt tanító volt. Ha megkérdeznénk, »mi volt Jézus foglalkozása?«, erre csupán egy válasz lenne: tanító volt! Ő legyen az eszményképünk. Ő a Mestertanító.”

Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke: *Mine Errand from the Lord* (2008), 336.





A Szabadító kijelentette az isteni tant, egyesítve az engesztelést az úrvacsora kenyérből és vízből álló jelképével: „Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszátok az ő véréből, nincs élet bennetek” (János 6:53).

Tudjuk, hogy ez a beszéd megerősítette Pétert, mert így tett bizonyosságot: „És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (János 6:69). Az élet kenyéréből szóló beszéd ránk is vonatkozik, mert mi is akkor hihetünk és lehetünk biztosak benne, hogy Jézus a Krisztus, ha olvassuk, tanulmányozzuk és szó szerint idézzük a szentírást, hogy ezáltal megerősítsük magunkat és másokat.

Beteljesülő szentírás: A diadalmas bevonulás

Az Úr Jeruzsálembé való diadalmas bevonulása szavak nélküli megerősítése volt a szentírásokról való tudásának és azok alkalmazásának: „Áldott, a ki jó az Úrnak nevében” (Zsoltárok 118:26; lásd még Márk 11:9–10). Szamárháton utazott el Jeruzsálembé, betöltve ezzel a prófécia, miszerint „örülj nagyon, Sionnak leánya... Ímé, jön néked a te királyod; ...szamárháton” (Zakariás 9:9; lásd még Máté 21:4–5).

Haladó szolgálatának kezdetétől egészen a Gecsemáné kertjéig, a keresztségig és az üres sírig Jézus Krisztus ősi szentírások, valamint a szolgálata, csodái és üzenetei által mutatta

néktek az igazi mennyei kenyeret.

Mert az az Istennek kenyere, a mely mennyből száll alá, és életet ad a világnak” (János 6:32–33; lásd még 2 Mózes 16).

Erre űk azt mondták: „Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret!” (János 6:34).

Válasza a lelkileg felruházottak számára kinyilatkoztatta az ű isteni személyét mint az Isten Fia, a megígért Messiás és Szabadító: „Én vagyok az életnek ama kenyere; A ki hozzám jó, semmiképpen meg nem éhez, és a ki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha” (János 6:35).

„Örülj nagyon, Sionnak leánya... Ímé, jön néked a te királyod; ...szamárháton.”



Megosztani az élet kenyerét

Írta: **Maiby Márcia Bastos Fusco**
elmondása alapján **Carlos Roberto Fusco**

Nagy forrás volt aznap a brazíliai Paraná állam, Foz do Iguaçu városában. A több órányi utazás teljesen kifárasztott. Az Egyházi Oktatási Szervezet vezetőjeként meg kellett néhány dolgot beszélnem a püspökkel, aki a gyülekezeti házba várt engem. Megérkezésem után néhány percig még várnom kellett rá.

Eközben egy hölgy lépett az épületbe. Odajött hozzám, és alázatosan egy kevéske pénzt kért, hogy kenyeret tudjon venni. Elmagyarázta, hogy ő és a férja nagyon éhesek, és bár nagyon szégyelli, hogy kérnie kell, azt mondta, nincs más választása. „Csak annyit, hogy egy kis kenyeret tudjak venni” – mondta.

Nagyon meghatódtam, ezért kivettem egy kisebb összeget a zsebemből. A nő szerint ez túl sok volt. Mondtam neki, hogy vegyen kenyeret, tejet és egy kis húst.

Nagyon hálás volt, és azt mondta, hogy a férjének jövő keddre munkát ígértek, és ezért ahogy megkapja a fizetését, azonnal vissza akarja fizetni nekem.

Azt feleltem, hogy erre nincs

szükség. De ő tovább erősködött.

Ezért így szóltam hozzá: „Nem kell visszafizetnie, inkább jöjjön vissza vasárnap reggel ebbe a kápolnába. Amikor ideér, szóljon bárkinek, akit csak meglát, hogy a misszionáriusokkal szeretne beszélni. Rendben?” Beleegyezett.

Az asszony ezután elment. A püspökkel megbeszéltem, amit kellett, majd a munkámat folytatva továbbutaztam Paranában.

Jó pár hónap elteltével újra lehetőségem adódott, hogy eljőjjek ide, a Foz do Iguaçu-i gyülekezeti házba egy konferenciára. A kórus éneke gyönyörű volt, csodaszép előadást tartottak. A konferencia végén a kórus egyik tagja odalépett hozzám. Felém nyújtva a kezét, ragyogó mosollyal az arcán, elérzékenyülve így szólt: „Köszönöm, testvér. Nem csak kenyeret adott nekem, hogy csillapíthassam az én és a férjem éhségét; Ön az élet kenyerét adta nekem. Köszönöm!”

Mérhetetlen öröm töltött el, amikor felismertem benne azt az asszonyt, aki néhány hónappal korábban egy kis pénzt kért tőlem. Rájöttem, hogy annak a Jézus Krisztusnak az evangéliuma, aki magát az Élet Kenyerének hívta, átváltoztatja mindazok életét, akik azt elfogadják.

meg, hogy Ő a megígért Messiás.

A Gecsemánében Jézus így imádkozott: „Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!” (Lukács 22:42). Engedelmisségének kifejezése, valamint a végtelen engesztelő áldozat elvégzése tanúskodik arról, hogy Ő Isten Fia, a legnagyobb tanító, aki valaha élt vagy élni fog.

A szentírások Jézus Krisztusról tesznek bizonyosságot és róla tanítanak. Amikor elmerülünk bennük, jobban megismerjük Őt és az Ő hangját: „Ezek a szavak nem emberektől vagy embertől valók, hanem éntőlem; tegyetek tehát bizonyosságot arról, hogy tőlem valók, és nem embertől” (1T&S 18:34). Úgy találtam, hogy amikor elmerülük otthon a szentírásokban a feleségemmel és a családommal, sokkal hatékonyabb vagyok az egyházi szolgálatban.

Szeretem a szentírásokat. Tanúbizonyosságomat teszem arról, hogy azok Isten szavai. Tanítsunk belőlük az otthonunkban és az elhívásainkban úgy, ahogyan a Szabadító tette, hogy Isten szavának hatása erősebb hatással legyen azokra, akiket tanítunk (lásd Alma 31:5). ■

JEGYZETEK

1. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 112.
2. Lásd Thomas A. Wayment, „Jesus’ Uses of the Psalms in Matthew,” in Frank F. Judd and Gaye Strathearn, eds., *Sperry Symposium Classics: The New Testament*, (2006), 137–49.



Az Újszövetség

történelmi háttere

Írta: Thomas A. Wayment

egyetemi docens, Brigham Young Egyetem, Ósi Szentírások Tanszék

A szentírások minden kötetének megvan a maga páratlan története, és mindegyik a maga különleges módján tesz bizonyosságot a szabadítás evangéliumáról. Az Újszövetség egyik különleges jellemzője az, hogy ez a szentíráskötet őrzi azoknak a szavait, akik személyesen ismerték Jézust, vagy feltámadása után nem sokkal a követői lettek. Ez tette az Újszövetséget oly felbecsülhetetlen értékű forrásanyaggá, mely segít közelebb kerülnünk a Szabadítóhoz, és bepillantást enged az Ő halandó szolgálatába. Az Újszövetség történetének, valamint annak megértése, hogy ez miként került hozzánk, és hogy ki írta, sokkal becsesebbé teheti számunkra ezt a figyelemreméltó szentíráskönyvet, ugyanakkor nagyobb lelki erőt nyújthat nekünk, miközben Jézus Krisztus korai követőihez hasonlóan nekünk is szembe kell néznünk a saját kihívásainkkal.

Mi az Újszövetség?

A Jézus halálát követő néhány évben az „Újszövetség” kifejezés nem az Úr életéről és haláláról szóló könyvek gyűjteményére utalt volna, hanem sokkal inkább arra, amit a tanítványainak mondott az utolsó vacsora estéjén: „...ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára” (Máté 26:28; kiemelés hozzáadva). A görög „új testamentumnak” fordított szavak ténylegesen egy szövetségre utalnak, arra az új szövetségre, melyet az Úr az engesztelés által kínál nekünk. A Bibliában feljegyzett irások, melyekre Újszövetséggként utalnak, az Úr és az Ő népe között létrejött új szövetséget írják le, dokumentálják és tanítják.

Az Újszövetségben megőrzött irások a Szabadító szolgálatának különböző aspektusaira összpontosítanak. Az Újszövetség az evangéliumokkal kezdődik, mely kifejezés jelentése „jó hír”,



E figyelemreméltó szentírás eredetének megértése lelkesebb tanulmányozásra ösztönözhet bennünket.



Jézus Krisztus és apostolai az utolsó vacsoránál

utalva ezzel Jézus Krisztus életére, szolgálatára és isteni szerepére. Az Új-szövetség őrzi az egyház első misszionáriusi erőfeszítéseinek történetét is (a Cselekedetek könyvét); emellett olyan korai vezetőktől származó

leveleket is tartalmaz, mint Péter vagy Pál, melyekben arra buzdítják a korai keresztényeket (akiket szenteknek is neveztek), hogy maradjanak hűek a hithez. Található benne bizonyág éppúgy (Zsidókhöz írt levél) mint

apokalipszis (Jelenések), mely utóbbi megígéri az Úr visszatérését az utolsó napokban. Mindegyik szerző más-más nézőpontot kínál fel, és mindegyikük inkább egy bizonyos hallgatóságot szem előtt tartva írt, mintsem hogy arra tett



A korai szentek Pál egyik levelét hallgatják

volna kísérletet, hogy betöltsa a történelmi feljegyzésben keletkezett vélt hiányosságokat. A Kr. u.-i negyedik század közepére összegyűjtötték, és a ma is ismert sorrendbe tették az Úr új szövetségét tartalmazó 27 könyvet.

Hogyan jutott el hozzánk az Újszövetség?

Jézus a tanítványok egy nagyobb csoportjából elhívott 12 férfit apostolnak. Ezek a férfiak egész szolgálata során követték Őt, együtt szenvedtek Vele, és együtt élvezték a győzelmeiket és a lelki élményeket is. Jézus halálát követően az apostolok más hithű követőkkel együtt elkezdték leírni az

élményeiket. Két esemény válhatta ki azon vágyukat, hogy megőrizték a Jézus életéről szóló feljegyzéseiket: először is, Kr. u. 70-ben egy római hadsereg lerombolta Jeruzsálemet és a templomot. Másodszor, a hitehagyás erői már javában munkálkodtak (lásd Cselekedetek 20:29–30). Az Újszövetségben ezért számos írást jegyeztek fel abból a célból, hogy segítsenek a hithűeknek tisztán látni az utat az akkori időkre jellemző csapások és hányattatások ellenére.

Visszatekintve élményeikre, megtudhatjuk, hogyan néztek szembe a nehéz időkkel, és hogy az evangélium jó híre miként erősítette meg őket a

hitehagyás erői elleni küzdelemben.

Az első század vége felé már minden olyan írás elkészült, amely a jelenlegi Újszövetségben fennmaradt, és széleskörben elterjedtek az egyház egyes gyülekezetei között. Az írnokok előbb papírusra később pedig pergamenre folyamatosan másolták a

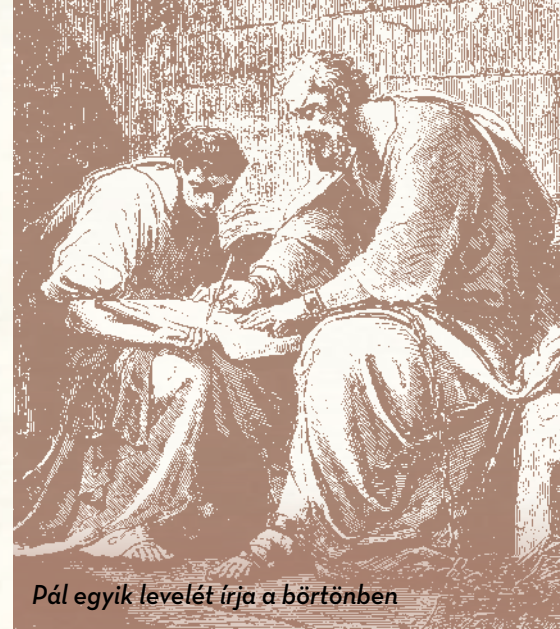
Az Újszövetségben számos írást jegyeztek fel abból a célból, hogy segítsenek a hithűeknek tisztán látni az utat az akkori időkre jellemző hányattatások ellenére.

szövegeket, de még így is viszonylag kevés példányhoz lehetett hozzáférni. Az egyháztagok összegyűjtötték azokat a könyveket, amelyekhez hozzájutottak, hogy olvassák és tanulmányozzák az Úr és az apostolok szavait. A szentírások terjesztését jelentősen visszavetette, amikor Diocletianus, római császár Kr. u. 303-ban üldözni kezdte a keresztényeket. Elrendelte a keresztény szentírások elégetését, és arra kényszerítette a keresztényeket, hogy pogány isteneknek áldozzanak. Az üldöztetés ezen éveiben sok hívő elrejtette a szent szövegeket. Később, mikor az első keresztény császár, Konstantin elrendelte, hogy készítsenek új másolatokat a szentírásokból, tudósai olyan könyveket is felkutattak, melyeket még Diocletianus rendelete előtt használtak a különböző gyülekezetekben. A jelenleg is nyomtatásba kerülő Újszövetségünk eredete tehát a Konstantin idejében készült Biblia példányaira vezethető vissza, egyúttal pedig azokra az emberekre is, akik feláldozták biztonságukat az Úr új szövetségének megőrzéséért.

Nem sokkal azután, hogy Konstantin elrendelte az Újszövetség újbóli sokszorosítását és terjesztését, a napjaink Bibliáját alkotó könyvek a jelenlegi sorrendjükbe kerültek. Ez a sorrend az Ószövetség szerinti sorrendet követi. Az Újszövetség magában foglalja a törvényeket (az evangéliumok), a kereszténység történetét (Cselekedetek) és a prófétákat (a Rómabeliektől a Jelenések könyvéig). Mind az Ó-, mind pedig az Újszövetség az Úr visszatéréséről szóló ígérettel zárul (Malakiás és Jelenések). E prófétai művek sorrendisége szintén a szabadulás és a jövőbeli kinyilatkoztatás örömteli reményét hangsúlyozza.

Ki írta az Újszövetséget?

Az Újszövetség minden szerzője különböző nézőpontból írta le Jézus Krisztus szabadító küldetését. Az evangéliumok közül kettőt apostolok írtak: Máté és János. Ezek az apostoli tanúságok mint szemtanúk tesznek bizonyosságot Jézus életéről. Az Úr két későbbi követője szintén evangéliumokat írt: Márk és Lukács, akik tanúbizonyosságot tettek mindarról,



Pál egyik levelét írja a börtönben

amit éreztek és hallottak. Egykor mindketten Pál misszionárius társai voltak (lásd Cselekedetek 12:25; 2 Timótheus 4:11). Műveikben visszatükröződik a Júdeán kívül élő, növekedő számú szentek iránti figyelmük, valamint azokra is tekintettel voltak, akik egyáltalán nem ismerték az Urat az Ő földi élete során. Beszámolók inkább egyfajta eleven bizonyosságot tesznek Óról, akiben hittek.

Valószínűleg Pál levelei a legkorábbi írások az Újszövetségben, bár nem mindegyik íródott ugyanabban az időben. Bizonyossága a misszionáriusi tapasztalából, a sok-sok, erőteljes kinyilatkoztatásából (lásd Cselekedetek 9:1–6; 2 Korinthusbeliek 12:1–7), valamint a Péterrel és másokkal való kapcsolatából ered (lásd Galátziabeliek 1:18–19). Általában a nyilvánosságnak írt, hogy lecsillapítsa a gyülekezetekben támadt vitákat, de időnként személyes hangon a barátaihoz fordul leveleiben (Timótheus és Titus). Egyik levelében Pál azt kéri, hogy a gazdája fogadja vissza szökött rabszolgáját, akivel Pál a börtönben való fogsága alatt találkozott (Filemon). A Zsidók könyvét hagyományosan Pálnak tulajdonítják, bár hiányzik belőle az a megszokott bevezető, melyben szerzőként be szokott mutatkozni. Ennek



Péter Kornéliusnak és házanépének prédikál



Péter és János prédikál és betegeket gyógyít

ellenére a könyv nagyszerű bizonyóságot tesz arról, hogy hit által bátran az Úrhoz jöhetünk. A Pál levelei után álló Zsidókhoz írt levél egyfajta újszövetségi tanulmány az üldöztetés ellenére gyakorolt hitről.

Jakab rövidke levele viszonylag korán íródott, és utalásokat tartalmaz Jézus hegyi beszédére, mely szóban terjed tovább Máté evangéliumától függetlenül (lásd Jakab 1:13; 4:12; 5:12). Ennek a levélnek valószínűsíthetően Jakab a szerzője, aki az Úr fiatalabbik fivére volt. Abban a kiváltságban volt része, hogy ismerhette és láthatta a feltámadt Szabadítót (lásd 1 Korinthusbeliek 15:7), továbbá fontos szerepet játszott az egyháztörténet számos más eseményében (lásd Cselekedetek 15:13–29).

Az Újszövetség Péter apostoltól két levelet, János apostoltól pedig hármat őriz magában. Mindketten arra buzdították a keresztényeket, hogy legyenek hithűek. Különösen Péter foglalkozott sokat a nehézségek idején mutatott hűséggel.

Júdás levele az egyik legkésőbb íródott könyv az Újszövetségben. Jakabhoz hasonlóan ezt a könyvet

is valószínűleg az Úr egyik fivére írta („Júdás”, akire a Márk 6:3-as vers utal). Júdás abban a reményben írt, hogy ezáltal elfojtja a gyülekezetekben támadt hitehagyást.

Az Újszövetség legvégül egy János apostolnak adatott kinyilatkoztatással zárul. Az apostol ebben jegyezte le az Úr dicsőséges visszatéréséről szóló látomását, aki majd eljön, hogy megkezdje milleniumi uralkodását.



SZEMTANÚK BESZÁMOLÓI

Nagyon kedvelem az Újszövetség apostoli utazásait és csodáit, valamint Pál leveleit. De leginkább Szabadítónk, Jézus Krisztus szavait, példáját és engesztelésének leírását szeretem. Szeretem azt a szemléletmódot és békét, mely a Biblia olvasásából ered.”

M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kórumából: A Szent Biblia csodája. Liahóna, 2007. máj. 81.

Ez a látomás eleven részletességgel tárja elénk a jó és a gonosz közötti küzdelmet. A legtöbb fejezet a János számára távoli jövőben zajló eseményekkel foglalkozik, például az utolsó napokkal, vagyis a mi napjainkkal.

Kinek íródott az Újszövetség?

Mivel az Újszövetség pontosan az Úr azon új szövetségét jelenti, melyet azokkal köt, akik hisznek Őbenne, így a könyv azokhoz szól, akik szeretnék Őt megismerni, legyen szó akár erről, akár a korábbi adományozási korszakokról. Az Újszövetség szerzői eredetileg olyan szövegeket írtak le, melyek akkoriban azonnal használhatóak voltak az egyház gyülekezeteiben, miközben tisztában voltak vele, hogy az emberiség történelmének legfontosabb eseményeit jegyzik le. János például a saját írásaira bizonyággként tekintett: „Ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében” (János 20:31). Mások, mint például Lukács, azzal a szándékkal írtak, hogy dokumentálják a történetet:

„Mivelhogy sokan kezdték

Hol található a szentírásokban?

Lejjebb felsoroltunk nyolc szentírásbeli történetet. Találd meg, hogy az egyes történetek melyik szentíráskönyvből származnak. Ha nem vagy biztos benne, nézd meg a történet szereplőjét vagy témáját a Kalauz a szentírásokhoz című részben.

- Nefi eltöri a vadászíját. (1)
- Noé bárkát épít. (2)
- Megadatott a Bölcsesség szava. (3)
- Eszter megmenti a népét. (4)
- A tékozló fiú hazatér. (5)
- Moróni kapitány elkészíti a szabadság zászlaját. (6)
- Jézus elmondja a hegyi beszédet. (7)
- Felszentelik a Kirtland templomot. (8)

Most pedig keresd meg a rejtvényben a zárójelekben megadott számokat. Színezd ki a mezőket azzal a színnel, melyet az egyes szentírásokhoz megadtunk az alábbi listában.

Ószövetség = kék

Mormon könyve = sárga

Újszövetség = piros

Tan és a szövetségek = barna

rendszerint megírni azoknak a dolgoknak az elbeszélését, a melyek minálunk beteljesedtek,

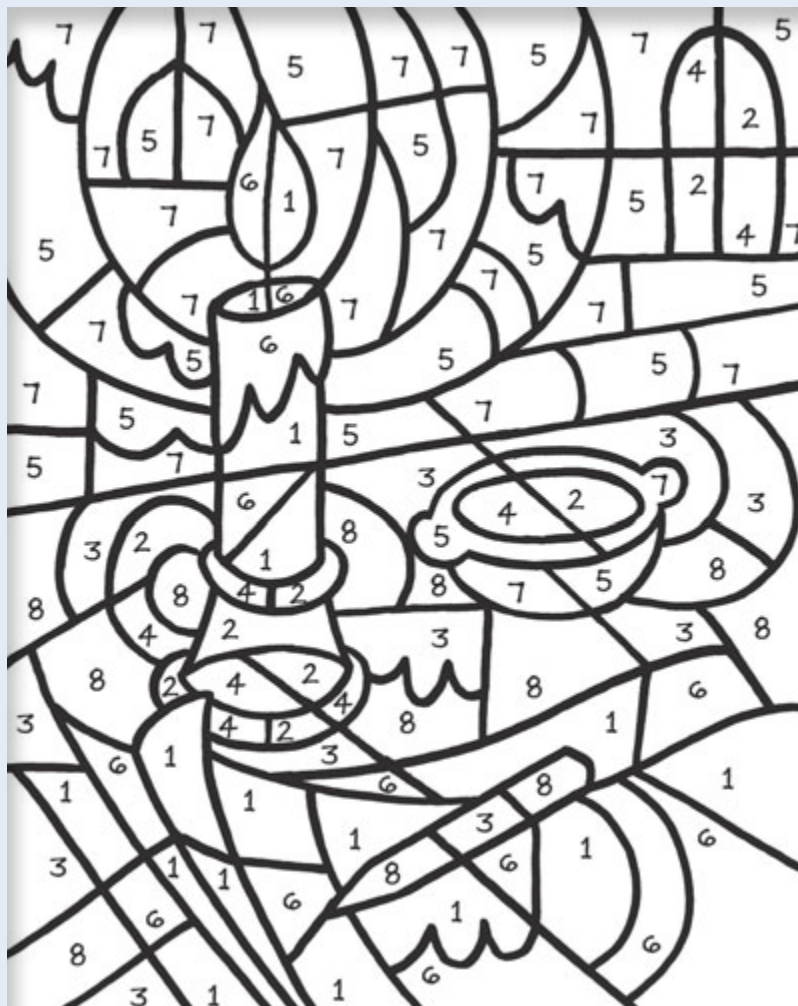
A mint nekünk előnkbe adták, a kik kezdettől fogva szemtanúi és szolgálói voltak az ígének:

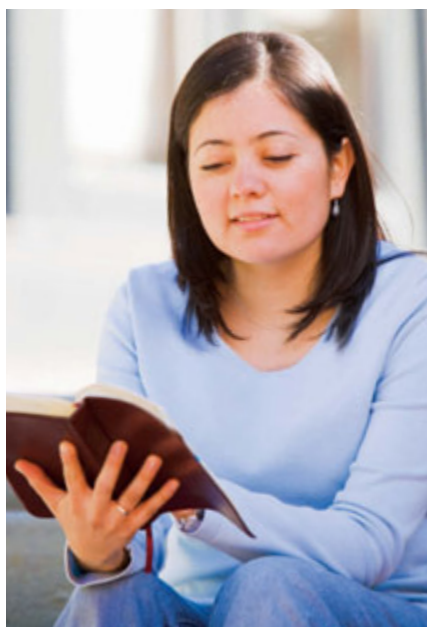
Tetszék énnékem is, ki eleitől fogva mindenneknek szorgalmasan végére jártam [mindenről tökéletes tudással rendelkeztem], hogy azokról rendszerint írjak néked” (Lukács 1:1–3).

A korai keresztények különböző háttérrel rendelkeztek: voltak, akik zsidó családokból származtak, mások pogány otthonokban nevelkedtek, míg megint mások csupán kevés vallással találkoztak, mielőtt megkeresztelkedtek volna. Lényegében jól tükrözték a mostani szentek változatos csoportját. Épp ezért küzdelmeik hatékony leckéket tárhatnak fel előttünk arról, hogyan győzzük le a gonosztságot, és maradjunk hithűek a megpróbáltatások és a kísértések ellenére. Azt is megmutatják, hogyan küszködtek a gyülekezetek, amikor még egészen kicsik voltak, és hogyan letek biztonságra az apostolok és próféták szavaiban.

Egy biznyság napjainkra

Az Újszövetség kinyilatkoztatja, hogy a bizonytalan időkben, mikor sokan nem hallgattak az evangélium hívására, azok biznyságban voltak, akik „foglalatosok valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben” (Cselekedetek 2:42). Más példák arra intenek bennünket, hogy még az igazlelkűek is megpróbáltattak (lásd 1 Korinthusbeliek 10:13), és hogy az evangélium üzenete ma ugyanolyan egyszerű, mint 2000 évvel ezelőtt: „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól” (Jakab 1:27). A Tan és a szövetségekhez hasonlóan, melyben Joseph Smith próféta biznyságot tesz arról, hogy „ő él!” (T&Sz 76:22), az Újszövetség is biznyságot tesz arról, hogy a húsvét reggelén üres volt a sír: „Nincsen itt, mert feltámadott” (Máté 28:6). ■





Ez a cikk részleteket tartalmaz a Harvard Jogi Karán 2010. február 26-án a tantestület és a diákok számára elmondott beszédből.

Mi, utolsó napi szentek tudjuk, hogy tanainkat és értékeinket viszonylag kevesen értik meg azok közül, akik nem a mi hitünket vallják. Ezt jól szemlélteti Gary C. Lawrence országos tanulmánya, melyet a *How Americans View Mormonism [Hogyan tekintenek az amerikaiak a mormonizmusra?]* című legújabb könyvében publikált. A megkérdezettek háromnegyede az egyházat a magas erkölcsi normákkal hozta összefüggésbe, de mintegy fele úgy vélte, hogy titokzatosak és misztikusak vagyunk, és „fura hitelveink”¹ vannak. Amikor megkérték ezeket az embereket, hogy válasszák ki azokat a szavakat, melyek szerintük általánosságban véve a legjobban jellemzik az utolsó napi szenteket, 87 százalékuk jelölte be az „erős családi értékek”, 78 százalékuk a „becsületes”, és 45

HITÜNK ALAPTÉTELEI

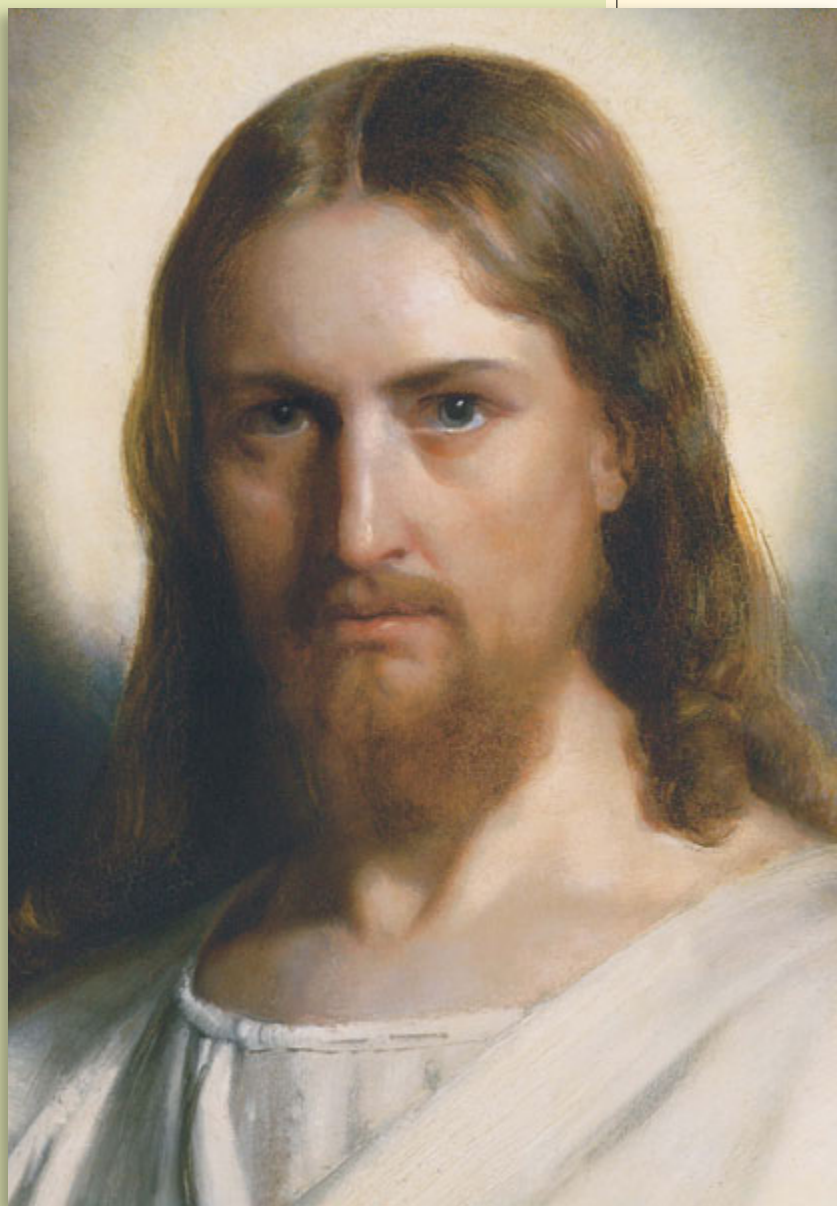
Írta:
Dallin H. Oaks
elder
a Tizenkét Apostol
Kvórumából



százalékuk a „vakbuzgó” szavakat.²

Amikor Lawrence interjúvolói feltették azt a kérdést, hogy „Legjobb tudása szerint mi a mormonizmus legfőbb sajátossága?”, akkor csupán 14 százalékuk tudott olyat írni, ami közelített volna a visszaállítás vagy az eredeti keresztény vallás helyreállításának fogalmához. Ugyanígy, amikor egy másik országos felmérésben feltették a kérdést, hogy melyik szóval jellemeznék leginkább a mormon vallással kapcsolatos benyomásaikat, egyetlen válaszadó sem említett olyan szavakat

Apostolként elhívtak, hogy az egész világon tanúskodjak Krisztus tanáról, munkájáról és felhatalmazásáról. Ebben a minőségemben tanúságot teszek hitünk ezen alaptételeinek igazságáról.



vagy fogalmakat, melyek utaltak volna az eredeti vagy visszaállított kereszténységre.³

E felmérések eredményei láttán érzett csalódottságomat csak némiképp enyhítette Lawrence többi eredménye és megfigyelése azzal kapcsolatban, miszerint az amerikaiak általában véve „mélyen vallásosak”, de „rettentően műveletlenek”. Például 68 százalékuk azt mondta, hetente többször is imádkozik, 44 százalékuk pedig azt, hogy szinte minden héten elmegy istentiszteletre. Ugyanakkor csak az 50 százalékuk volt képes megnevezni egyet a négy evangélista közül, a legtöbben nem is tudták, melyik könyvvel kezdődik a Biblia, és 10 százalékuk azt gondolta, hogy Jeanne d’Arc [ark: angolul bárka] Noé felesége volt.⁴

Számos tényező hozzájárul a vallás témájának elsekélyesedéséhez, de az egyik legmeghatározóbb a közép- és felsőoktatás vallással szemben tanúsított általános ellenszenvé vagy közönye. Néhány kivételtől eltekintve a főiskolák és az egyetemek érték nélküli intézményekké váltak, ahol a valláshoz való hozzáállás a legjobb esetben is semleges. A hallgatókat és más vallásos embereket pedig, akik hisznek Isten élő valóságában és az erkölcs abszolút törvényében, lekicsinylik.

Számomra irreálisnak tűnik elvárni a felsőfokú oktatástól, hogy újra főszerepet játsszon az erkölcsi értékek megtanításában. Mindez az otthonok, egyházak, egyházi főiskolák és egyetemek hatáskörében marad. És mindenkinek remélnie kellene, hogy sikerrel járnak ebben az elengedhetetlenül fontos feladatban. Az oktatási intézmények színlelhetik semlegességüket abban a kérdésben, hogy mi helyes és mi nem, de a társadalom nem éli túl ezt a semlegességet.

Az igazság három csoportját választottam ki arra, hogy bemutassam az utolsó napi szentek hitének alaptételeit. Ezek a következők:

1. Isten természete, beleértve az Istenség három tagjának szerepét, valamint az ehhez kapcsolódó igazságot, miszerint létezik abszolút erkölcsi törvény.
2. Az élet célja.
3. Az emberről és az univerzumból való igazság háromrétű forrása: a tudomány, a szentírások és a folyamatos kinyilatkoztatás – és az, hogy honnan tudhatjuk ezeket.

1. Isten természete

Hitünk első alaptétele számomra az, hogy Isten valóságos, és így vannak örökkévaló igazságok és értékek, melyeket a tudomány jelenlegi módszereivel nem lehet bizonyítani. Ezek az elvek szükségszerűen egymásba fonódnak. Mint több más hívő, mi is egy végső törvényhozó, Isten, a mi Örökkévaló Atyánk létét, valamint erkölcsi törvényét hirdetjük. Elutasítjuk azt az erkölcsi relativizmust, mely egyre inkább a modern kultúra nem hivatalos hitvallásává válik.

Számunkra az Isten természetéről való igazság és a Hozzá fűződő kapcsolatunk a kulcs minden máshoz. Ami megkülönböztet minket a legtöbb keresztény felekezet hivatalos hitvallásától, az az Isten természetével kapcsolatos hitünk. Hittételeink így kezdődnek: „Hiszünk Istenben, az Örökkévaló Atyában, és az Ő Fiában, Jézus Krisztusban, valamint a Szentlélekben” (1. vers).

A többi kereszténnyel együtt mi is hiszünk az Istenségben, de számunkra ez legtöbb esetben mást jelent. Fenntartjuk, hogy az Istenségnek ez a három tagja három különálló lény, és hogy Isten az Atya, nem lélek, hanem egy megdicsőült Lény, kézzelfogható testtel, csakúgy, mint feltámadt Fia, Jézus Krisztus. Bár személyük különálló, egyek a céljaikban. Fenntartjuk továbbá, hogy Jézus erre a kapcsolatára utalt, amikor az Atyjához imádkozott, hogy tanítványai „egyek legyenek”, ahogyan Ő és Atyja egyek (János 17:11) Egyedülálló hitelvünk, miszerint „az Atyának húsból és csontból való teste van, tapintható, akár az emberé; a Fiúnak is; a Szentléleknek

Fenntartjuk, hogy az Istenség három tagja három különálló lény, és hogy Isten, az Atya, nem lélek, hanem egy megdicsőült Lény, kézzelfogható testtel, csakúgy, mint feltámadt Fia, Jézus Krisztus. Bár személyük különálló, egyek a céljaikban.



azonban nincs húsból és csontból való teste, hanem ő Lélek személy” (T&Sz 130:22), létfontosságú a számunkra. De ahogyan az Gary Lawrence interjújából kitűnik, ezt még nem sikerült hatékonyan átadnunk másoknak.⁵

Az Isten természetéről való meggyőződésünk az általa első látomásnak nevezett eseményből származik, mellyel kezdetét vette Jézus Krisztus evangéliuma teljességének visszaállítása. Joseph Smith, egy iskolázatlan 14 éves fiú szerette volna megtudni, hogy melyik egyházhoz csatlakozzon. Végül kinyilatkoztatást kapott, melyben „két Személyt” látott, „akiknek ragyogása és dicsősége leírhatatlan volt”. Egyikük a másikra mutatva ezt mondta: „Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!” (Joseph Smith története 1:17). A Fiúisten azt mondta az ifjú prófétának az akkori egyházakról, hogy „minden hitvallásuk utálatos az ő szemében” (Joseph Smith története 1:19). Ez az isteni kinyilatkoztatás a hitvallásokat kárhóztatta, nem pedig azon hitű embereket, akik hittek azokban.

Joseph Smith első látomása rámutatott, hogy az Isten természetével és az Istenséggel kapcsolatos uralkodó elképzelések hamisak voltak, melyek nem tudják eljuttatni a követőiket oda, ahová Isten kívánja. Az ezt követően adatott bőséges, újkori szentírások feltárták ennek az alapvető igazságnak a jelentőségét, és egyúttal megkaptuk a Mormon könyvét. Ez az új szentíráskönyv egy második tanúbizonyosság Jézus Krisztusról. Megerősíti a Krisztus természetéről és küldetéséről szóló bibliai próféciákat és tanításokat. Kitágítja a földi szolgálata során átadott evangéliuma és tanításai iránti tudásunkat. Számos tanítást és magyarázatot is nyújt e kinyilatkoztatásokhoz, ami által tudhatjuk, hogy ezek a dolgok igazak.

Ezek a tanítások elmagyarázzák a Krisztusról való bizonyosságunkat. Nem a világ bölcsességére vagy az emberi filozófiákra építünk, bármennyire is nagy a hagyományuk, és bármekkora tiszteletnek is örvendenek. A Jézus Krisztusról való bizonyosságunk Isten kinyilatkoztatásain alapszik, melyeket Ő a prófétáinak ad, valamint nekünk is, személyesen.

Minek a megerősítésére indít bennünket a Jézus Krisztusról való bizonyosságunk? Jézus Krisztus Isten, az Örökkévaló Atya Egyszülött Fia. Ő a Teremtő. Páratlan halandó szolgálata által Ő a mi tanítónk. Feltámadásának köszönhetően mindazok, akik valaha is éltek, szintén feltámadnak a halálból. Ő a Szabadító, kinek engesztelő áldozata feltárja előttünk a kaput, hogy megbocsátást nyerjünk személyes bűneinkre, és

hogyan visszatérhessünk Isten, az Örökkévaló Atya színe elé. A prófétáknak ez a központi üzenete minden korszakban. Joseph Smith ezt a hatalmas igazságot a harmadik hittételünkben jelentette ki: „Hisszük, hogy Krisztus Engesztelése által az egész emberiség megszabadulhat, ha engedelmeskednek az Evangélium törvényeinek és szertartásainak.”

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként bizonyosságot teszünk a Mormon könyve prófétájával, Benjámin királlyal együtt, hogy „nem adatik más név, sem valamely más út vagy mód, mely által szabadulás jöhetne az emberek gyermekeihez, csakis Krisztus, a Mindenható Úr nevében és azáltal” (Mózes 3:17).

Miért Krisztus az egyetlen út? Hogyan volt képes szétörtni a halál kötelékeit? Hogyan tudta magára venni az egész emberiség bűneit? Hogyan képes szennyes és bűnös énünk megtisztulni, testünk pedig feltámadni az Ő engesztelése által? Ezek olyan rejtelmek, melyeket nem érttek teljesen. Számomra Jézus Krisztus engesztelésének csodája felfoghatatlan, de a Szentlélek bizonyosságot tett nekem annak igazságáról, és örvendezem, hogy életemet annak hirdetésével tölthetem.

2. A halandó élet célja

Második alaptételünk a halandó élet céljával kapcsolatos. Ez Isten, az Örökkévaló Atya céljairól való tudásunkból következik, és az Ő gyermekeiként vonatkozik rendeltetésünkre is. Teológiánk azzal a meggyőződéssel indul, hogy lelkeként már élünk, mielőtt erre a földre jöttünk volna. Ez megerősíti azt, hogy halandó életünknek célja van. És azt is tanítja, hogy legfőbb törekvésünk, hogy olyanokká váljunk, mint mennyei szüleink, ami majd képessé tesz bennünket arra, hogy családi kapcsolatainkat az örökkévalóságon keresztül is fenntarthatassuk. A földre helyeztek minket, hogy fizikai testet kapjunk, valamint hogy Jézus Krisztus engesztelése és az Ő evangéliumának törvényei és szertartásai iránti engedelmisségünk által jogosultak legyünk a megdicsőült celesztális állapotra és kapcsolatokra, melyet felmagasztosulásnak vagy örök életnek nevezünk.

Jól tudják rólunk, hogy családközpontú egyház vagyunk, de azt nem teljesen értik meg, hogy ez a családközpontúságunk nemcsak a halandó kapcsolatokra összpontosít, hanem alapvető teológiánknak is lényeges része. A szeretetteljes Teremtő nagy terve szerint

egyháza küldetése az, hogy segítsen felmagasztosulást nyernünk a celesztialis királyságban, ez pedig csak egy férfi és egy nő örökkévaló házassága által valósulhat meg (lásd T&Sz 131:1–3).

Az én hithű, özvegy édesanyámnak nem voltak kétségei a családi kapcsolatok örökkévaló természetével kapcsolatban. Mindig tiszteletben tartotta elhunyt, hithű édesapánk helyét. Otthonunkba varázsolta őt. Beszélt nekünk a templomi házasságuk örökkévaló fennállásáról, és azon rendeltetésünkről, hogy a következő életben családként újra együtt legyünk. Gyakran emlékeztetett minket, vajon édesapánk mit várna el tőlünk ahhoz, hogy elnyerjük a Szabadító ígését, miszerint örökre egy család maradhassunk. Sohasem beszélt magáról özvegyként, és nekem sem jutott soha eszembe, hogy az. Gyermekeveim során nekem ő soha nem volt özvegy. Hiszen volt férje, nekünk pedig volt édesapánk. Csak egy időre távol volt tőlünk.

Megerősítjük, hogy a házasság nélkülözhetetlen Isten tervének beteljesedéséhez, ahhoz hogy biztosítsa a halandó születés megfelelő körülményeit, és hogy felkészítse a családtagokat az örök életre. Isten tervének ismerete különleges szemléletmódot biztosít az utolsó napi szentek számára a házasságról és a gyermekekről. A gyermekszülésre és a gyermeknevelésre Isten tervének részeként tekintünk, és szent kötelességnek tartjuk azok számára, akik hatalmat kaptak, hogy mindennek részesei legyenek. Hisszük, hogy a legnagyobb kincset mind a földön, mind pedig a mennyben, a gyermekeink és utódaink jelentik. És hisszük azt is, hogy küzdenünk kell az olyan halandó családokért, amelyek a legjobb körülményeket biztosítják a gyermekek – minden gyermek – fejlődéséhez és boldogságához.

A halandó élet teremtéséhez szükséges erő a legmagasztosabb erő, melyet Isten az Ő gyermekeinek adott. E teremtő erő használatával az első

2 *Hitvallásunk megerősíti, hogy halandó életünknek célja van, és azt tanítja, hogy legfőbb törekvésünk, hogy olyanokká váljunk, mint mennyei szüleink, ami képessé tesz majd bennünket arra, hogy családi kapcsolatainkat az örökkévalóságon keresztül is fenntarthassuk.*



parancsolatban bíztak meg bennünket „szaporodjatok és sokasodjatok” (1 Mózes 1:28). Egy másik fontos parancsolat viszont megtiltotta annak helytelen használatát: „Ne paráználkodjál” (2 Mózes 20:14), és „magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok” (1 Thessalonikabeliek 4:3). Könnyű megérteni, hogy miért helyezünk ekkora hangsúlyt az erkölcsi tisztaság ezen törvényére, ha látjuk, mi a célja a nemzőerőnknek Isten tervének megvalósításában.

Számos politikai, jogi és szociális nyomás készlet olyan változásokra, melyek összezavarják a nemeket, elhalványítják a házasság fontosságát vagy megváltoztatják annak fogalmát, illetve homogenizálják a férfiak és nők közti különbséget, melyek pedig elengedhetetlenek ahhoz, hogy eleget tegyünk Isten nagyszerű boldogságtervének. Örökkévaló perspektívánk szembefordít minket az efféle változásokkal.

Végül pedig a halandó élet céljának megértése magában foglal néhány különleges tant arról, hogy mi következik a halandóság után. Más keresztényekhez hasonlóan hisszük, hogy amikor elhagyjuk ezt az életet, akkor a mennybe (paradicsomba) vagy a pokolba kerülünk. Felfogásunk szerint az igazak és a gonoszok e módon történő kettéosztása csupán időleges, és csak addig tart, míg az elhunytak lelkei a feltámadásra és az utolsó ítéletre várakoznak (lásd Alma 40:11–14). Az utolsó ítélet utáni állomások ennél sokkal többfélék, ami fontos bizonyítéka annak a szeretetnek, melyet Isten érez minden egyes gyermeke iránt.

Isten szeretete oly nagy, hogy gyermekeitől megköveteli az Ő törvényei iránti engedelmisséget, mert csak így lesznek képesek fejlődni azon örökkévaló cél felé, melyet Isten szeretne, ha elérnének. Ezért az utolsó ítéletkor mindenki azon dicsőség királyságába léphet be, mely az Ő törvényei szerinti engedelmisségünknek megfelel. Pál apostol a Kortinthusiakhoz írt második levelében mesélt egy férfiról, aki „elragadtatott a harmadik égig” (2 Korinthusbeliek 12:2). A halottak feltámadásáról beszélt, a különböző dicsőséggel rendelkező „testeket” a naphoz, a holdhoz és a csillagokhoz hasonlítva. Az első kettőre ezek közül úgy utalt, mint mennyei [celesztialis] testek és földi [terresztialis] testek (lásd 1 Korinthusbeliek 15:40–42). Számunkra az örök élet a celesztialis, vagyis a legmagasabb dicsőségben nem egy misztikus egyesülés egy felfoghatatlan lélek-istennel. Hanem az örök élet szerető Mennyei Atyánkkal,

valamint az elődeinkkel és utódainkkal való családi élet.

Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának teológiája széleskörű, egyetemes, irgalmas és igaz. A halandó élet szükséges tapasztalatait követően végül Isten minden fia és leánya fel fog támadni, és egy olyan dicsőséges királyságba jut majd, amely gyönyörűbb mindennél, amit egy halandó valaha is látott volna. Csupán néhány kivételtől eltekintve még a nagyon gonoszak is végül egy bámulatos, ámbár alacsonyabb dicsőségű királyságba jutnak majd. Mindez Istennek a gyermekei iránt érzet hatalmas szeretete miatt történik így, és mindezt annak a Jézus Krisztusnak az engesztelése és feltámadása tette lehetővé, „aki dicsóíti az Atyát, és kezének minden alkotását megszabadítja” (T&Sz 76:43).

3. Az igazság forrásai

Az utolsó napi szenteknek nagyon fontos a tudás megszerzése. Brigham Young (1801–1877) beszélt erről a legjobban: „Vallás[unk]... arra készlet [minket], hogy szorgalmassan kutass[unk] a tudás után. Nem létezik más nép, amely jobban akarná látni, hallani, megtanulni és megérteni az igazságot.”⁶

Egy másik alkalommal elmagyarázta, hogy egyháztagjainkat arra buzdítjuk, „hogy gyarapodjanak a tudásban, ...mert minden bölcsesség, valamint a világ minden művészete és tudománya Istentől való, és abból a célból adatott, hogy népének javára szolgáljon.”⁷

Kutatjuk a tudást, de különleges módon tesszük ezt, mert hisszük, hogy a tudásnak két dimenziója létezik: az anyagi és a lelki. Az anyagi dimenzióban tudományos kutatás, a lelki dimenzióban pedig kinyilatkoztatás által törekszünk a tudás megszerzésére. A kinyilatkoztatás Isten kommunikációja az emberekkel, melyet a prófétákon keresztül ad, vagy közvetlenül nekünk, saját magunknak, ha törekszünk rá.

A kinyilatkoztatás valóban hitünk egyik legjellegzetesebb vonása. Joseph Smith próféta egész életén át folyamatos kinyilatkoztatás általi utasításokban és oktatásban részesült. Hatalmas mennyiségű publikált kinyilatkoztatásai – beleértve a Mormon könyvét, valamint a Tan és a szövetségeket – előre vitték különleges elhívását ezen utolsó adományozási korszak prófétájaként. Ebben a *prófétai kinyilatkoztatásban*, melyet Isten Joseph Smithnek és az utána következő egyházi vezetőknek adott, olyan

igazságokat és parancsolatokat tárt fel az Ő próféta-vezetőinek, melyek az Ő népével, illetve egyháza vezetésével álltak kapcsolatban.

Ez az a fajta kinyilatkoztatás, melyet az Ószövetségben említenek, és azt tanítja, hogy „semmit sem cselekszik... az Úr[isten], míg meg nem jelenti titkát az ő szolgáinak, a prófétáknak” (Ámós 3:7). Joseph Smith kijelentette: „Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza közvetlen kinyilatkoztatásra alapított, mint ahogy Isten igaz egyháza mindig is volt.”⁸ Azt kérdezte: „Vegyétek el a Mormon könyvét és a kinyilatkoztatásokat, és hol van a vallásunk?” Majd így felelt: „Nincs semmilyen vallásunk.”⁹

Joseph Smith azt is tanította, hogy mivel a kinyilatkoztatás nem ért véget a korai apostolokkal, hanem az újkorban is folyatódik, mindenki kaphat *személyes kinyilatkoztatást* a saját megtérésével, tudásával és döntéseivel kapcsolatban. „Isten gyermekeinek megvan az a kiváltsága, hogy Isten elé járuljanak, és kinyilatkoztatást kapjanak” – mondta. – Isten nem személyválogató; mindannyian rendelkezünk ugyanazon kiváltsággal.”¹⁰

Az Újszövetség beszél az effajta személyes kinyilatkoztatásról. Például amikor Péter kijelentette a meggyőződését arról, hogy Jézus Isten Fia, a Szabadító ezt mondta: „...nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám” (Máté 16:17).

A személyes kinyilatkoztatás, melyet időnként „sugalmazásnak” is nevezünk, számtalan formában jöhet. Ez leggyakrabban az elménkbe érkező, megvilágosodást adó szavak vagy gondolatok formájában történik, esetleg pozitív vagy negatív érzések adnak útmutatást egy tervezett cselekedettel kapcsolatban. Többnyire egy őszinte imában feltett kérésre adott válaszként érkezik. Jézus azt tanította: „Kérjetelek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitják néktek” (Máté 7:7).

3 *Az anyagi dimenzióban tudományos kutatás, a lelki dimenzióban pedig kinyilatkoztatás által törekszünk a tudás megszerzésére. A kinyilatkoztatás Isten kommunikációja az emberekkel, melyet a prófétákon keresztül ad, vagy közvetlenül nekünk, saját magunknak, ha törekszünk rá.*



A kinyilatkoztatás akkor érkezik, amikor betartjuk Isten parancsolatait, és így alkalmassá válunk a Szentlélek társaságára és a velünk való kommunikációjára.

Néhányan csodálkoznak, hogy az egyház tagjai hogyan fogadhatják el személyes életük vezetésére egy újkori próféta tanításait, valamit, ami a legtöbb vallási hagyományban szokatlannak számít.

Arra a vádra, hogy az utolsó napi szentek „vak engedelmességből” követik a vezetőiket, szintén a személyes kinyilatkoztatás a válasz. Tiszteljük vezetőinket, és feltételezzük róluk, hogy sugalmazás alapján irányítják az egyházat, és mondják el tanításaikat. De mindannyiunknak kiváltságában áll – és erre buzdítanak is bennünket –, hogy imádságos lélekkel törekedjünk közvetlenül Istentől megerősítő kinyilatkoztatást kapni.

A legtöbb keresztény azt hiszi, hogy nem sokkal Krisztus halála után Isten lezárta a kánont – a szentírásként használt szent könyvek hivatalos gyűjteményét –, és hogy attól kezdve nem is voltak ahhoz fogható kinyilatkoztatások. Joseph Smith azt tanította, és meg is mutatta, hogy a szentírás-kánon nyitott.¹¹ Sőt, mi több, a szentírás-kánon mindkét irányban nyitott, és a folyamatos kinyilatkoztatás mindkét irányban döntő fontosságú.

Először is: Joseph Smith azt tanította, hogy Isten vezetni fogja gyermekeit azáltal, hogy új könyvekkel egészíti ki a szentírás-kánont. A Mormon könyve egy ilyen kiegészítés, mint ahogy a Tan és a szövetségek és a Nagyértékű gyöngy kinyilatkoztatásai is. Szükségünk van a folyamatos kinyilatkoztatásra, hogy elnyerhessük mindazt, amit az Úr szeretne, ha megértenénk, illetve megtennénk a saját időnkben és helyzetünkben.

Másodszor: a folyamatos kinyilatkoztatás megnyitja a kánont, amikor a szentírás olvasói a Szentlélek hatására a személyes helyzetükhöz illő új szentírásbeli jelentéseket és

útmutatást fedeznek fel. Pál apostol azt írta, hogy „a teljes írás [minden szentírás] Istentől ihletett” (lásd 2 Timótheus 3:16; lásd még 2 Péter 1:21), és hogy „az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke” (1 Korinthusbeliek 2:11). Ez azt jelenti, hogy a szentírások megértéséhez szükségünk van az Úr Lelke általi személyes sugalmazásra,

hogy ezáltal megvilágosodjunk. Így buzdítjuk egyházunk tagjait, hogy tanulmányozzák a szentírásokat, és imádságos lélekkel törekedjenek saját maguktól megtudni az abban olvasottak jelentését. A legfőbb tudás személyes kinyilatkoztatáson keresztül, a Szentlélek által érkezik.

Jézus azt tanította, hogy „az ő gyümölcsöikről ismeritek meg őket” (Máté 7:20). Számomra és sok más hívő, illetve megfigyelő számára ezek a gyümölcsök jók. Jó az egyháztagoknak, jó a családjuknak, jó a közösségüknek és jó a nemzetüknek. Sokmillió dollár értékű felszereléssel és szolgálattal Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza és annak tagjai csendben és hatékonyan segítséget nyújtanak a tragédiák áldozatainak, amint azt a 2010. januári Haitin történt földrengés is bizonyítja.

Apostolként az az elhívásom, hogy Krisztus tanának, munkájának és felhatalmazásának tanúja legyek

az egész világon. Ebben a minőségemben teszem tanúbizonyságomat hitünk ezen alaptételeinek igazságáról. ■

A teljes angol szövegért látogass el a www.lds.org/fundamental-premises-of-our-faith. címre.

JEGYZETEK

1. Gary C. Lawrence, *How Americans View Mormonism* (2008), 32.
2. *How Americans View Mormonism*, 34.
3. Lásd *How Americans View Mormonism*, 42.
4. Lásd *How Americans View Mormonism*, 40.
5. Lásd *How Americans View Mormonism*, 49.
6. *Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* (1997), 194.
7. *Tanítások: Brigham Young*, 193.
8. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007), 202.
9. *Tanítások: Joseph Smith*, 203.
10. *Tanítások: Joseph Smith*, 136.
11. Lásd *Tanítások: Joseph Smith*, 215–223, 278–279.

E CIKK MEGOSZTÁSA

A következő ötletek segíthetnek megosztani Oaks elder cikkét:

- Imádságos lélekkel gondoldj egy olyan barátodra, akinek javára válhatna ez a cikk. Amikor ezzel a barátoddal beszélgetsz, egyszerű szavakkal megoszthatod vele, hogyan áldotta meg az evangélium az életedet.
- Ezt a cikket elektronikusan is megoszthatod. Látogass el a www.lds.org honlapra, keresd ki a januári számból a cikket, és kattints a „Megosztom” gombra. A cikkhez küldött üzenetben leírhatod, hogy Oaks elder alapvető tanai milyen jelentőséggel bírnak a számodra.



Írta:
Elaine S. Dalton
a Fialat Nők általános
elnöke

ÚJDONSÁGOK A SZEMÉLYES FEJLŐDÉSBN

Most van itt az ideje felkészülni arra csodálatos jövőre, amely rátok vár. A Személyes fejlődés segíteni fog felkészülőtök, és megértenetek, hogy kik is vagytok Isten leányaiként.

A Személyes fejlődés szerves része lehet az életeteknek. Segíthet közelebb kerülnőtök a Szabadítóhoz, másokat szolgálnotok, vezetői készségeket elsajátítanotok, kapcsolatokat kifejlesztenetek, és felkészülőtök a templomi szövetségekre. A Személyes fejlődés segíthet igazlelkű szokásaitok kifejlesztésében. Azok az apró dolgok, melyeket állandóan megteszünk, a részünkké válnak, és változtatnak rajtunk. Valóban a „kis és egyszerű dolgok visznek véghez nagyszerű dolgokat” (Alma 37:6).

Az átdolgozott Személyes fejlődés könyv borítóján a templom látható. A templom áll a középpontjában mindennek, amit a Fialat Nők programjában teszünk. Reméljük, hogy a borító emlékeztetni fog benneteket, hogy a Személyes fejlődés programban való részvétel segít felkészülőtök arra, hogy egy napon majd szövetségeket kössetek a templomban, és azokat be is tartsátok.

Az új Személyes fejlődés könyv rózsaszín! Ez a finom, nőies szín eszetekbe juttatja, hogy Mennyei Atyánk leányai vagytok, páratlan női jellemvonásokkal, ajándékokkal és szerepkörökkel.

Az új könyvben néhány értéktapasztalat és feladat egy kicsit megváltozott, hogy még aktuálisabb legyen, és még inkább a templomi szövetségekre összpontosítson, melyeket egy napon majd megfogtok kötni és be fogtok tartani. Most pedig jöjjön néhány válasz a kérdéseitekre.

Hogyan kezdjek hozzá a Személyes fejlődéshez? Könnyű elkezdeni! Bármelyik értéknek nekiállhatsz, amelyik csak érdekel. Az értékeket nem kell sorrendben végezned. A kötelező tapasztalatok segíteni fognak megértened az értékeket, és hogy miért fontosak az életedben.

Ki vehet részt benne? Bár a Személyes fejlődés programja elsősorban az egyház fiatal nőinek szól, mások is részt vehetnek benne. Például meghívhatod azokat a barátaidat is, akik nem tagjai az egyháznak, hogy veled együtt dolgozzanak a Személyes



A MÉHKASLÁNYOK JELKÉPE maga a méhkas, amely a harmónia, együttműködés és munka emlékeztetőjeként szolgál.

AZ UDVARHÖLGYEK JELKÉPE a róza, amely a szeretetre, hitre és tisztaságra emlékeztet.



A BABÉRKOSZORÚ-LÁNYOK jelképe a babérkoszorú, mely a tiszteletet és a teljesítményt képviseli.

FÁKLYA NYAKLÁNC

Amikor beléptek a Fialat Nők szervezetébe, a vezetőitek átadnak nektek egy fáklya nyakláncot. Ez a nyaklánc azon elkötelezettségeket szimbolizálja, miszerint kiálltok az igazságért és az igazlelkűségért mindig és mindenben és minden helyen. A láng jelképe arra is emlékeztet majd benneteket, hogy „keljete fel és ragyogjatok, hogy világosságotok zászló lehessen a nemzetek számára” (T&Sz 115:5). Viseljétek ezt a nyakláncot büszkén, és ne feledjétek el, hogy mit fogadtok meg.





FIATAL NŐ ELISMERÉS

Miután elvégeztétek a Személyes fejlődést, leíjátok a bizonyágotokat a naplótokba, és a püspökötök vagy a gyülekezeti elnökökötök készít veletek egy interjút. Ekkor majd jogosultak lesztek a Fiatal nő elismerés elnyerésére. A medál annyiban változott, hogy a templomon kívül most már rajta vannak az egyes korcsoportok jelképei is. Az udvarhölgyek rózsájának közepébe egy apró rubin került. A rubin azt jelképezi, hogy elvégeztétek a Személyes fejlődést és az új értéket: az erényt. A rubin emlékeztetni fog benneteket arra, hogy egy erényes fiatal nő értékes, és hogy „ára sokkal felülhaladja [a rubinét]” (Példabeszédek 31:10).

MÉHECSKE ÉRDEMMEDÁL

Miután kiérdemelted a medálot, továbbhaladhatsz a méhecske érdemmedál elnyerése felé azért, hogy újra elolvasd a Mormon könyvét, további szolgálatokat végzel, beleértve azt is, hogy segítesz egy másik fiatal nőnek a Személyes fejlődés elvégzésében.

SZEMÉLYES FEJLŐDÉS KÖNYV

Amikor elvégzitek az egyik értékhez tartozó tapasztalatokat és a feladatot, kaptok egy arany színű matricát, hogy beragasszátok a Személyes fejlődés könyv hátuljába. Írjátok be az adott érték elvégzésének dátumát. A könyvetek és a napló a ti személyes feljegyzésekké válik mindazon jó dolgokról, melyeket elvégezték.

Fiatal Nők
SZEMÉLYES FEJLŐDÉS



fejlődésen. Bizonyos esetekben az édesanyád is elvégezhet veled néhány értéktapasztalatot és értékfeladatot.

Milyen gyorsan kell haladnom? Amikor kinyitod a Személyes fejlődés könyvet, találsz majd benne néhány olyan dolgot, amit már amúgy is csinálsz otthon vagy az iskolában. Dicsérd meg magad ezekért a dolgokért, és tervezz előre, hogy valamilyen céllal végezd őket. Haladhatsz a saját tempódban. Ha 12 éves vagy, és minden hónapban elvégzel egy tapasztalatot, évente pedig két feladatot, akkor készen leszel vele, mire a Babérkoszorú osztályba lépsz. Akkor pedig lehetőséget kapsz, hogy mentora legyél egy másik fiatal nőnek, aki a saját Személyes fejlődésen dolgozik. Ezt megtéve kiérdemelheted a méhecske érdemmedált, mely a mások szolgálatáért végzett plusz erőfeszítést jelképezi.

Végezhetem-e a Személyes fejlődést a közös tevékenység keretében? Igen, a Személyes fejlődés néhány részét végezheted a közös tevékenység alkalmával is. Kiválaszthatsz egy feladatot, mely a közös tevékenység programját képezi majd. A Fiatal Nők osztályában is dolgozhattok a Személyes fejlődésen, miközben az értékekről tanultok, és tanulmányoztatok a szentírásokat.

Milyen vezetői lehetőségeket biztosít számomra? Megkérhetsz más fiatal nőket is, hogy segítsenek a tízórás feladatok elvégzésében. Ez hozzásegít azon vezetői készségek elsajátításához, melyekre később feleségként, anyaként és otthonteremtőként szükséged lesz. Ezáltal azt is megtanulnod, hogyan szervezz meg, hogyan adj át, és hogyan végezz el egy-egy nehezebb feladatot.

Miért kérik, hogy vezessek naplót? Ez a napló értékes feljegyzéssé válik majd számodra a Fiatal Nők szervezetében töltött idődről és a vállalt elkötelezettségeidről. Amikor a naplódba írsz, azzal a Szentlélek társaságát is meghívod.

A Személyes fejlődés áldása kiterjed a Fiatal Nőknél töltött éveiteken túlra is. Növekedni fog a Szabadítóba vetett hitetek és az Ő visszaállított evangéliumáról való bizonyosságok. Felkészültek lesztek isteni küldetésetekre és földi szerepeitekre. Belekóstoltok a szolgálat édes ízébe és az igazlelkű teljesítmények örömébe. Érezni fogjátok a Szentlélek sugalmazásait, aki majd vezet és tanít titeket. Kifejleszthettek egy olyan életmódot, amely most és mindörökké megáldja az életeteket. Ez a fejlődés, valamint a templomi szövetségek megkötésének és betartásának mintája. Kívánjuk, hogy sok áldásban legyen részetek, miközben a fejlődés ezen útjára léptek. Szeretünk benneteket! Az Úr szeret titeket! Ti az Ő drága leányai vagytok. ■



SZENTÍRÁSSZALAGOK

Mikor elvégeztetek egy értéktapasztalatot vagy értékfeladatot, kaptok egy szalagot, mellyel megjelölhetitek az értékhez tartozó kedvenc szentírásokat. A szalagok az értékek színeit viselik: a hit színe a fehér, az erényé az arany és így tovább. A vezetőitek egy Fiatal Nők gyűlésen adják majd át nektek ezt a szalagot.



ELŐMENETELI BIZONYÍTVÁNYOK

Amikor egyik korcsoportból átléptek a következőbe, a püspökökötök vagy gyülekezeti elnökökötök átnyújt nektek egy elismerésről és elvégzésről szóló bizonyítványt. Tartsátok ezeket különleges helyen, hogy emlékeztessenek mindarra, amit a Méhkas, Udvarhölgy vagy Babérkoszorú éveitek alatt megtanultatok és elértetek.

További információkért a Személyes fejlődéssel kapcsolatban olvassátok el a könyv bevezetőjét, vagy látogassatok el a www.PersonalProgress.lds.org címre.

Írta: David L. Beck
a Fiatall Férfiak általános
elnöke



Az ároni papság – hatalmasabb, mint gondolnád

EGY ÜZENET AZ ISTEN IRÁNTI KÖTELESSÉGRŐL

Négy évvel ezelőtt részt vettem fivérem, Gary temetési búcsúztatóján. Az egyik beszélő különös tisztelettel szólt a testvéremről. Azóta is sokszor eszembe jutnak a szavai. Ezt mondta: „Gary egy papsági férfi volt. [...] Értette és tisztelte a papságot, s azt teljesen magáévá tette, valamint annak minden tantételét is.”

Amikor a fivérem meghalt, a melkisédeki papságban volt főpap. Ötven évig szolgált a papságban. Gary szerető férj és apa volt, aki becsülettel teljes idejű missziót szolgált, a templomban kötött házasságot, felmagasztalta a papsági elhívásait, és szorgalmas házitanító volt.

Ti ároni papságviselők vagytok. A ti papsági szolgálatotok még csak most kezdődött el. Lehet, hogy még nem rendelkeztek 50 évnyi papsági tapasztalattal, de érdemesek lehetek ugyanarra a tiszteletre, mint amit Gary kapott. Sőt, mi több: érdemesnek is *kell* lennetek erre a tiszteletre! Az Úr egy csodálatos munkára hívott el

benneteket, és azt várja tőletek, hogy papsági férfiak legyetek.

Az ároni papság nagysága

Gondoljatok csak bele az általatok viselt ároni papság nagyságába:

- Az Úr elküldte a feltámadt Keresztelő Jánost, hogy visszaállítsa az ároni papságot. Amikor János Joseph Smithre és Oliver Cowderyre ruházta ezt a papságot, a szolgatársainak nevezte őket (lásd T&Sz 13:1). Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) rámutatott, hogy János „nem helyezte magát Joseph és Oliver fölé. Azzal, hogy szolgatársainak nevezte őket, a saját szintjére emelte őket.” Hinckley elnök azzal folytatta, hogy egy 12 éves diakónus is lehetne János szolgatársa.¹
- Az ároni papság viseli az angyalok





Ahogy gyarapszik a lelki erőtlök, és segítetek másoknak Krisztushoz jönni a papsági szolgálat által, valóban papsági férfiakká váltok.

szolgálatátételének kulcsát (lásd T&Sz 13:1). Ha igazlelkűen éltek, és szorgalmasan szolgáltok, akkor elnyeritek az angyalok szolgálatátételét, amely vezetni és erősíteni fog benneteket. Az úrvacsoránál való szolgálatotok által másoknak is segíthettek ebben az áldásban részesülni.²

- Az ároni papság „rendelkezik... a bűnbánat evangéliumának, és a bűnök bocsánatára alámerítéssel történő keresztelésnek a kulcsaival” (T&Sz 13:1). A bűnbánat és a keresztelés együtt alkotják azt a kaput, melyen belépve az ember rálép az örök élet ösvényére (lásd 2 Nefi 31:17–18). Papságviselőitek irányítása alatt segíthettek az embereknek kinyitni ezt a kaput.
- Az ároni papság magában foglalja az úrvacsora kiszolgálására való felhatalmazást. Amikor előkészítettek, megáldjátok vagy kiosztjátok az úrvacsorát, azzal Jézus Krisztust

képviselitek (lásd 3 Nefi 18:1–12). Segítetek a családtagjaitoknak és barátaitoknak emlékezni Órá, megújítani a szövetségeiket és kiérdemelni a Szentlélek társaságát.

Az efféle lehetőségekhez a papsági férfiak munkájára van szükség – olyan férfiakéra, akik lelkiileg erősek, és akik eleget tesznek papsági kötelezettségeiknek.

Az új Isten iránti köteleesség könyv

Élő prófétáink irányításával egy forrást készítettünk nektek, hogy segítsünk papsági férfivá válnotok. Bár a forrásanyag új, a neve már ismerős: Isten iránti köteleesség.

Izgatott vagyok az új Isten iránti köteleesség könyv miatt. Ez segít engedelmeskedni az Úr azon parancsolatának, hogy megtanuljátok a köteleességeiteket, és tevékenykedjétek abban a hivatalban, amelyre kijelöltek benneteket (lásd T&Sz 107:99).

Diakónusként, tanítóként és papként használva a könyvet, a tevékenységeket a lelki erő és a papsági köteleességek kategóriájában végzitek majd el.

A fejlődés mintája

Az Isten iránti köteleesség könyv minden egyes tevékenysége egy meghatározott mintát követ, mely segít olyan papságviselővé válnotok, amilyenné az Úr szeretné: Először is, *megtanultok* egy evangéliumi tantételt vagy papsági köteleességet. Ezután a tanultak szerint *cselekedtek*. Végül pedig *megosztjátok* a gondolataitokat és érzéseiteket arról, amit tanultatok és tapasztaltatok. Ezen

tevékenységek némelyike személyes. A többit átalakíthatjátok a kvórumotok számára, hogy a vasárnapi leckék vagy a heti tevékenységek részeként használjátok.

A könyv 39. oldalán található példa megmutatja, hogyan működik ez a minta. A hozzászólások olyan fiatal férfiakról származnak, akiknek már csodás tapasztalataik voltak az új könyvvel kapcsolatban.

Egy papsági férfi

Amikor a „papsági férfi” kifejezésre gondolok, egyértelműen a testvérem, Gary jut eszembe. De másokra is gondolok ilyenkor. Például Thomas S. Monson elnökre, aki diakónusként úgy érezte, szent földön áll, amikor egy magatehetetlen férfinak segített venni az úrvacsorából.³ Eszembe jut Keresztelő János, a nagyszerű ároni papságviselő, aki előkészítette a Szabadító halandó szolgálatát azáltal, hogy tanított, bizonyosságot tett, és a keresztelés szertartását végezte. És rátok is gondolok. Ahogy gyarapszik a lelki erőtlök, és segítetek másoknak Krisztushoz jönni a papsági szolgálat által, valóban papsági férfiakká váltok. ■

Az Isten iránti köteleességről bővebb információkért olvassátok el a könyv bevezetőjét, vagy látogassatok el a www.DutytoGod.lds.org címre.

JEGYZETEK

1. Lásd Gordon B. Hinckley, “The Aaronic Priesthood—a Gift from God,” *Ensign*, May 1988, 45.
2. Lásd Dallin H. Oaks: Az ároni papság és az úrvacsora. *Liahóna*, 1999. jan. 44.
3. Lásd Thomas S. Monson: Tedd a dolgod – az a legjobb. *Liahóna*, 2005. nov. 56.

1. Tanulj!: A tevékenységnek ez a része irányítja azon erőfeszítéseidet, hogy egy evangéliumi tantételtől vagy papsági kötelezettségről tanulj. Utasításokat tartalmaz, melyek által terved készíthetted magatoknak a tanultak alapján.

Papsági feladataitokról először „lelkileg tanulhattok”, mielőtt hozzájuk látnátok.

Ároni papságviselő az Egyesült Államokból

„Tetszett az ötlet, hogy olyan dolgokat találhatok ki, amelyek tényleg hasznosak a számomra.”

Ároni papságviselő Guatemalából

„Nagyon tetszettek a szentírások tanulmányozásáról és az imádkozásról szóló részek. Ezért elvégeztem őket, és még most is dolgozok rajtuk. Arra készülök, hogy missziót szolgáljak.”

Ároni papságviselő a Fülöp-szigetéről

2. Cselekedj!: A tevékenységnek ebben a részében követitek a terveteket, valamint leírjátok a tapasztalataitokkal kapcsolatos gondolataitokat és érzéseiteket.

„A gyülekezetünkben mi, fiatal férfiak, eldöntöttük, hogy célul tűzzük ki a közös kocogást. Nagyon élveztük a közös tervezést, és hogy csoportban dolgozhatunk együtt azon, hogy egyre fittebbek legyünk.”

Ároni papságviselő Guatemalából

„A könyv... olyan, mint egy napló, amely által... önvizsgálatot tarthatsz. Jó ez a folyamat, melyen átmehetünk.”

Ároni papságviselő az Egyesült Államokból

„Nehezemre esett időt találni a szentírás-tanulmányozásra. [...] A céljaim, hogy olvassam a szentírásokat és imádkozzak, segítettek időt szakítanom rájuk, és odafigyelnem ezekre. Ez nagyon sokat jelentett nekem, és éreztem a Lelket, miközben megtettem ezeket.”

Ároni papságviselő a Fülöp-szigetéről

3. Oszd meg!: Miután végigvittétek a terveteket, lehetőségetek van megosztani a gondolataitokat és érzéseiteket a családtagjaitokkal, a kvórumotok tagjaival és másokkal.

„Amikor megosztod, beszélgetni akarsz róla másokkal, mert a megosztása segített jobban megértened.”

Ároni papságviselő az Egyesült Államokból

„Jó volt, hogy beszélgethettem a szüleimmel.”

Ároni papságviselő a Fülöp-szigetéről

„A kvórumgyűléseinken szeretttünk egymással a céljainkról beszélgetni: hogy egyénként mit csinálunk éppen, és ez miben segít nekünk.”

Ároni papságviselő Guatemalából



„Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsátatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé” (T&S 58:42).

ÉLJ ÉRDEMESEN!

Tanulj!

- Olvasd el a „Bűnbánat” részt *A fiatalság erősségéért* című füzetből, majd egy jegyzetfüzetbe vagy egy naplóba írd le a következő kérdésekre adott válaszaidat.
 - Mit tanultál az engesztelésről és a bűnbánatról?
 - A bűnbánat hogyan segít lelkileg fejlődődn?
 - Mi a kapcsolat a bűnbánat, az engesztelés és a személyes érdemesség között?
- A válaszaidat beszéld meg a szüleiddel vagy a kvórumod tagjaival. Arról is beszéljess el velük, hogy a bűnbánat miként fog segíteni felkészülnöd a templomba való belépésre és a szent szertartásokban való részvételre.
- Válassz ki legalább három további részt a *A fiatalság erősségéért* című füzetből, amelyek segíteni fognak abban, hogy érdemesen tudj élni. Tanulmányozd a bennük található normákat, és írd le, mit fogsz tenni, hogy e normák szerint élhess, és ebben másoknak is tudj segíteni.

Cselekedj!

A *fiatalság erősségéért* című füzetből a következő részeket fogom tanulmányozni:

Hogy e normák szerint élhessek, és ebben másoknak is tudjak segíteni, a következő konkrét dolgokat fogom megtenni:

Oszd meg!

- Miután tanulmányoztad és alkalmaztad ezeket a normákat, oszd meg a szüleiddel vagy a kvórumod tagjaival, hogy mit tanultál, az hogyan hat az életedre, és hogy ezáltal milyen ember válik belőled.



Tanulmányozhatod és alkalmazhatod az „Öltözködés és megjelenés”, a „Szórakozás és a média”, illetve a „Beszéd” című részeket is a *fiatalság erősségéért* füzetből.

ITTHAGYHATOM-E A DÉDNAGYMAMÁMAT?

A mikor 21 éves lettem, missziót szerettem volna szolgálni. A dédnagymamám, Margarita Sippo de Lallana támogatta a döntésemet, annak ellenére, hogy ez azt jelentette: magára marad. Kiskoromtól kezdve ő nevelt, és nagyon aggasztott, hogy ki fog róla gondoskodni, amíg én a szolgálatomat töltöm.

1978-ban keresztelkedtünk meg, én 11 éves voltam, a dédnagymamám pedig 73. Nem sokkal később elmaradoztunk a gyűlésekről, de gondoskodó testvéreink eljöttek az egyházból, hogy megkeressenek bennünket.

Én újra tevékeny lettem, az egyházközség tagjai pedig izgatottan várták az elrendelésemet. „Lesz egy diakónusunk!” – mondogatták lelkesen. Abban az időben az egyházközségünkben nem voltak ároni papságviselők. Én lettem a diakónusok kvórumának elnöke, mivel nem is volt több diakónus. Csodálkoztam, miért adnak nekem

ilyen elhívást, de végül megértettem, hogy az egyházközségi vezetők a papsági feladataimat akarják megtanítani nekem. Ennek eredményeként igyekeztem hithű lenni.

A dédnagymamám azonban nem vált tevékenyé, és csak néhanapján jött el a gyűlésekre. A misszióval kapcsolatos döntésemet viszont támogatta, mert valahol a szívében tudta, hogy az evangélium igaz.

Amikor 1990-ben beküldtem a missziós papírjaimat, a legtöbb teljes idejű misszionárius, akit Córdobaból elhívtak, az Argentínai Buenos Aires Északi vagy Déli Misszióban szolgált. Biztos voltam benne, hogy engem is a kettő közül valamelyikbe fognak

elhívni, és nem leszek túl messze a dédnagymamámtól.

Később, amikor a cövekelnö-

köm felhívott, azt mondta, szükségem lesz útlevelekre, mert Kolumbiába megyek! Nem szűnő aggodalmaim ellenére a dédnagymamám biztatott, hogy menjek. Mielőtt elutaztam, megígérte, hogy visszatér az egyházba a következő vasárnap, és mire visszajövök, a templomba is el fog menni. Ezt nehéz volt elhinnem, de így már könnyebb szívvel hagytam ott.

Amíg a missziómon voltam, pontosan azt tettem, amit ígért. Bár a nyolcvanas éveiben járt, nemcsak hogy az összes gyűlésére elment, de időben is érkezett. Majd pedig felkészült, és végül elment az Argentínai Buenos Aires templomba.

Az első templomi útjáról visszatérve, a 12 órás, egész éjjelen át tartó utazás után a dédnagymamám, fél kilencre érkezett meg vasárnap reggel a gyülekezeti házba, nem sokkal a gyűlések kezdete előtt. A cövekelnőkünk, Rúben Spitale ezt mondta neki: „Hadd vigyelek haza, hogy kipihend magad.”

„Nem – válaszolta. – Itt maradok a gyűléseken.” És így is tett.

Miután visszatértem a missziómból, háromszor elmentünk együtt a templomba, mielőtt 2000-ben elhunyt volna. A misszióm miatt mindketten megáldatunk. Ha otthon maradtam volna, biztos vagyok benne, hogy egyik áldásban sem részesültünk volna. ■

Hugo Fabián Lallana, Argentína, Córdoba

Mielőtt elutaztam, a kevésbé tevékeny dédnagymamám megígérte, hogy visszatér az egyházba a következő vasárnap, és mire visszajövök, a templomba is el fog menni.

A LÉLEKRE HALLGATTUNK

Egy reggel a missziós társammal, akivel a Fülöp-szigetek déli részén szolgáltunk, úgy döntöttünk, hogy a kijelölt területünk egyik kis közösségébe megyünk el kopogtatni. Miközben ajtóról-ajtóra jártunk, egy férfi odajött hozzánk, és megkérdezte, mit csinálunk. Láttuk rajta, hogy ivott.

Azt gondolva, hogy biztosan úgysem érdekelné őt annyira az üzenetünk, átadtunk neki egy szórólapot az élet céljáról, majd megmondtuk neki, hogy ha elolvassa, és aznap este nem iszik, akkor elmegyünk hozzá, hogy elmagyarázzuk neki az élet célját. Bólintott, és azt mondta, várni fog minket. Mi pedig sietve elindultunk a már megbeszélt programunkra.

Igazából nem is állt szándékunkban aznap este elmenni és tanítani őt, de ezután mindennap, amikor elmentünk a háza előtt, úgy éreztem, hogy meg kellene állnunk. De mindig elhessegettem ezt az érzést, azzal igazolva döntésemet, hogy valószínűleg úgyis túl részeg ahhoz, hogy odafigyeljen.


Néhány nap múlva azonban az érzés olyan erős lett, hogy nem állhatam tovább ellent neki. Amikor bekopogtunk az ajtaján, egy meglepett hölgy nyitott ajtót, aki megkérdezte, miért nem jöttünk vissza korábban, ahogy megígértük. Azt mondta, a férje várt bennünket aznap este, és házasságuk óta ez volt az első olyan nap, amikor nem ivott.

Nagyon zavarba jöttünk, és sűrű

bocsánatkérések közepette megbeszéltünk egy másik időpontot aznap estére, amikor taníthatjuk őt és a férjét. Nem sokkal ezután Gumabay testvér (a nevet megváltoztattuk) megtért világiás bűnéből, megkeresztelkedett és a közösség oszlopos tagja lett.

Néhány nappal a keresztelője után engem másik területre helyeztek, és elveszítettem a kapcsolatomat a családdal. Csak reménykedni és imádkozni tudtam, hogy tevékenyek maradjanak az egyházban.

Később megtudtam, hogy a kis közösségben, ahol a Gumabay család is élt, lett egy gyülekezet, majd később egy egyházközség. Gumabay testvért hívták el az egyházközség püspökévé. Azt is megtudtam, hogy



Igazából nem is állt szándékunkban aznap este elmenni és tanítani a férfit, de ezután mindennap, amikor elmentünk a háza előtt, úgy éreztem, hogy meg kellene állnunk.

a legtöbb rokona csatlakozott az egyházhoz.

Amikor visszatértem, hogy meglátogassam a régi misszionáriusi területemet, megtudtam, hogy sokan Gumabay püspök példája láttán csatlakoztak az egyházhoz, aki életét az Úr kezébe helyezte, és engedte, hogy Ő legyen családja és napi ügyeinek kormányzója.

Annyira hálás vagyok, hogy hallgattunk a Lélek azon sugalmazására, hogy ellátogassunk a Gumabay családdal. Ez a tapasztalat segített megértenem, mire gondolt az Úr, mikor azt mondta: „Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek” (Máté 9:12). ■

Michael Angelo M. Ramirez, Új-Zéland

HÍVD A HÁZITANÍTÓIDAT!

Jó néhány évvel ezelőtt, amikor négy gyermekünk még kicsi volt, a férjem elfogadott egy másik államban lévő állást. Én eközben otthon maradtam, hogy a két idősebbik gyermekünk befejezhesse a tanévet. Nem sokkal azelőtt kaptunk új házitanítókat, akiknek csupán kétszer volt lehetőségük meglátogatni bennünket, mielőtt a férjemet áthelyezték.

Egy este, miután lefektettem a gyerekeket, hallottam, ahogyan a kislányom a szobájában sír. Amikor magamhoz öleltem, éreztem, hogy a teste ég a láztól. El akartam vinni a kórházba, de miután vettem egy pillantást az új biztosításunkra, kiderült, hogy csak idahói lakosokra érvényes: abban az államban, ahol a férjem éppen dolgozott. De rajta kívül még mindannyian washingtoni lakosok voltunk.

Megrémültem, mikor megmértem a kislányom lázát: 41 °C-os volt. Azonnal letérdeltem imádkozni, és segítségért fohászkoztam. Olyan választ kaptam, mely soha nem jutott volna eszembe: „Hívd a házitanítóidat!”

Már nagyon későre járt, és tudtam, hogy a két férfi, Halverson testvér és Bird testvér már minden bizonnyal nyugovóra tért. Mégis felemeltem a kagylót, és felhívtam Bird testvért, gyorsan elmagyarázva, mi a baj. A házitanítóim 5 percen belül, pontosan 23 órakor ott álltak ingben és nyakkendőben az ajtó előtt.

Addigra a gyermekem arca és szeme teljesen bevörösödött, a haja pedig csurom víz volt az izzadságtól. Nyöszörgött a fájdalomtól, Bird és

Halverson testvér mégis higgadtan a karjukba vették. Ezután kezüket a fejére helyezve áldást adtak neki, és a Szabadító nevében azt mondták neki, hogy győgyuljon meg.

Amikor az áldás végén felnéztem, alig hittem a szememnek. A kislányom nevetgélt, és fészkelődött, hogy tegyük le játszani. A láza egy pillanat alatt elmúlt!

„A szertartás végzése közben éreztem, ahogy kezd lehűlni a teste” – mondta Bird testvér, miközben mindannyian meglepődve figyeltük a gyermeket. Hamarosan elmentek,

de én még több órán keresztül fenn maradtam a kicsivel, aki ébren akart lenni, hogy játszhasson. Én pedig egy cseppet sem bántam.

Sok év telt el azóta az éjszaka óta, amikor két szolgáló angyal a házitanítók alakjában megáldotta a gyermekemet. Nem sokkal azután, hogy Idahóba költöztünk, elvesztettük velük a kapcsolatot, de örökre hálás leszek ennek a két kedves házitanítónak, akik a tizenegyedik órában az Úr küldetésében eljöttek hozzánk. ■

Diana Loski, USA, Pennsylvania

Megrémültem, mikor megmértem a kislányom lázát. Azonnal letérdeltem imádkozni, és segítségért fohászkoztam.



VAJON TÉVEDETT A PÜSPÖKÖM?

Az egyházközségünket nemrég ketté osztották, így amikor a püspök találkozni akart velem, biztos voltam benne, hogy elhívást akar adni az új egyházközségben. A fiatal nővel dolgoztam, és nagyon szerettem őket. Nagyon befogadóak voltak az evangéliummal kapcsolatban, így nagy öröm volt tanítani őket. Azt gondoltam, az Úr biztos megengedi, hogy továbbra is őket tanítsam.

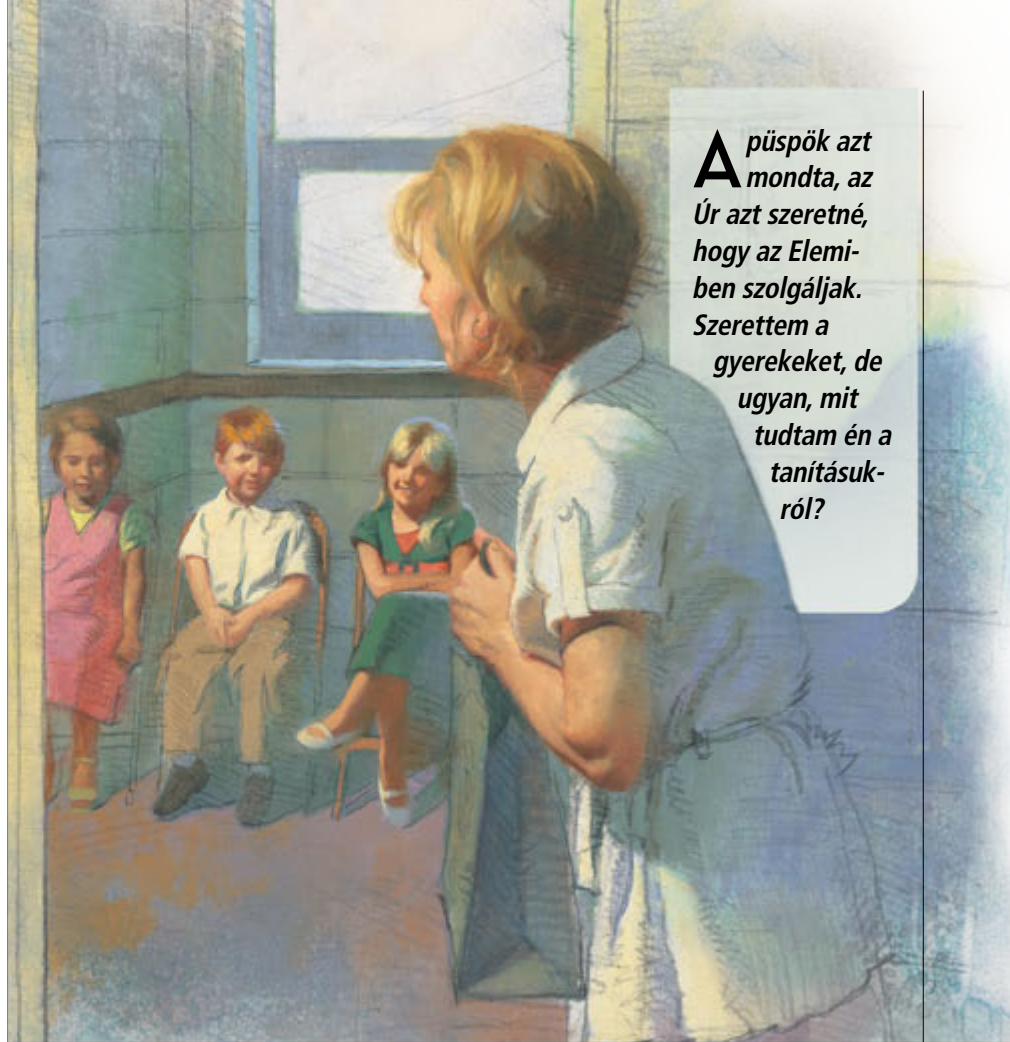
Meglepetésemre a püspök ehelyett azt mondta, az Úr azt szeretné, ha az Elemiben tanítanék. Biztosan téved! – gondoltam. Azonban biztosított afelől, hogy börtölt és imádkozott, és nagyon erős érzései voltak az új elhívással kapcsolatban. Szerettem a gyerekeket, de ugyan, mit tudtam én a tanításukról?

Tizenöt évi házasság után férjemmel az egyetlen bánatunk az volt, hogy az Úr nem áldott meg bennünket gyermekekkel. Az örökbefogadásra irányuló erőfeszítéseink szintén nem sikerültek bizonyos egészségügyi problémák miatt.

Bízva a püspökben elfogadtam az elhívást, hogy az Elemiben tanítsak, de a szívem mélyén vívódtam. Mérges voltam az Úrra, amiért nem hagyta, hogy gyermekem lehessen, ezért zokon vettem ezt az új elhívást.

„Uram, miért kéred ezt tőlem? – tűnődtem. – Te bölcsességedben úgy döntöttél, hogy visszatartod tőlem a saját gyermekeket. Miért kérsz hát arra, hogy mások gyermekeit tanítsam?”

Imádkoztam és küszködtem, miközben vívódtam az Úrral,



A püspök azt mondta, az Úr azt szeretné, hogy az Elemiben szolgáljak. Szerettem a gyerekeket, de ugyan, mit tudtam én a tanításukról?

s könnyeimen át megértésért könyörgöttem. Végül úgy döntöttem, hogy mivel már elfogadtam az elhívást, jobb, ha abbahagyom az önsajnálatot, és megteszem, ami tőlem telik.

Ekkor kezdtem kapni az áldásokat. Gyorsan megszerettem a gyermekeket, ők pedig engem. Rájöttem, hogy az ő szeretetük elég nagy volt ahhoz, hogy az segítsen kitölteni az életemben lévő űrt. Hamarosan már nem tudtam úgy végigmenni a gyülekezeti ház folyosóján, hogy legalább két kisgyerek ne fogná a kezemet, a többiek pedig meg ne állítanának, hogy öleljem meg őket. Cserébe a férjemet elhívták cserkészvezetőnek. Nem sokára az otthonunk tele volt gyermekekkel és tizenévesekkel.

A férjem 1986 novemberében, 47 évesen hunyt el. Az Úr megint jobban tudta nálam, mire van szükségem. A férjem halála után néhány héttel

elhívtak, hogy tanítói missziót szolgáljak a kaliforniai Fresno-ban, a laoszi gyülekezetben. E kivételes emberek és gyermekeik bátorsága erőt adott, hogy a férjem nélkül folytathassam tovább.

Mily különleges öröm volt látni az általam tanított fiatalokat felnőtté válni, missziót szolgálni, a templomban házasodni és saját családot alapítani. „Örökbefogadott” gyermekeim közül sokan még most is megállnak útközben, hogy beköszönjenek, és felvidítsák a napomat, én pedig nagyon boldog vagyok, amikor látom őket a Kaliforniai Fresno templomban, ahol most szolgállok.

Az Elemiben való szolgálatom valóban egy életen át tartó áldás. Olyan hálás vagyok, hogy az elhívásainkat az Úr irányítja, nem pedig mi magunk. ■

Jeannie L. Sorensen, USA, Kalifornia

Ősi példák, újkori ígéretetek

A randevúzás soha nem volt könnyű a számomra, de erőt merítettem a szentírásbeli hithű emberek példáiból.

Név a szerkesztőségben

Bár a legtöbb társasági helyzetet élvezem, a randevúk alatt mindig küszködtem. A misszióm előtt soha nem randiztam, és amikor két év múlva hazatértem, különösen gyakorlatlannak éreztem magam.

Az azóta eltelt tíz évben látszólag mindazt megtettem, „amit meg tud[tam] tenni” (2 Nefi 25:23) azért, hogy megházasodhassak – amit a pátriárkai áldásom megígért –, de nem jártam sikerrel. Időnként elfogott a rémület, hogy talán soha nem talállok senkit, és a különösen borús pillanatokban kétségbeesetten így imádkoztam: „Kérlek, *segíts!* Nem tudom, mit teszek.”

Nemrégiben komoly vigaszra leltem a szentírásokban lévő példákban. A következő három történet különösen nagy erőt adott ahhoz, hogy bízni tudjak Mennyei Atyámban és az Ő tervében.

Az egyiptomi József: Az Istenbe vetett hit és remény megtartása

Józsefet akarata ellenére, 17 éves korában elhurcolták egy idegen országba, ahol csak nagyon kevesen osztoztak az ő hitében. E hatalmas megpróbáltatások ellenére pozitív maradt a hozzáállása, és hű maradt urához és az Istenhez (lásd 1 Mózes 37; 39–41). Mindezek

ellenére 13 éven át az életében sorra követték egymást a kellemetlen helyzetek. Kemény munkája látszólag csak arra volt jó, hogy börtönbe juttassa, ahol 30 éves koráig sínylődött.

Néha eltűnődöm, hogy olykor József gondolta-e vajon arra, hogy Isten valahogyan elfelejtkezett róla, vagy kérdezgette-e, hogy még meddig kell börtönben lennie, vagy hogy valaha is kiszabadul-e. Vajon József álmai, melyeket fiatal korában álmodott (lásd 1 Mózes 37:5–11) reményt adtak-e neki egy szebb jövőhöz?

Természetesen Isten *igenis* emlékezett Józsefre, ahogyan József anyjára, Rákhelre is (lásd 1 Mózes 30:22). József megáldatott, így még a nehéz körülmények közepette is boldogulni tudott. Ahelyett, hogy fellázadt, szomorkodott vagy Istent gyalázta volna, József bámulatos hitet gyakorolt. Ennek eredményeképpen rendkívül áldott lett.

Talán kísértést érzünk, hogy keseregjünk a megpróbáltatásaink miatt, észre sem véve azokat az áldásokat, melyeket Isten már megadott nekünk. Ha azonban megőrizzük a hitünket és reményünket, az nagyszerű áldásokkal járhat, ahogyan József esetében is. És még ha hitünkért nem is olyan jutalmat kapunk, mint amelyet mi szeretnénk, hitünk megőrzése





segíthet, hogy boldogabb életet éljünk.

József tapasztalata egyben Isten felsőbb hatalmáról és bölcsességéről is tanúskodik. József erőfeszítései éveken át látszólag nem vezettek sehová, de Isten keze által végül kiszabadult a börtönből és olyan magasra emelkedett, hogy rangban csak a fáraó előzte meg (lásd 1 Mózes 41:41–43). Vajon József előre láthatta-e vagy számíthatott-e ily mértékű lehetőségekre?

Néha teljes erőnkől igyekszünk elérni valamit, de saját erőfeszítéseink bármily nagyok is, nem elegendők a feladathoz. Tudom, hogy Mennyei Atyánk képes még annál is jobban megáldani bennünket a hitünkért és engedelmisségünkért, mint amire eredetileg számítottunk. Bízom benne, hogy ha megfelelő a hozzáállásom, és a nehéz helyzetekből Józsefhez hasonlóan igyekszem a legjobbat kihozni,

A hit és a remény megőrzése hatalmas áldásokat hozhat, ahogyan József esetében is. És még ha hitünkért nem is olyan jutalmat kapunk, mint amelyet mi szeretnénk, hitünk megőrzése segíthet, hogy boldogabb életet éljünk.

akkor idővel – az Úr idejével – Ő „feltűr[í]... szent karját” (Ésaiás 52:10). S így fáradozásaim nem lesznek hiábavalók. Ő emlékezni fog ránk. Sőt, Ő most is állandóan figyel ránk, és jó dolgokat tartogat mindnyájunk számára, ha hithűek maradunk.

Ábrahám: Istent szeretni mindenek felett

Egy ideje véget ért a kapcsolatom valakivel, aki nagyon fontos volt számomra. Már így is nyugtalanított a helyzet, hogy még nem vagyok házas, de a történetek után kétségeim merültek fel, hogy találok-e valaha is újra valakit, akivel összeillünk.

Nem sokkal ezután emlékeztetve lettem Ábrahám történetére, akinek megparancsolták, hogy áldozza fel Izsákot (lásd 1 Mózes 22:1–14). Rájöttem, hogy mindkettőnkől azt kérték, váljunk meg valakitől, akit szerettünk. Természetesen az én élményem nem fogható Ábraháméhoz, de felfedeztem, hogy ez az eset olyan mintákat tanít, melyeket én is követhetek.

Ábrahám sokáig várt arra, hogy Sárával fia szülessen. Izsák világra jötte egy csoda volt, és Ábrahámnak megmondattott: „Izsákban neveztetik néked mag” (Zsidók 11:18). Az Úr mégis azt kérte Ábrahámtól, hogy áldozza fel Izsákot. Hogyan „neveztetne” Ábrahám magja Izsákban, ha Izsákot feláldozza?

Tudva, hogy Isten meg fogja tartani az ígéreteit, bár nem feltétlenül tudta, *hogyan*, Ábrahám engedelmeskedett. Mélységesen szerette a fiát, de válasza megmutatta, hogy az Urat mindennél jobban szerette. Tőlünk is azt kéri, hogy ugyanezt mutassuk meg (lásd T&Sz 101:4–5), és nekünk is azt ígéri, hogy ha hithűen kitarunk, hatalmas jutalom vár ránk (lásd Máté 24:13). Amikor ennek a bizonyos kapcsolatnak vége szakadt, nagyon nehezemre esett továbblépni. Mivel ígéretet



kaptam, hogy meg fogok házasodni, a továbblépés valahogy nem az ígéret beteljesedése felé mutatott. Az ígéret viszont reményt adott, mely segített újra megpróbálnom, és megmutatnom Mennyei Atyánknak, hogy minden másnál jobban szeretem Őt.

Ábrahám a hithűségéért nemcsak azt kapta jutalmul, hogy megmaradt a fia élete, hanem azt is, hogy számtalan utódja lett, és sok más áldásban is részesült (lásd 1 Mózes 22:15–18). Mi is megkapjuk majd a jutalmunkat, ha meg tesszük azon áldozatokat, melyeket Isten kér tőlünk, és ha kimutatjuk az iránta érzett szeretetünket. Ez hitünk próbájának a lényege.

Zakariás: Elhinni, hogy Isten ígéretei valóságosak

Néha nem tudjuk, hogy az ígérek, melyeket az Úr tesz nekünk, hogyan fognak valaha

Tudta, hogy Isten megtartja ígéreteit, így Ábrahám engedelmessékedett. Mélységesen szerette a fiát, de válasza megmutatta, hogy az Urat mindennél jobban szerette.

is beteljesedni – mint például az az ígéret, hogy ha vágyunk rá, és hithűek maradunk, akkor megáldatunk egy örökkévaló házassággal. Dieter F. Uchtdorf elnök, az Első Elnökség második tanácsosa erről a paradoxonról tanított: „Lehetnek olyan időszakok, amikor bátran úgy kell döntenünk, hogy akkor is reménykedünk, amikor körülöttünk minden ellentmond... remény[ünk]nek.”¹

Zakariás és felesége, Erzsébet egész életükben hittel imádkoztak, és vártak egy gyermekre. Végül egy angyal megígérte Zakariásnak, hogy idős felesége megfogán és szül majd, és ez a gyermek készíti majd elő az utat a Szabadítónak. Az áldás olyan hatalmas volt, hogy Zakariás fel sem foghatta. Bár egy angyal jelentette meg neki, Zakariás azt kérdezte: „Miről tudhatom én ezt meg?” (Lukács 1:18).

Zakariáshoz hasonlóan mi is annyira hozzászokhatunk, hogy a vágyaink vége mindig csalódás, vagy a megígért áldások olyan hihetetlennek tűnnek, hogy elfeledjük: „Istennél minden lehetséges” (Máté 19:26). A Zakariással történtek emlékeztettek engem arra, hogy Mennyei Atyánk legnagyobb ígéretei is valóságosak, és hogy Ő mindig megtartja azokat.

De nem József, Ábrahám és Zakariás története az egyedüliek, melyek támogatták a hitemet, és reményt adtak. Rengeteg szentírásbeli feljegyzés van olyan emberekről, akiknek hite arra emlékeztetett, hogy higgyek abban, amit az Úr megígért *nekem*. Mostanában szinte nem is tudok anélkül elolvasni egy szentírásfelvezetést, hogy ne lennék emlékeztetve arra, hogy az Úr mindig betartja az ígéreteit. Ez a tudás hatalmas reményt ad nekem a jövőre nézve. ■

JEGYZET

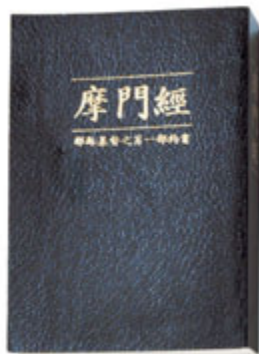
1. Dieter F. Uchtdorf: A remény végtelen hatalma. *Liahóna*, 2008. nov. 23.

A hittől a TUDÁSIG

Írta: Chiao-yi Lin

Legelőször 19 évesen találkoztam a misszionáriusokkal egy vasútállomáson. Észrevettem, hogy van valami különleges ezekben a fiatal nőkben, ezért késztetést éreztem, hogy beszéljek velük. Így hát megszólítottam őket, és megkérdeztem tőlük, mit csinálnak Tajvanon. Elmondták, hogy misszionáriusok, majd elkezdtünk az evangéliumról beszélgetni. Sokszor találkoztam velük, és eközben tanultam Jézus Krisztusról, az Ő visszaállított evangéliumáról és a Mormon könyvéről. Az említett témák közül ez az utolsó, a Mormon könyve volt az, mely miatt csatlakoztam az egyházhoz.

Még mindig emlékszem arra az élményemre, mikor a könyvről imádkoztam. Egy este, miután olvastam belőle, becsuktam a könyvet, letérdeltem, és megkérdeztem Mennyei Atyámat, hogy igaz-e. Úgy éreztem, mintha egy meleg takaróval öleltek volna körül. Ilyen érzésem soha nem volt azelőtt a buddhista templomokban, ahová egész életemben jártam. Ez az érzés teljesen más volt. Tudtam, hogy valaki meghallgatott. Attól



Elhinni, hogy a Mormon könyve igaz, csak a kezdet volt.

a pillanattól kezdve már nemcsak elhittem, hanem tudtam is, hogy az egyház igaz, ezért úgy döntöttem, hogy megkeresztelkedem.

A Mormon könyve azóta is folyamatosan áldást hoz az életembe. Megáldott a missziómon.

Megáldott az elhívásaimban. Miközben felsőfokú hitoktatóként szolgáltam, megtanultam, hogy a Mormon könyve a mi napjainkra íródott.¹ Az óráimra való készüléskor azonban úgy találtam, hogy ez a kijelentés nemcsak úgy általánosságban igaz, hanem konkrét helyzetekben és időpontokban élő konkrét emberekre vonatkozik. Például néha, miközben a tanításra készültem, megjelent előttem egy-egy tanulóm arca, és rájöttem valamire, amit pont neki kellett tanítanom. Gyakran kaptam ilyen sugalmazásokat, és amikor egy tanuló óra után odajött hozzám, hogy elmondja, kifejezetten erre a leckére volt szüksége, az nagyszerű megerősítés volt számomra.

Végül pedig, és talán ez a legfontosabb, a Mormon könyve útmutatást adott a saját életemre is. Emlékszem, mikor szakítani

készültem valakivel, akivel addig jártam, akkor is a szentírásokhoz fordultam. Nagyon gyöttrődtem, de az egyik vers, melyet olvastam, a 2 Nefi 10:20, egyenesen a szívemhez szólt, és megnyugvást hozott: „És most, szeretett testvéreim, látván, hogy irgalmas Istenünk mily nagy tudást adott nekünk ezen dolgokat illetőleg, emlékezzünk meg hát róla, és vessük el bűneinket, és ne csüggyünk le fejünket, mert nem vagyunk kítaszítva; habár kiűzték minket örökségünk földjéről; de egy jobb földre vezéreltek minket, mert az Úr ösvényünkké tette a tengert, és most a tenger egyik szigetén vagyunk.”

Az Úrról való megemlékezés, ahogyan a vers javasolta, bátorsággal és reménnyel töltött el. Valóban rábízhattam magam az evangélium „nagy tudására”, melyet Isten adott nekem, és biztos lehettem benne, hogy nem voltam „kítaszítva”. Jó dolgok vártak rám.

Hatalmas áldás volt elhinni a misszionáriusok szavait, mikor az egyház iránt érdeklődtem. De még ennél is nagyszerűbb, hogy én magam is tudást szerezhettem az evangélium igazságáról, különösen pedig a Mormon könyve igaz voltáról. Tudom, hogy Isten él, és hogy Ő közvetlenül és személyesen tanít bennünket a szentírások által. ■

JEGYZET

1. Lásd Ezra Taft Benson, „The Book of Mormon Is the Word of God,” *Tambuli*, May 1988, 2.

Térjünk a lényegre!

Miért kell egyedül is imádkoznom, ha már úgylis imádkozom a családommal?

Képzeld el, hogy valamilyen személyes problémával küszködsz. Kellemesen éreznéd magad, ha mindezt egy csoport előtt kellene megosztanod, vagy inkább négyszemközt, bizalmasan beszélnéd meg valakivel?

Spencer W. Kimball elnök (1895–1985) azt tanította: „Néhány dologról egyedül a legjobb imádkozni. Ilyenkor nem kell az idő hossza, vagy imáink bizalmas volta miatt aggódnunk. A magányosan elmondott imák gazdagok és hasznosak.



„...hangosan imádkozz, éppen úgy, mint a szívedben; igen, a világ előtt éppen úgy, mint titokban, nyilvánosan éppen úgy, mint magadban!” (T&S 19:28).

Az egyedül mondott ima segít levetkőznünk a szégyent vagy a színlelést, illetve bármilyen hosszantartó hamisságot; segít megnyitni a szívünket és teljesen őszintévé és tisztességesse válni, miközben kifejezzük minden vágyunkat, és megmutatjuk hozzáállásunkat.¹ Ha van valami, amiről kellemetlen lenne a családi imánkban szólnunk, lehetséges, és sokszor kell is, hogy személyes imában beszéljünk róla.

Személyes imáink lehetővé teszik, hogy teljesen őszinték legyünk szerető Mennyei Atyánkkal, és hogy megbeszéljük Vele szívünk legmélyebb félelmeit és vágyait. Azt a bizonyos kinyitkozottatást, amellyel kezdetét vette Jézus Krisztus

A családom gyakran néz korhatáros filmeket. Fontosnak tartom a velük töltött időt, de hogyan magyarázzam meg nekik, hogy miért nem nézem meg velük ezeket a filmeket?

Acsaládod társaságában néha ugyanolyan nehéz lehet a jót választani, mint amikor a barátaiddal vagy – néha még nehezebb is. Az jó, hogy nem vagy hajlandó lejjebb adni az értékeidből. Bár most még talán nem érződik, de ha Istent teszed életedben az első helyre, az majd a családodat is megáldja, és lehetővé teszi, hogy példa légy számukra.

Viszont még mindig ők a családod, ezért fontos, hogy velük legyél. Javasolhatsz más olyan filmeket, melyekről tudod, hogy felemelőek, vagy más olyan tevékenységeket, mint például a társasjáték vagy a kirándulás.

Fontos, hogy őszinte, alázatos módon tudasd a családdal, hogy mik a normáid. Beszélj velük őszintén arról, miért nem szeretnél megnézni velük bizonyos fajta filmeket.

evangéliumának visszaállítására, Joseph Smith is akkor kapta, amikor egyedül imádkozott. Amikor szemtől szemben beszélünk Mennyei Atyánkkal, sokkal fogékonyabbak lehetünk a Lélek sugalmazásaira, mely a javunkat hivatott szolgálni.

Mindazonáltal a családi imák is rendkívül értékesek: lehetővé teszik, hogy közelebb kerüljünk Mennyei Atyánkhhoz, és a családdunkkal együtt lelki élményekben lehessen részünk. Ahogyan azt Kimball elnök tanította: „Az egyház arra buzdít, hogy tartunk családi imát minden este és minden reggel.”² ■

JEGYZETEK

1. Spencer W. Kimball, „Pray Always,” *Tambuli*, Mar. 1982, 2.
2. Spencer W. Kimball, „Prayer,” *New Era*, Mar. 1978, 15.

Imádkozz, hogy legyen erőd ezt elmondani nekik, és hogy velük legyen a megértés lelke. Remélhetőleg a családotod képes lesz tisztelni téged emiatt, te pedig a szívedben tarthatod a Lelket, miközben kizárod életedből a rossz médiát. ■



Az öcsémnek nehéz eldöntenie, hogy igaz-e az egyház. Hogyan segíthetek neki?

Támogasd őt. Azt kell éreznie, hogy a családja szereti, nem pedig nyomást gyakorol rá. Esetleg megkérdezheted, milyen aggályai vagy kételyei vannak. Mielőtt válaszolnál, engedd, hogy elmondja az összeset. Lehet, hogy a gondolatai nem is annyira hitbéli, mint inkább társasági vagy személyes problémák. Lehet, hogy nem mindenre tudod megadni neki a választ, de megerősítheted abban, hogy mindenre van megoldás.

Kérd meg, hogy imádkozzon veled az aggodalmairól, és biztasd, hogy egyedül is imádkozzon róluk. Tartsd szem előtt azt a tényt, hogy vannak emberek, akiknek hosszabb ideig tart választ kapniuk mint másoknak, különösen akkor, ha szeretnék maguktól megvizsgálni a dolgokat. Olvashatsz vele az imáról és a biztonság elnyeréséről a következő részekből: Alma 32, 3 Nefi 17 vagy Moróni 10. Arra is biztathatod, hogy beszéljen a szüleitekkal, a püspökkel vagy gyülekezeti elnökkel, esetleg más olyan hithű egyháztaggal, akinek hasonló aggályai voltak.

Ha sugalmazást érzel rá, tegyél neki biztonságot. Hadd tudja, hogyan érzel az



evangéliummal kapcsolatban.

Végül pedig, de nem utolsó sorban, ne feledd, hogy a Lélek az, aki biztonságot tesz az igazságról. Egy biztonság elnyeréséhez, vagy annak felismeréséhez, hogy már rendelkezik vele, az öcsédnek meg kell tanulnia felismerni a Szentlelket. Ehhez időre van szükség, és nem lehet erőltetni. Akár egész nap sorolhatnád neki a tényeket, de biztonságot csak akkor tud szerezni, ha szoros kapcsolatba kerül a Lélekkel.

Imádkozz érte és biztasd, támogasd és hallgasd meg őt, ugyanakkor ne feledd, hogy szabadon dönthet. A legbölcsebben pedig úgy dönthet, ha követi a Lélek útmutatását. ■

Segíts a szeretteidnek biztonságot nyerni azáltal, hogy olvasol nekik a szentírásokból, és megtanítod nekik, hogyan ismerjék fel a Szentlélek tanúbizonyosságát.

Kérdéseiteket a következő e-mail címre küldhetitek: liahona@ldschurch.org. A tárgymezőbe írjátok be: „To the Point” [Térjünk a lényegre!].

AZ ANGYALOK JELENLÉTÉBEN

Amikor misszionáriusként elválasztottak, a cövekelnököm megígérte, hogy időnként érezni fogom az angyalok jelenlétét, és ők megvédenek engem.

Írta: Samuel Gould

A nyugat-afrikai Elefántcsontpartra hívtak el misszióba, 2003-ban. Mikor utánanéztem a területnek, megtudtam, hogy az országban szinte folyamatos polgárháború dúl, de megnyugodtam, mikor hallottam, hogy jelenleg tűzszünet van.* Amikor elválasztottak, még több vigasztalást kaptam. A cövekelnök megígérte, hogy amíg szolgálok, időnként érezni fogom az angyalok jelenlétét, és ők megvédenek engem. Azt is megígérte, hogy ha engedelmes leszek, biztonságban hazatérek majd.

A misszióm első hónapjaiban a misszióelnökünk azt tanácsolta, hogy legyünk felkészültek. A fővárosban, Abidjanban lévő lakásunkban volt egy háromnapos élelmiszer- és vízkészletünk, a gyűléseinken pedig megtanították, mit tegyünk, ha ismét harc robban ki.

Mégis nagyon nyugtalanok lettünk, mikor 2004. november 4-én a felkelők megtörték a tűzszünetet. A misszióelnökünk este hat óra után kijárási tilalmat rendelt el. Másnap, az utolsó tanítási programunk alatt egyszer csak robbanást hallottunk. Azonnal befejeztük a tanítást egy imával,

megmondtuk a családnak, melyik fejezetet olvassák el a Mormon könyvéből, majd hazasiettünk. A másik két misszionárius, akikkel együtt laktunk, nem sokkal utánunk érkeztek haza. A misszióelnök segédjei telefonáltak, hogy semmilyen körülmények között ne hagyjuk el a lakásunkat, még az egyházba vagy élelemért sem mehetünk el. Megtudtuk, hogy néhány francia békefenntartót megöltek egy légicsapás során, így Franciaország megtámadta a katonai repteret, megbénítva ezzel a kicsiny elefántcsontparti légierőt. Emiatt szerte a fővárosban tömeges lázadás tört ki.

Több tízezernyi felkelő özönlött el az utcákat, machetékkel felfegyverkezve kifosztották a francia üzleteket, és betörték azokba a házakba, ahol úgy vélték, hogy franciák laknak. Az ablakunkból néztük az egyre növekvő erőszakot. Tudtuk, hogy fehér bőrünk miatt veszélyben vagyunk.

November 7-én, vasárnap délután a kintről jövő kiabálások, puskalövés és robbantások közepette megtartottuk négyszemélyes úrvacsorai gyűlésünket a lakásunkban. Miután megáldottuk és kiosztottuk a kenyeret és a vizet a háromnapos élelmiszertartalékunkból, megosztottunk

egymással egy-egy szentírásrészt, és bizonyosságot tettünk. Én a Tan és a szövetségek 84:88-at olvastam: „És aki befogad titeket, ott leszek én is, mert az arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeten, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttetek, hogy hordozzanak.” Miközben olvastam, eszembe jutott az áldás, melyet a cövekelnökömtől kaptam, és tudtam, hogy biztonságban leszek.

Egy hétig voltunk bezárkózva a lakásunkban. Az egyházközösség vezetői és tagjai időnként meglátogattak minket, és élelmet hoztak. Az egyik egyháztag még azt is vállalta, hogy e-mailben átadja az üzeneteinket a családnak, hogy tudják, egyelőre biztonságban vagyunk. Csodálatos volt ez a segítség, melyet az egyháztagoktól kaptunk! Mindeközben a családunk és az egyháztagok világszerte imádkoztak a biztonságunkért. Amikor a családom imádkozott értem, csendes bizonyosságot éreztem afelől, hogy minden rendben lesz velem.

November 12-én, pénteken, megkezdtek az evakuálásunkat. Az elefántcsontparti egyháztagok átkísértek bennünket Abidjan utcáin, és bár hallottunk híreket arról,



hogy más menekülteket bántalmaztak, nekünk sikerült biztonságban átjutnunk a brit nagykövetség háza előtti barikádon. Ezután a brit hadsereg kimenekített bennünket az országból, és a családom imái meghallgatásra találtak, amikor a hírekben látták, hogy két másik elderrel együtt evakuáltak bennünket. Az éj leple alatt az egyháztagok más, nem afrikai misszionáriusokat is elvittek a misszióházba. Onnan az olasz légierő Ghánába vitte őket, ahol újra együtt lehettünk velük.

Bár országszerte tucatnyi támadás érte az idegeneket, a misszionáriusok közül senkinek sem esett bántódása a lázongások során, és egyetlen misszionáriusi lakásba sem törtek be. Mivel hallgattunk a misszióelnök tanácsára, biztonságban lehettünk az otthonunkban a lázadók felkelésekor, és el voltunk látva a túléléshez szükséges dolgokkal. A katonai védelemnél pedig még megnyugtatóbb volt az a tudat, hogy az Úr oltalmaz bennünket.

Amikor evakuáltak minket, megtudtam, hogy azon a vasárnap délutánon, amikor az úrvacsorai gyűlést tartottuk, egy csoport felkelő arra készült, hogy megtámadja a szállásunkat. Az egyik szomszédunk azt kiabálta: „Azok nem franciák!” De mégsem mentek el. Végül egy másik szomszédunk így kiáltott: „Ők misszionáriusok!” A lázadók erre feloszlottak. Újra eszembe jutottak a szavak: „Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttetek”. Hirtenen rádöbbsentem, hogy a cövekelnök által adott áldást ígéreteit életem meg éppen. A szemem láttára teljessé vált be egy prófécia. ■

*Megjegyzés: *Az Elefántcsontparton 2004 óta folyamatosan javult a helyzet. A területen újra szolgálnak külföldi misszionáriusok.*

A 2011. évi Közös tevékenység mottója

„Hiszünk abban, hogy tisztességesnek, igaznak, erkölcsösnek, jóakarátúnak, erényesnek kell lennünk, és minden emberrel jót kell cselekednünk; tulajdonképpen mondhatnánk, hogy Pál intését követjük – Mindent hiszünk, mindent remélünk, sok mindent elviseltünk már, és reméljük, hogy mindent el tudunk majd viselni. Ha van bármi, ami erényes, szép, jónak mondott vagy dicséretre méltó, akkor törekszünk azokra a dolgokra” (Hittételek 1:13).



Elaine S. Dalton (középen), elnök; Mary N. Cook (balra), első tanácsos; és Ann M. Dibb (jobbra), második tanácsos.



David L. Beck (középen), elnök; Larry M. Gibson (balra), első tanácsos; és Adrián Ochoa (jobbra), második tanácsos.

HISZÜNK!

Írta: a Fiala Nők Általános Elnöksége

Hiszünk abban, hogy a Lélek által vezérelve egyetlen fiatal nő is meg tudja változtatni a világot. A Fiala Nők Általános Elnökségéként megfigyelhettünk számtalan fiatal nőt, miközben azt tették, amiről hitték, hogy a helyes, mikor tanúkként álltak, az evangéliumi normák szerint éltek, és valóban változást hoztak mások életébe. Bámulatra méltó, hogy mire képes egyetlen fiatal nő, ha erényes, hallgat a Szentlélek szelíd, halk hangjára, majd pedig cselekszik!

Amikor Joseph Smith megírta a tizenharmadik hittételt, abban kifejezett mindent, amire törekedhetünk és amire törekednünk kell, hogy hívőkké váljunk. Joseph Smith tudta, hogy hinnünk kell bizonyos normákban és értékekben, és törekednünk kell ezekre a dolgokra ahhoz, hogy rendelkezünk a Szentlélek hatalmával és erejével. Tudta, hogy szavakkal és tettekkel is követnünk kell a Szabadítót. Tudta, hogy ezek megtételével felkészültek és érdemesek leszünk a templom áldásaira.

Higgyetek magatokban!

Hogyan tehetitek ezt meg? Hogyan tudtok rávezetni másokat, hogy kövessék a Szabadító példáját, erényes életet éljenek, és felkészüljenek a templomra? Először is, higgyetek önmagatokban! A bátorságotok és erőtök már segített vezetőkké válnotok, az elkötelezettségetek pedig idén elhozza majd a változást is. Az ötleteitek, újításaitok és tetteitek a világ jelenét és jövőjét egyaránt képesek átformálni.

Ebben a technológiákkal teli világban, melyben éltek, elárasztjátok a földet azokkal a dolgokkal, amelyek erényesek, szépek és dicséretre méltók. Egy „ujjnyújtásnyira” van tőletek

a lehetőség, hogy az egész világnak bizonyosságot tegyetek Jézus Krisztus evangéliumáról. Egyetlen nemzedéknek sem volt még erre ekkora képessége és lehetősége, és nem volt része ekkora áldásban sem.

Három plusz egy dolog – mindennap!

Hiszünk bennetek! Most van itt az ideje, hogy egyesüljete, és olyan változást kezdeményeztetek, amely képessé tesz benneteket a cselekvésre, és megáld másokat. Buzdítunk titeket, hogy továbbra is mindennap tegyétek meg a következő három dolgot, és plusz még egyet!

1. Imádkozzatok minden reggel és este.
2. Mindennap legalább öt percet olvassatok a Mormon könyvéből.
3. Mosolyogjatok!
4. Ezen kívül arra buzdítunk benneteket, hogy engedelmeskedjete és éljete a *Fiatalok erősségéért* füzetben található normák szerint. Ismerjete meg ezeket a normákat. Osszátok meg másokkal. És *legyetek* példa a hívőknek. Ebben az évben higgyete. Higgyete el, hogy Mennyei Atyánk leányai vagytok, aki ismer és szeret titeket. Higgyete a Szabadítóban, Jézus Krisztusban. Ő a ti világhozátok. Ő a ti reményete. Ő a példaképetek és Megváltótok. Higgyete magatokban! Higgyete mindazon fiatal nők erejében, akik a normák szerint élnek. Mindannyian törekedhetete azon dolgokra, melyek erényesek, szépek és dicséretre méltók. Együtt képesek vagytok megváltoztatni a világunkat.

Hiszük, hogy ti vagytok az a nemzedék, akiknek a hite és cselekedetei megváltoztatják a világot. Hiszünk bennetek! ■

HITHŰ PAPSÁGVISELŐ FÉRFIVÁ VÁLNI

Írta: a Fiatal Férfiak Általános Elnöksége

Sokan, mire elvégezték az Elemit, memorizálták a tizenharmadik hittélt, és remélhetőleg még mindig kívülről tudják. Idén, mi, elnökségként arra buzdítunk benneteket, hogy az egyszerű memorizáláson kívül valóban tanuljátok meg, mit értett Joseph Smith próféta az alatt, hogy kövessük Pál intelmeit. Arra kérünk titeket, hogy alaposan tanulmányozzátok a tizenharmadik hittételben, az idei év mottójában említett tulajdonságokat. Arra buzdítunk benneteket, hogy cselekedjétek a tanultak szerint. És megkérünk titeket, hogy osszátok meg másokkal is azt az örömet, amelyet az e normák szerinti élet okoz nektek.

A viselkedés ezen mintája ugyanaz, mint amit az új Isten iránti kötelesség programban használtok: tanulj, cselekedj és oszd meg. E három minta követése segíteni fog hithű papságviselő férfivá válnotok.

A tizenharmadik hittétel eleje kijelenti: „Hiszünk abban, hogy tisztességesnek, igaznak, erkölcsösnek, jóakarátúnak [és] erényesnek kell *lennünk*” (kiemelés hozzáadva). A *lenni* többet jelent a cselekedeteknél, arra utal, hogy kik vagytok. Ha

tisztességesek, igazak, erkölcsösök stb. *vagytok*, az megkülönböztet benneteket a legtöbb korotokbeli fiatal férfitól. Amikor mások látják a ti jó tulajdonságaitokat, akkor ők is szeretnék, ha ezek meglennének bennük. Miközben megtanuljátok a papsági kötelességeiteket, és azok szerint cselekedtek, változáson mentek keresztül. Miközben széjjel jártok „jót tévé mindenkivel”, megáldjátok és megváltoztatjátok az emberek életét.

Jó példák

Ben nagyszerű példája annak, hogyan segítsünk másoknak, és miként hozzunk áldást az életükbe. Figyel azokra is, akik nem annyira népszerűek, vagy kissé kívülállónak érzik magukat. Többet gondol másokra, mint saját magára. Amikor Kelonék elköltöztek, és Ben egyházközségének lettek a tagjai, a fiú úgy jellemezte az életét, hogy az „csupa bulizás volt”, és bizony rossz irányba tartott. Üresnek érezte magát. De az utolsó napi szent barátai példája, és különösen legjobb barátja, Ben miatt látta, hogy van ennél jobb út is. Ben meghívta Kelont az egyházi tevékenységekre. Ezeken

a tevékenységeken Kelon észrevette, hogy az ottani fiatal férfiak valamiért mások, mint a többiek. Olyan akart lenni, mint Ők. Nem volt biztos benne, mi az a valami, amit látott bennük, de azt tudta, hogy neki is kell. Olyan boldog akart lenni, mint ők.

Imádkozott Istenhez, és rájött, hogy csatlakoznia kell az egyházhoz. Amikor 16 évesek lettek, Ben megkeresztelte a legjobb barátját. Kelon ezt mondta a keresztelőjéről: „Végre békére letem, és amikor kiléptem a medencéből, éreztem a Szabadító szerető karjait. Hálás vagyok a jó barátokért, akik a szerint is élnek, amiben hisznek.”

Az ároni papság hatalma

A Tan és a szövetségek 58:27–28 azt mondja, hogy „az emberek buzgón munkálkodjanak a jó ügyben, és tegyenek meg sok dolgot saját szabad akaratukból” azért, hogy „sok igazlelkűséget [vigyenek véghez]; mert bennük van a hatalom.” Benneteket van a hatalom. Rátok bízta az ároni papság hatalmát. Szeretünk benneteket, és tudjuk, hogy miközben hithű papságviselő férfivá váltok, nagy dolgokat tudtok majd véghezvinni. ■

Miközben széjjel jártok „jót tévé mindenkivel”, megáldjátok és megváltoztatjátok az emberek életét.



Hittételek 1:13

A Hittételek eredetileg egy levélből származik, melyet Joseph Smith próféta írt 1842-ben egy John Wentworth nevű szerkesztőnek. Először az egyház Times and Seasons [Idők és évszakok] című folyóiratában jelent meg Nauvoóban, és azóta az utolsó napi szentírások szerves részét képezi.



Hiszünk

„A hittételek hitvallásunk egyik legalapvetőbb kijelentései. Újra és újra el kell gondolkodnunk

róluk. Így, amikor csak kísértést érzünk, hogy bármilyen értéktelen, becstelen vagy erkölcstelen dolgot tegyünk, akkor hirtelen eszünkbe jut majd ez a nagyszerű, teljeskörű nyilatkozat a viselkedési etikánkról.”

Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008), „Fear Not to Do Good,” *Liahona*, Feb. 2000, 5.

Erkölcös

„Az emberi szexualitás nem csupán fizikai dolog. Valójában az erkölcsi tisztaság és a hűség a [léleken] kezdődik, nem pedig a testben. Ezek [lelkünk] állapotának kifejezői. Amikor [lelkünk] összhangban van az evangéliumi igazságokkal, akkor magas normák szerint akarunk élni, és tetteink is ezen vágyunkat tükrözik. [Így az erkölcsi tisztaság és a hűség többet jelent a házasság előtti szexuális önmegtartóztatásnál és a házasság utáni szexuális hűségnél.] Ezek lelki életünk minőségét fejezik ki.”

Lásd Terrance D. Olson: Az erkölcsi tisztaság igazságai. *Liahona*, 1999. okt. 31.

Jóakarátú

Jóakarátúnak lenni azt jelenti, hogy kedvesek és adakozók vagyunk, egy szóval, jót cselekszünk. Szolgálat során Jézus Krisztus „széjjeljáró jótévén... , mert az Isten vala ő vele” (Cselekedetek 10:38). Ha jóakarattal vagytok mások iránt éltek, Isten meg fog erősíteni és fel fog emelni benneteket.

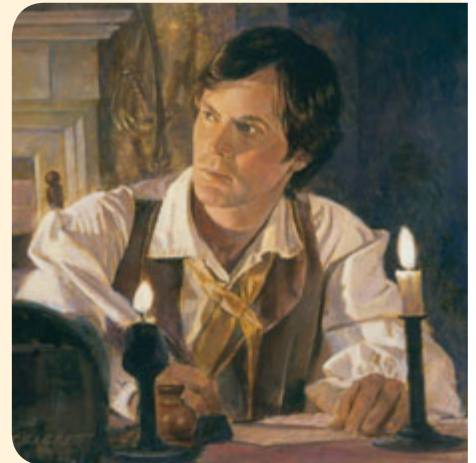
Pál intése

Lásd Filippibeliek 4:8, mely egy részlet abból a levélből, melyet Pál apostol a Filippiben élő szentekhez írt.

13. Hiszünk abban, hogy „tisztességesnek, igaznak, „erkölcösnek, jóakarátúnak, erényesnek kell lennünk, és minden emberrel „jót kell cselekednünk; tulajdonképpen mondhatnánk, hogy „Pál intését követjük – Mindent hiszünk, mindent remélünk, sok mindent elvisseltünk már, és reméljük, hogy mindent el tudunk majd viselni. Ha van bármi, ami erényes, szép, jónak mondott vagy dicséretre méltó, akkor törekszünk azokra a dolgokra.

Törekedni azokra a dolgokra

Olvassátok el *A fiatalok erősségeért* füzet „Szórákozás és a média” című részét (17. oldal). Az általatok



választott szórákozás összhangban áll-e ezen normákkal és a tizenharmadik hittétellel? Fontoljátok meg, hogy leírjátok a naplótokba, hogy miként áldott meg benneteket, mikor jó médiát választottatok.



Erényes

„Az erény »a magas erkölcsi normákra alapozott gondolatok és viselkedés mintája« [Prédikáljátok

evangéliumomat!], 118.]. Magában foglalja az erkölcsösséget és az erkölcsi tisztaságot. Az erény a szívben és az elmében születik meg. [...] Ezernyi apró döntés és cselekedet eredménye. [...] Az erényes nők és férfiak egyfajta csendes méltósággal és belső erővel rendelkeznek. Magabiztosak, mert érdemesek rá, hogy elnyerjék a Szentlelket, és az vezesse őket.”

Elaine S. Dalton, a Fiatal Nők általános elnöke: Visszatérés az erényhez. *Liahona*, 2008. nov. 78–80.

Szerkesztői megjegyzés: Ezt az oldalt nem a kiválasztott szentírás átfogó magyarázatának szántuk, csupán a saját tanulmányozáshoz szolgáló kiindulópontnak.

Ifjúsági hitoktatásra kellene járnod!

Egy barátom hirtelen javaslata segített megváltoztatni az életemet.

Írta: Lisa Pace

„**L**isa, ifjúsági hitoktatásra kellene járnod!” – mondta csak úgy, mellékesen Ashley. Az asztalon mindenütt a leendő középiskolánk prospektusai heverték, a következő évi felvehető tantárgyak listájával.

Kifejezéstelen arccal a barátnőmre tekintettem, mosolyt erőltetve végül az arcomra. Nem szívesen mondtam meg neki, de az ifjúsági hitoktatás volt az utolsó dolog, ami foglalkoztatott. Akkoriban kevésbé tevékeny tagja voltam az egyháznak, ez így volt addigi életem legnagyobb részében. Az évek során valamennyi derengeni kezdett ugyan az evangéliumból, de nem igazán szereztem erős bizonytságot annak igaz voltáról.

Aznap, mikor hazaindultam, a hitoktatás lehetősége mégsem hagyott nyugodni. Ashley és a többi barátom is nagyon lelkesen várták, hogy részt vehessenek rajta. Bár nem értettem, mit tesznek a barátaim, vagy miért teszik, vágytam rá, hogy én is azt tegyem, amit ők. Miután megbeszéltem a tervemet a szüleimmel, és megkaptam az engedélyüket, úgy döntöttem, hogy a középiskola első évében mégiscsak elkezdem az ifjúsági hitoktatást.

Ekkor még nem is sejtettem, milyen nagy hatással lesz az életemre ez az egyszerű lépés. A hitoktatás első éve megváltoztatta az életemet, mert kezdtem úgy tekinteni saját magamra és másokra is, mint Isten szeretett gyermekeire. Vasárnaponként eljártam az egyházba, annak

ellenére, hogy a családom továbbra sem lett tevékeny.

Már befejeztem a középiskolát, de örökre hálás leszek az ifjúsági hitoktatásért. Az alatt a napi egy óra alatt imáim válaszra találtak, és erősödött a bizonyosságom. Az ifjúsági hitoktatás segített felkészülnöm a templomi házasságra, és arra ösztönzött, hogy

jobb emberré váljak.

Tudom, hogy Isten mindannyiunkkal törődik. Tudom, hogy az ifjúsági hitoktatás egy olyan áldás, amely segített, hogy Jézus Krisztus szilárd alapjára építsek. Mindannyiótokat arra biztatlak, hogy iratkozzatok be az ifjúsági hitoktatásra. A ti életemeket is meg fogja változtatni. ■



A mi helyünk

FÉLELEM A VÁLTOZÁSTÓL

Írta: Olivia Ghafoerkhan

Keresztényként nőttem fel. Bár a családom soha nem volt vallásos, édesapám mindig megtanította, hogy tegyem azt, amit igaznak hiszek.

Tizenéves korom elején számos megpróbáltatásban volt részem. A gerincműtétem, a szüleim válása, édesanyám betegsége, és az, hogy gondoskodni kellett a húgomról, keserűvé és cinikussá tett. Néhány hónappal azelőtt, hogy betöltöttem a 15-öt, kapcsolatba kerültem a misszionáriusokkal. Johnson elder és Chadwick elder az evangéliumról tanítottak engem.

Elolvastam a Mormon könyvét, de nem voltam hajlandó változtatni mindazon, amire az elderek kértek. Azt mondtam nekik, hogy ez túl sok nekem, és szinte azt mondtam nekik, hagyjanak békén. Miközben beszéltem, felpillantottam, és tekintetem találkozott Chadwick elderével. Egy könnycsepp gördült végig az arcán. Életemben nem szégyelltem még magam ennyire. Azt mondtam nekik, hogy holnap felhívom őket.

Hazamentem az egyházból, és végre először be tudtam fejezni a Mormon könyvét.

THE
BOOK
OF
MORMON

THE
CHURCH
OF
JESUS
CHRIST
OF
LATTER-
DAY
SAINTS



Ezután letérdeltem, amit soha azelőtt nem tettem, és megkérdeztem Istent, hogy igaz-e. Soha nem kérdeztem még semmit Istentől. Annyira féltem a változástól. Miután kimondtam az áment, nyugalom és béke töltött el. Tudtam, hogy van egy szerető Mennyei Atyám, tudtam, hogy igaz a Mormon könyve, és azt is tudtam, hogy képes vagyok megváltozni.

Tíz nappal később megkezesztelkedtem. Mindkét szülőm eljött a keresztelőmre. Bár még mindig egyedüli egyháztag vagyok a családban, hiszek benne, hogy egy napon ők is letérdelnek majd, hogy megkérdezzék Istent. Immár nyolcadik alkalommal olvasom a Mormon könyvét, és most is éppen olyan csodálatos, mint először volt. Tudom, hogy a Mormon könyve igaz. Hatalmában áll megváltoztatni az embereket. ■

BIZONYSÁGOM AZ IMÁRÓL

Az imákra nem mindig úgy érkezik a válasz, ahogyan azt az ember reméli vagy elvárja. Gondold végig, mi az, amiért imádkozol, majd pedig figyelj az érzéseidre. Mindig emlékezz rá, hogy az Úr szeret téged, és meg fogja válaszolni az imáidat. Lehet, hogy már meg is tette, csak fel kell ismerned a választ.

Mary M., 17 éves,
Anglia



HA szeretnél hozzájárulni „A mi helyünk” rovathoz, akkor e-mailben küldd el a történeted, művészi képedet vagy véleményed a következő címre: liahona@ldschurch.org. A tárgymezőbe írd be, hogy „Our Space”. Kérünk, add meg a nevedet, születési dátumodat, egyházközséged vagy gyülekezeted, illetve cöveked vagy kerületed nevét és a szüleid hozzájárulását (ezt e-mailben is elfogadjuk). A beküldött cikkek átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából.

JÓ DOLOG FONTOSNAK LENNI

DE FONTOSABB
JÓNAK LENNI

Bízom, elhívják? misszióba



Írta: Loran Cook

Talán hallottátok már a „Bízom, elhívják misszióba” című elemis éneket. Tulajdonképpen van egy másik fontos gyermekének is, amely a missziós szolgálatról szól. Így hangzik: „Ó, bárcsak szolgálhatnék missziót! Nem baj, hogy még túl kicsi vagyok.”¹ M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából teljesen egyetért ezzel. Ezt mondta: „A fiataloknak már korán el kell kötelezniük magukat a misszió gondolata mellett.”²

Mégis az, hogy tudjuk, missziót kell szolgálnunk, és az, hogy felkészültnek érezzük-e magunkat a szolgálatra, bizony két külön dolog. És hogy hogyan kezdjétek hozzá? A bizonyosságok megerősítése és az evangélium megismerése a két legjobb dolog, amit tehetnek. Az alábbiakban leírunk néhány módszert, amely által felkészülhettek a missziós szolgálatra.

1. Hit

Naponta növelnünk kell a hitünket. Jézus Krisztus azt tanította: „Ha hisztek énbennem, hatalmatokban lesz mindazt megtenni, amit én jónak látok” (Moróni 7:33).

- Tanulmányozzátok a szentírásokat. Ezek Jézus Krisztusról tanítanak és tesznek bizonyosságot.
- Hitetek segítségével oldjátok meg a személyes problémáitokat. A Jézus Krisztusba vetett hit megvigasztal a nehézségek idején, és segít, hogy majd minden akadályt legyőzzetek.
- Nyerjétek nagyobb uralmat a testetek és az elmétek felett azáltal, hogy a tanulás,

az erőnlét és az egészség fontosságáról tanultok.

- Továbbra is tartatok bűnbánatot, engedelmességet a parancsolatoknak, böjtöljétek és imádkozzátok, hogy megtisztítsátok az életeteket.
- A fiatal férfiak gyakorolják a Jézus Krisztusba vetett hitüket azáltal, hogy tanulnak a papsági kötelességeikről, és azoknak eleget tesznek.

2. Lélek

Ballard elder azt is tanította, hogy a „misszionáriusoknak erkölcsileg tisztának és lelkileg felkészültnek kell lenniük.”³

- Tanulmányozzátok és kövessétek *A fiatalság erősségeért* című füzetben található irányelveket.
- Keressétek a Szentlélek irányítását a böjt, a szentírások tanulmányozása és az útmutatásért való ima által.
- Olvassatok a Lélek ajándékairól a Tan és a szövetségek 46:11–26-os részéből. Imádságos lélekkel törekedjétek lelki ajándékaitok felfedezésére. Kérjétek tanácsot a szüleitektől és vezetőitektől, hogy miként fejlesszétek ki a lelki ajándékaitokat.
- Kérdezzétek meg magatoktól: „A könyvek, melyeket olvasok és a filmek, melyeket nézek, vajon felemelők-e?” Ha nem, gondoljátok át, hogyan tudnátok jobb szórakozási lehetőségek mellett dönteni.
- Tanuljátok meg hallgatni a lelki sugalmazásaitokra.





3. Szeretet

Ahhoz, hogy misszionáriusként képesek legyetek jól szolgálni, szükségetek van jószívűségre, Krisztus tiszta szeretetére. Nem mindig könnyű másokat szeretni. Szolgálat, hit, bátorság és a Szentlélek kell hozzá. Mormon azt mondta, hogy teljes erőnköbül imádkoznunk kell, hogy eltöltsön bennünket Krisztus tiszta szeretete (lásd Moróni 7:48).

- Imádkozzatok alázattal és őszintén azért a képességért, hogy úgy tudjatok szeretni másokat, ahogyan Krisztus.
- Mutassátok ki a családok iránti szereteteteket azáltal, hogy családok minden tagjának megtesztek valami kedves dolgot. Válasszatok ki egy olyan családtagot, akinek különösen nagy szeretetre van szüksége, és töltsétek el vele egy kis időt.
- Valamilyen kedvességgel mutassátok ki a szereteteteket valaki iránt, aki valamiben segítséget szenved.



4. Szolgálat

Benjámin király igyekezett megtanítani népének a szolgálat fontosságát. Az mondta, hogy ha másokat szolgálunk, azzal Istent szolgáljuk (lásd Móziás 2:17).

- A szolgálatot tegyétek rendszeres szokásotokká. Felajánlhatjátok, hogy vacsora után elmosogattok, segítetek egy testvéreteknek a házi feladatban, beszélgettek valakivel, akinek barátira van szüksége, vagy segítetek tisztán tartani a környezeteteket.
- Imádkozzatok erőért és útmutatásért, hogy a szolgálatban követni tudjátok a Szabadító példáját.



- Segítetek a Fiatal Férfiak vagy Fiatal Nők csoportjainak egy tevékenység megtervezésében.

5. Buzdítás

Alma, a Mormon könyve nagy misszionáriusainak egyike, így buzdította azokat, akik nem voltak tagjai az egyháznak: „Jöjjetek és keresztelkedjétek meg a bűnbánatra” (Alma 5:62). Ti is követhetitek az ő példáját.

- Legyetek jó barátai és követendő példák azon barátaitoknak és családtagjaitoknak, akik nem tagjai az egyháznak.
- Keressétek azokat a lehetőségeket, amikor a barátaitoknak és szomszédaitoknak taníthattok az evangéliumról.
- Tanuljátok az evangéliumot, és már most gyakoroljátok annak tanítását. Kérjétek meg az egyházközségi vagy gyülekezeti misszióvezetőt, adjon tanácsot az evangélium tanításának módszereiről. Ha van rá lehetőség, vegyetek részt azokon a leckéken, amikor érdeklődőket tanítanak a teljes idejű misszionáriusok.
- A családi esték alkalmával tanulmányozzatok együtt a szüleitekkel a *Prédikáljátok evangéliumomat!* Beszélgethettek a leckékről, és felváltva taníthattok belőle részleteket, majd pedig buzdíthatjátok egymást, hogy tegyetek bizonyosságot a tanultakról.

A missziós szolgálat egy fontos olyan cél, amelyet már most kitűzhetnek. Ha pedig már most felkészültök, az minden egyes nap a javatokra fog válni, így vezetve el benneteket a missziótokig. Soha nem vagytok túl fiatalok a felkészülésre: nem kell megvárnotok, hogy nagyok legyetek. ■

JEGYZETEK

1. "I Want to Be a Missionary Now," *Children's Songbook*, 168.
2. M. Russell Ballard, "How to Prepare to Be a Good Missionary," *Liahona*, Mar. 2007, 10.
3. M. Russell Ballard, *Liahona*, Mar. 2007, 12.

Írta: Karen A. Kimball

Igaz történet alapján

„Brigham Young...
visszatartat[tott], hogy az idők
teljességében jöjj[ön] elő, és részt
ve[lgyen] a nagyszerű utolsó napi
munka alapjainak lefektetésé-
ben” (T&S 138:53).

Kathy figyelmesen hall-
gatta Sodeberg tanár
urat, aki elmagyarázta,
hogyan vándoroltak be a külön-
féle népek az Egyesült Államok
területére. Nagyon érdekelte a tör-
ténelemóra. Új könyvét lapozgatva
egyszer csak megállt. Egy képre
bukkant benne Brigham Young-
ról. Azelőtt nem is tudta, hogy
Brigham Young ilyen jelentős
személy volt az Egyesült Államok
történetében.

Sodeberg tanár úr lassan befejezte
az órát. „Mindennap kaptok majd házi
feladatot – mondta. – Az első feladatokat
holnapra esedékes.”

Otthon Kathy
nagyot sóhajtott,
mikor rápillantott
arra a sok kérdésre,
melyeket Sodeberg
tanár úr feladott.

„Nehéz napod volt az
iskolában?” – kérdezte
anya.

„Mindennapra van
házi feladat” – válaszolta

Kathy. Majd eszébe jutott
a történelemkönyvé-
ben lévő kép. „Anyu,
Brigham Young
benne van a tanköny-
vemben. Mitől olyan
fontos az Egyesült Álla-
mok történelmében?”

„Attól, hogy több ezer
utolsó napi szentet vezetett
a Sóstó völgyébe. Ezután pedig
szervezett módon letelepítette őket –
mondta anya. – Ehhez sok tervezésre
volt szüksége. Mindez jelentős része



**A
legjobb**

Brigham Young

volt az ország nyugatra történő bevándorlásainak.”

A következő napon Sodeberg tanár úr bejelentette: „Egy hét múlva olvasószínházat tartunk. Mindannyian a nyugati vándorlás egy-egy szereplőjét fogjátok megjeleníteni. A szüleiteket és más tanulókat is meghívunk az előadásra.”

Sodeberg tanár úr elkezdte kiosztani a szereplőket és a szövegeket. Amikor megkérdezte, ki szeretné eljátszani Brigham Young szerepét, Kathy gyorsan jelentkezett.

„A mai házi feladat az, hogy kezdjétek el megtanulni a saját szerepeketek – mondta Sodeberg tanár úr. – Tökéletesen kell elmondanotok. Ettől függ az osztályzatotok.”

Amikor Kathy a barátnőjével, Laurával kilépett a teremből, átolvasta a saját szövegét. Szörnyű érzés kerítette hatalmába. „Ebből semmi sem igaz – mondta Laurának. – Ettől Brigham Young becstelennek tűnik majd.”

„Csak az egyházad miatt látod máshogyan a dolgokat” – mondta Laura.

„Én képtelen lennék ilyesmiket mondani” – válaszolta Kathy.

„Pedig pontosan így kell elmondanod” – emlékeztette őt Laura.

Kathy hazarohant. Arcán könnyek patakzottak, ahogy berontott a bejárati ajtón.

„Még több házi?” – nézett rá anya.

„Annál is rosszabb – felelte Kathy,

majd átnyújtotta neki a szöveget. – Ezt olvasd el!”

Anya átfutotta a szöveget, majd megrázta a fejét. „Ez az író nem tudhatott túl sokat Brigham Youngról.”

„Most mit tegyek?” – kérdezte Kathy.

„Először is, keressünk egy jó kis Brigham Young jelmezt” – mondta mosolyogva anya.

Kathy felpróbálta nagyapa hosszú, fekete kabátját, és feltúrte az ujját a bátyjától kapott fehér ingnek. A szomszédban lakó Grandi bácsi pedig megmutatta neki, hogyan járjon a különleges fa sétabotjával.

Anya talált egy magas fekete kalapot az egyik szekrényben, és Kathy fejébe nyomta. „Még Brigham Young is büszke lenne rád – mondta. – Most pedig kell egy másik szöveg.”

Kathy az egyháztörténeti könyveiben és az egyház honlapján keresett információkat Brigham Youngról. A régi szöveget hamar átírták.

„Brigham Young igaz története” – mondta Kathy.

Az előadás napján Kathy osztálya az előadóteremben gyűlt össze. A szülők és a többi diák a helyükön vártak. Sodeberg tanár úr felvezette a programot, majd

visszavonult a színpalack mögé, miközben a diákok elszavalták a szövegüket.

Alex tökéletesen mondta el a szöveget, de Randall belezavarodott. Sodeberg tanár úr azt mondta, kezdje előről. Kathy megmarkolta a botját. Amikor rá került a sor, Kathy fennhangon elmondta Brigham Young igaz történetét.

„Meváltoztattad a szöveget?” – kérdezte Laura az előadás után.

„Igen. Elmondtam az igazat” – válaszolta Kathy.

„Itt jön Sodeberg tanár úr” – mondta Laura.

„Ügyesek voltak, hölgyeim! – dicsérte meg őket Sodeberg tanár úr. – Kathy – folytatta – te voltál a legjobb Brigham Young, akit valaha is láttam.” ■



Brigham Young... helyes tantételek szerint cselekedett, így rendkívüli eszköz lett az Úr kezében.”

David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: És nem lesz bántódásuk. *Liahóna*, 2006. nov. 90.

Hogyan építheték lelki alapot?



Neil L. Andersen
elder a Tizenkét
Apostol Kvórumából
megosztotta velünk
néhány gondolatát
ezzel a témával
kapcsolatban.

4. Hajlandóknak kell lennünk követni Jézus Krisztust azáltal, hogy szolgáljuk egymást!

Önzetleneknek kell lennünk, és bele kell építenünk az életünkbe azokat a tulajdonságokat, melyekről Krisztus tanított minket.

2. Imádkoznunk kell!

Ne zuhanj be az ágyadba este anélkül, hogy előbb le ne térdelnél Atyád előtt, kifejezve a háládat mindazért, amid van, és kérve Őt, hogy erősítse meg a lelki oszlopaidat.

3. Hódolnunk kell Neki!

Erő rejlik az evangélium szertartásaiban, a hetente történő úrvacsoravételben. Erő rejlik abban, amikor összegyűlünk az egyházban, de ami a legfontosabb, hogy otthon is hódoljunk neki.

1. Tanulmányoznunk kell a szentírásokat!

Az Úr e csodálatos könyveket adta nekünk, hogy megszilárdítsa az alapunkat.



Nagyon hálás vagyok, hogy olyan családba születtem, mely ismeri Jézus Krisztus igaz evangéliumát. A nyolcadik születésnapom húsvét vasárnapra esett, és nagy örömet éreztem, hogy azon a napon keresztelkedhetek meg, amikor a Szabadító feltámadását ünnepeljük. Egy kicsit ideges voltam, de az apukám ott volt velem, és tudtam, hogy bízhatok benne. A keresztelő alatt egy meleg, boldog érzés támadt a szívemben, és tudtam, hogy Mennyei Atyámban ugyanúgy bízhatok, mint az édesapámban.

Most 11 éves vagyok, és nagyon várom, hogy elmehessek a templomba megkeresztelkedni a halottakért. Tudom, hogy csak a keresztelés által térhetünk vissza Mennyei Atyánkhoz.

Mirjam S., 11 éves, Svájc



Jerry L., 9 éves, Fülöp-szigetek

REUNIÃO FAMILIAR



**Családi est.
Készítette:
Nicolas M., 6 éves, Brazília**



A Japánban élő 8 éves Sakura O. nemrégiben keresztelkedett. Mindennap olvassa a Mormon könyvét. Nagyon szeret az egyházba

járni, imádkozni és nézni a templomot. Jézus Krisztust akarja követni, és igyekszik jó döntéseket hozni.



A Bolíviai Bermejo Kerület, Primero de Mayo Gyülekezet gyermekei az úrvacsorai gyűlési bemutatójuk után.

A szentírások Isten szava

Írta: JoAnn Child és Cristina Franco
*„Lakmározatok Krisztus szavain;
 mert íme, Krisztus szavai minden
 olyan dolgot meg fognak mondani
 nektek, amit meg kell tennetek”
 (2 Nefi 32:3).*

A Mormon könyvében Lehi mesél családjának az élet fájáról való álmáról. Lehi azt szerette volna az álmában, ha a családja is eszik a fa gyümölcséből, „mely kívánatos [volt], felülmúlva minden más gyümölcsöt” (1 Nefi 8:15). Sok embert látott az élet fájához vezető ösvényen haladni, de voltak, akik a sötét köd miatt letértek az ösvényről. Mások az ösvény melletti vasrúdba kapaszkodtak, amely a fához vezetett. Előre törekedtek, szorosan megmarkolva a vasrudat, míg elérték a fát, és ettek annak gyümölcséből, mely csodálatos örömet okozott nekik. (Lásd 1 Nefi 8.)

Lehi fia, Nefi imádkozott, hogy megtudja a jelentését mindannak, amit édesapja látott. Nefi ugyanazt az álmot látta, amit az édesapja. A Lélek megtanította Nefinek, hogy az élet fája Isten szeretetét jelképezi. Nefi láthatta Jézus Krisztust, Isten Fiát is, amint tanítja és megáldja az

embereket a földön. Nefi azt is megtudta, hogy a vasrúd Isten szavát jelképezi. (Lásd 1 Nefi 11.)

A szentírások Isten szava. A szentírások olvasása olyan, mintha a vasrúdba kapaszkodnánk. Megtudhatjuk belőlük, mit szeretne Jézus, hogy tegyünk és mondjunk. Meglesz az erőnk, hogy ellenálljunk a kísértésnek, és utat törve magunknak az élet fájához, érezhessük Isten szeretetét. ■



TEVÉKENYSÉG

Lapozzatok a 65. oldalon található szentírás-utalásokhoz, hogy megtudjátok azoknak a dolgoknak a jelentését, melyet Lehi és Nefi láttak az élet fájáról való látomásukban. Vágjátok ki a rajzokat, és használjátok fel őket ahhoz, hogy másokkal is megosszátok a tanultakat. Megkérdezhetitek a szüleiteket is, hogy megoszthatnátok-e ezt a történetet a családi est alkalmával.



Sária, Sam és Nefi
1 Nefi 8:13–14



Tágas épület
1 Nefi 11:35–36

Gúnyolódók
1 Nefi 8:26–27

Vasrúd
1 Nefi 11:25



Az élet fája
1 Nefi 11:21–22

Szoros és keskeny ösvény
1 Nefi 8:20



Sötét köd
1 Nefi 12:17



Tágas mező
1 Nefi 8:20





A gyermek JÉZUS

Írta: Diane L. Mangum

Mária a karjában tartotta a kisded Jézust, amikor belépett a zsúfolt jeruzsálemi **templomba**. Józseffel azért jöttek el Betlehemből, hogy **áldozatként** felajánljanak két galambot a templomban. Jézus majdnem hat hetes volt.

A templomban volt egy idős férfi, akit Simeonnak hívtak. Azt az ígéretet kapta, hogy egy napon látni fogja a Szabadítót. „...kijelentetted néki a Szent Lélek által, hogy addig halált nem lát, a míg meg nem látja az Úrnak Krisztusát” (Lukács 2:26). Amikor Simeon látta a kisded Jézust, örvendezni kezdett, mert tudta, hogy beteljesedett a jövendölés. Ezután egy Anna nevű nő is,

aki a templomban szolgált, örömteli bizonyágot tett arról, hogy Jézus a Szabadító.

De nem mindenki örült a Szabadító megszületésének. Heródes király hírül vette, hogy megszületett a gyermek, aki majd a zsidók királya lesz. Heródes nem akarta, hogy más királyok is legyenek az országában. Elrendelte, hogy

öljenek meg minden két éven aluli kisgyermeket, aki Betlehem közelében született!

Józsefet álmában meglátogatta egy angyal, hogy figyelmeztesse Heródes tervére. József és Mária az éj leple alatt elmenekültek, és Jézust Egyiptomba vitték, hogy biztonságban legyen.

Heródes király halála után Jézus családja Názaretbe költözött. József ácsként dolgozott, Mária pedig a háztartást vezette.

Jézus József mellett tanult meg dolgozni. Mint minden zsidó fiú, Ő is tanulmányozta a szentírásokat és a zsidó törvényeket. József és Mária engedelmeskedtek a parancsolatoknak, Jézus pedig tanult tőlük, a földi szüleitől, s eközben „növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala ő rajta” (Lukács 2:40).

Amikor Jézus 12 éves volt, Mária és József elvitték Jeruzsálembe, a **húsvét** ünnepére. Sok emberrel utaztak együtt. A nők és a férfiak

A beszámoló a következő szentírások alapján íródott: Máté 2; Márk 6:3; Lukács 2:21–52.



A jeruzsálemi templom.

Ez a templom különbözött a mai templomoktól. Hatalmas volt, az udvarán és a csarnokában pedig rengeteg ember tartózkodott. Az emberek állatokat hoztak a templomba, hogy a papok feláldozzák őket.

Áldozat. Amikor a papok állatokat áldoztak az oltáron, az arra tanította az embereket, hogy egy napon Mennyei Atyánk is feláldozza majd Fiát, Jézus Krisztust, aki meghal a bűneinkért.





Húsvét. Ezen a fontos napon azt az időt ünnepelték, amikor Jehova segített a zsidóknak kimenekülni az egyiptomi fogságból, körülbelül 1400 évvel Jézus születése előtt.

külön csoportban mentek, és a családok esténként találkoztak egymással vacsorakor, amikor útközben letáboroztak.

Az ünnep után József és Mária hazaindultak. Csak éjjel vették észre, hogy Jézus nem volt egyikük csoportjában sem. Visszasiettek Jeruzsálembe, hogy megkeressék. Három nap múlva találtak rá Jézusra a templomban. Épp a

tanítókkal beszélgetett, és válaszolgatott a kérdéseikre, akik ámulatba estek szavai hallatán.

Mária elmondta Jézusnak, hogy Józseffel nagyon aggódtak miatta. Jézus emlékeztette, hogy Neki az Ő Atyja dolgait kell végeznie. Bár Jézus még fiatal volt, tudta, hogy fontos munka vár rá, melyet Mennyei Atyja terve szerint el kell majd végeznie. ■



Hol van Isabelle?

Írta: Susan Denney

Igaz történet alapján

„Szerettek volna megkeresztelkedni, annak tanúságaként és bizonyosságául, hogy teljes szívűkkel hajlandóak Istent szolgálni” (Móziás 21:35).

Isabelle olyan izgatott volt, hogy szinte ugrált, miközben édesapjával végigsétáltak a folyosón. Édesanyja épp most fésülte meg sötét haját, és felhúzta a cippzárat a hosszú, fehér ruháján, melyet Isabelle a keresztelőjére vett fel. A terem előtt, ahol a többi ember várakozott, hirtelen megtorpant.

„Ezekből bárki vehet?” – kérdezte édesapjától a kisasztalon lévő Mormon könyve példányaira mutatva.

„Igen. Azoknak az embereknek tették oda, akik szeretnék jobban megismerni az egyházunkat” – válaszolta apa.

Isabelle bekukucskált a terembe. Tele volt azokkal az emberekkel, akiket szeretett. A medence közepén állt a nagymamája, valamint a nénikéi, bácsikái és unokatestvérei is. A legjobb barátnője, Grace, a hátsó sorban ült a családjával. De Isabelle nem látta Perkins kisasszonyt, a tanítónénijét.

„Menjünk be – mondta az apukája. – Ideje elkezdni a gyűlést.”

„Várhatunk még egy percet Perkins kisasszonyra?”

Ő volt Isabelle kedvenc tanítónője. Szerette a könyveket, akárcsak Isabelle.

„Kedves volt tőled, hogy meghívtad Isabelle, de nem biztos, hogy eljön” – mondta apa gyengéden.

Isabelle sóhajtván bólintott. Apukájával bementek a terembe, és leültek az első sorban. Közvetlenül a nyitóénekek előtt Isabelle még utoljára körülnézett, hátha látja a tanítónőt. És ott volt, Grace családjával! Isabelle rámosolygott, Perkins kisasszony pedig kedvesen viszonzta.

Isabelle keresztelője után a püspök mindenkit megkért, hogy álljanak szorosan egymás mellé, hogy lefényképezhessék őket.

„Hol van Isabelle?” – kérdezte.

Mindenki körülnézett. Isabelle nem volt sehol!

Grace elindult megkeresni a barátnőjét. Először kinézett a folyosóra, de nem látta Isabelle-t. Aztán megnézte az előtérben, de ott sem találta. Grace végül kiment az épület elé. Ott látta meg végül Isabelle-t,

amint a gyülekezeti ház lépcsőjén Perkins kisasszonnyal beszélgetett.

„Köszönöm szépen, hogy el tetszett jönni a keresztelőmre!” – mondta Isabelle.

„Nagyon szívesen! – válaszolta Perkins kisasszony. – Sajnálom, hogy ilyen gyorsan el kell mennem. Még van egy másik programom is.”

„Semmi baj. De szerettem volna adni magának valamit.” Isabelle erre átnyújtotta neki a Mormon könyvét, melyet a folyosón lévő asztalról vett el. „Tudom, hogy szeret olvasni, és ez egy igazán jó könyv.”

„Köszönöm!” – felelte mosolyogva Perkins kisasszony.

„El tetszik majd olvasni?” – kérdezte Isabelle.

„Igen, el – bólintott. – Megígérem.”

Isabelle nagyon boldognak érezte magát. Mikor megfordult, és meglátta a rá várakozó Grace-t, csak mosolygott.

„Mit csináltál itt kinn? – kérdezte Grace. Anyukád szeretne egy csoportképet.”

„Kijöttem, hogy adjak Perkins kisasszonynak egy Mormon könyvét” – felelte Isabelle.



Nagy buzgósággal « (T&Sz 123:14) kellene elvinnünk az evangélium fényét mindazoknak, akiknek kérdéseire a szabadulás terve adhat választ. »

L. Tom Perry elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Hozzatok lelkeket éhhozzám. *Liahóna*, 2009. máj. 110.



Grace csodálkozva nézett rá. „És nem féltél?”

„Egy kicsit. De jobban féltem attól, hogy aztán majd csak félreteszi valahová egy polcra. Ezért megkérdeztem, hogy el fogja-e olvasni.”

„És mit válaszolt?” – kérdezte Grace.

„Megígérte, hogy elolvassa!”

„Ez nagyszerű!” – mondta

lelkesen Grace.

A két lány ezután visszament a csoporthoz, a barátaik és rokonaik közé.

„Nagyon örülök, hogy Grace végül megtalálta, Isabelle” – mondta a püspök. Ezután megkért mindenkit, hogy újra álljanak szorosan egymás mellé, hogy készíthessenek egy csoportképet. Isabelle az első

sor kellős közepére állt.

Majd Isabelle anyukája előre-hajolt, hogy megölelje. „Most már örökre emlékezhetsz a keresztlődre!” – mondta.

Isabelle elmosolyodott. Tudta, hogy képpel vagy anélkül, soha nem felejtí el a keresztlője napját, és azt sem, hogy milyen jó érzés misszionáriusnak lenni. ■

Nem lehetnénk barátok?

Írta: Patricia Graham

Igaz történet alapján

„Legyetek pedig egymáshoz
jószágosak, irgalmasok,
megengedvén egymásnak”
(Efézusbeliek 4:32).



1. Margaréta nagyon izgult, mert még senkit sem ismert az új iskolájában.

2. Néhány lány piszkálta is. Az egyikük még a hajában lévő szalagot is megráncigálta. Margaréta nem hitte, hogy boldog lesz az új iskolájában.



3. Tanítás után Margaréta felhívta a nagyját, és mesélt neki a piszkálódó lányokról.



4.

Margaréta, imádkozz és kérdezd meg Mennyei Atyánkat, hogy mit tegyél. Ő majd segít.



5. Aznap este Margaréta imádkozott Mennyei Atyánkhoz. Elmesélte neki a gondját. Hirtelen támadt egy ötlete.



6. A következő napon a lányok az iskolában újra meghúzkodták a szalagját.



7. Másnap megint elkezdték piszkálni.

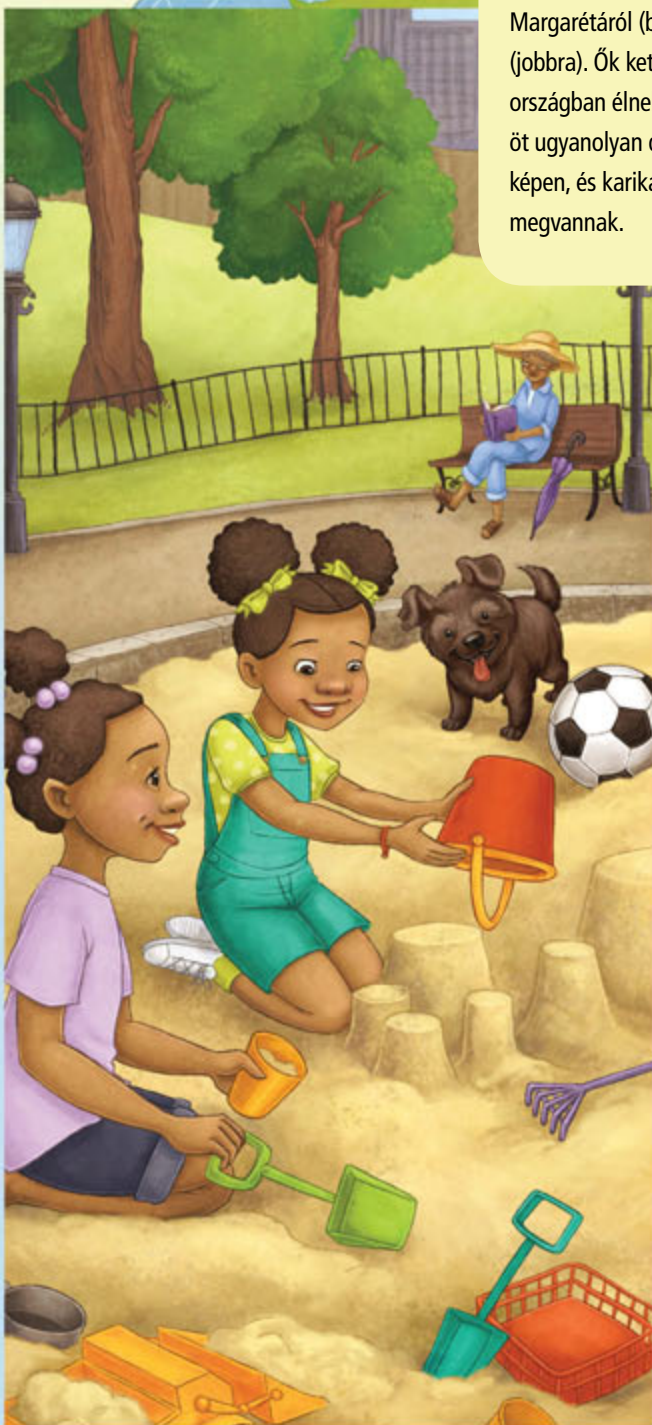


8. Egy héttel később Margaréta boldogan mesélte a nagyjának, hogy végül mi történt.



BARÁTOKRA LELNI SZERTE A VILÁGON

Mindegy, hol élsz, ha kedves vagy másokkal, könnyen köthetsz barátságokat. Nézzétek meg a képet Margarétáról (balra) és Andrisról (jobbra). Ők ketten más-más országban élnek. Próbáljatok meg öt ugyanolyan dolgot keresni a két képen, és karikázzátok be őket, ha megvannak.



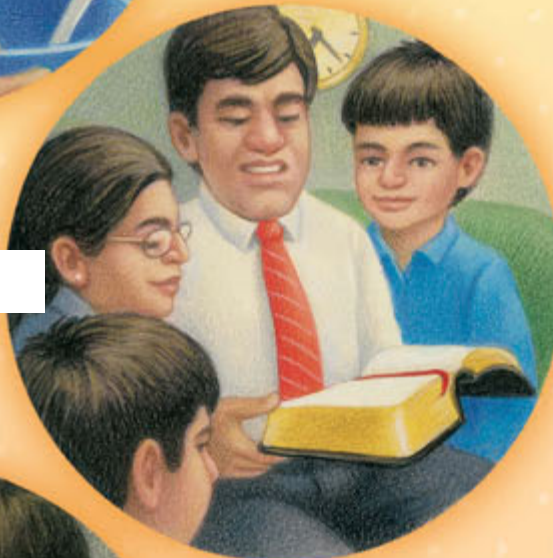
Egy csodás nap

Írta: Lindsay Stevens

Máté tanul az iskolában.

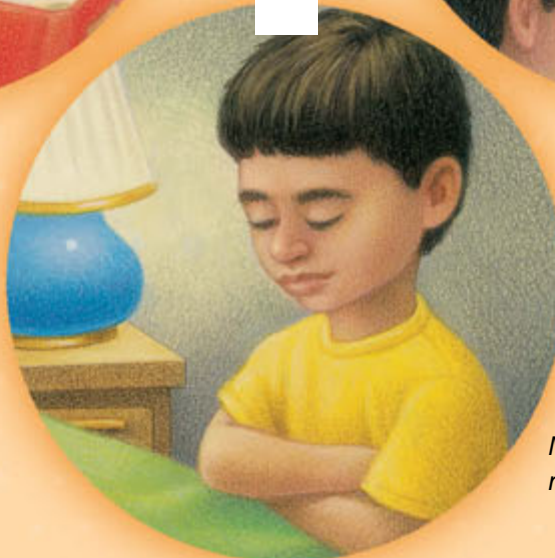


Máté segít édesanyjának reggelit készíteni.



Máté odafigyel, amikor édesapja a szentírásokból olvas a családnak.

Máté imádkozik, mielőtt lefekszik.



Máté azzal töltötte a napját, hogy csupa jó dolgokat tett. Tedd sorrendbe a napját úgy, hogy a kis fehér kockákba beírod, mit csinált először, másodszer, harmadszor és negyedszer.

Te milyen jó dolgokat tudsz ma tenni?

Soha nem vagyunk magunkra hagyva

Írta: Adam C. Olson

Egyházi folyóiratok

Szolgálatok során az Úr gyakran idézett a szentírásokból. Így hát egyáltalán nem meglepő, ha olyan versekre bukkanunk az Ószövetségben, melyeket a Szabadító az Újszövetségben idézett. De az teljesen megdöbbentett, mikor egy nap a Zsoltárok 22. fejezetének első versét olvastam: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”

Soha nem gondoltam arra, hogy a Szabadító akkor is szentírást idézett, mikor a kereszten való haláltusájában e szavakat kimondta (lásd Máté 27:46). Ez a gondolat mélységes lelki ráébredéshez vezetett.

Biztos, hogy szinte mindannyian eltűnődünk már azon, hogy „Ó Isten, hol vagy?” (T&Sz 121:1). Azokban a pillanatokban, amikor elfogott a bizonytalanság vagy az aggodalom, gyakran eszembe jutott ez a kérdés.

A Szabadító szavai miatt felvetődött bennem, hogy vajon az Ő kiáltása is bizonytalanságból – vagy akár kétkedésből fakadt? Azt jelenti-e, hogy volt egy kérdés, melyre az én mindenható, mintentudó Szabadítóm nem tudta a választ abban a bizonyos pillanatban, amikor szabadulásom az Ő erején múlt, azon, hogy választ adjon minden kérdésre és mindent legyőzzön?

E zoltár azt tanította nekem, hogy bár ezek a szavak valóban szívbe markolóan fejezik ki a „bénító kétsébesést az isteni visszahúzó-dás” miatt, melyet előre látott, ám nem fogott fel teljesen, de azok *nem* a kétsébesést tükrözték.¹

Az, hogy a szentírások szavaival kiáltott az Ő Atyjához a legnagyobb szükség óráján, nem csupán hitének bizonyítéka, hanem egy mélyreható tanítási lehetőség is. Bár a Zsoltárok 22 egy kérdéssel kezdődik, de ez egyben annak



A Szabadító szentírásokra való hivatkozása megerősítette abban, hogy soha nem leszünk magunkra hagyva.

a mélyről jövő bizonyosságnak a kifejezése is, hogy Isten *nem* hagy el minket:

„Benned bíztak atyáink; bíztak, és te megszabadítottad őket.

Hozzád kiáltottak és megmenekültek; benned bíztak és nem szégyenültek meg” (4–5-ös versek).

A zoltáríró szavai – a Szabadító szenvedésének mintegy előrevetítéseként – megjövendölik a gúnyolódást (8–9-es versek), a hamis vádakat és kínzásokat (12–14-es versek), a fájalmát és szenvedését (15. vers), a szomjúságát (16. vers), kezei és lábai felsebzését (17. vers), a sorsvetést és ruházatának megosztását (19. vers).

Bár a Szabadító csak az első verset idézte, a zoltár hátralévő része egy másik tanúbizonyosággént szolgál arra, hogy Ő a megígért Messiás, hogy szenvedése betöltötte a jövendölést, és hogy tökéletesen bízott Atyjában.

Ennek megértése hatalmas lelki megerősítést adott arról, hogy hitem nem hiábavaló. Amikor azon tűnődöm, hogy Isten vajon elhagyott-e *engem*, vagy amikor amiatt aggódom, hogy nem hallotta meg az *én* kiáltásomat, még erősebben hat rám ennek a zoltárnak a tanúbizonyossága, mert megtanultam belőle, hogy Jézus nem kételkedett, és végül megszabadult.

„Ti, a kik féltetek [Istent], dicsérjétek őt! Jákób minden ivadékai dicsőítétek őt, és féljétek őt Izráel minden magzata!

Mert nem vet[ette] meg és nem utál[ta] meg a szegény [Jézus] nyomorúságát; és [az Atya] nem rejt[ette] el az ő orcáját előle, és mikor kiált[ott] hozzá, *meghallgat[ta]*” (24–25-ös versek; kiemelés hozzáadva). ■

JEGYZET

1. Lásd Jeffrey R. Holland: Senki nem volt Vele. *Liahóna*, 2009. máj. 87.

Bemutatták az új kézikönyveket a világméretű képzésen

Írta: Adam C. Olson, Egyházi folyóiratok

Thomas S. Monson elnök és a Tizenkét Apostol Kvórumának néhány tagja bemutatta az egyház új kézikönyveit, valamint a bennük lévő jelentősebb változtatásokat a 2010. november 13-án tartott Világméretű vezetőképző gyűlésen.

A vezetőképző gyűlést, melyen bemutatták az új kézikönyveket – *1. kézikönyv: Cövekelnők és püspökök*, illetve *2. kézikönyv: Az egyház igazgatása* – 95 országban 22 nyelven közvetítették a papsági és segédszervezeti vezetők számára.

A közvetítés megtekinthető interneten a www.lds.org/leadership-training oldalon.

A kézikönyvek jelentősége

„A kézikönyvek biztonságot rejtene! – mondta Monson elnök, óva intve azon tévutaktól, melyek könnyen beférkőzhetnek az egyházi programokba, ha a vezetők nem ismerik az egyházi irányelveket és eljárásokat. – Megáldanak titeket és azokat, akiket szolgáltok, ha olvassátok, megértitek és követitek a bennük foglaltakat.”

Boyd K. Packer, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke szerint a kézikönyvek nagyobb egyszerűséget és rugalmasságot nyújtanak két komoly veszély elkerülése érdekében.

Az első veszély, hogy a túlszervezés következtében kizárjuk a Szentlélek hatását az egyházi programokból. „Mi lelki munkát végzünk – mondta, – és a lelki munkát a Léleknek kell irányítania.”

A második veszélyt az jelenti, mondta, hogy „az evangélium megalapozása nélkül akarjuk megalapozni az egyházat. Az egyháznak ott kell lennie az egyháztagok életében, az evangéliumnak pedig bele kell ágyazódnia a szívükbe.”

Fontos változások

Az *1. kézikönyv: Cövekelnők és püspökök* tartalmának nagy része változatlan marad *Az egyházi irányelvek kézikönyve, 1. könyv* 2006-os frissítéséhez képest. Belefoglalták a legutóbbi Első elnökségi üzenetekben található utasításokat, lerövidítették és érthetőbbé tették a cövekelnők és püspökök feladatairól szóló fejezeteket, illetve néhány részt átszerkesztettek könnyebb hivatkozás céljából.

A *2. kézikönyv: Az egyház igazgatása* című könyvben jelentősebb mértékű változtatások történtek. A tantétel alapú megközelítés arra szolgál, hogy csökkentse az egyházi programok összetettségét, valamint szükség szerint alkalmazkodást tegyen lehetővé helyi szinten anélkül, hogy megbontaná az irányelvek, az eljárások és a programok egységességét.

Többek között az alábbi említésre méltó változtatásokat tartalmazza még: a püspök munkamennyiségének csökkentése azáltal, hogy kibővíti az egyházközségi tanács, illetve a tanács tagjainak a szerepkörét; az egyházközségi tanácsgyűlések gyakoriságának esetleges növelése; az egyház küldetésének tisztázása; az egyházközségi jóléti bizottság munkájának a papsági végrehajtó bizottság (ahová szükség szerint meghívhatják a Segítőegylet elnökét), illetve az egyházközségi tanács megbeszéléseibe történő belefoglalása; az állandó egyházközségi tevékenységi bizottság megszüntetése, valamint a tevékenységeknek az egyházközségi tanácson keresztül történő megszervezése.

Az egyház küldetése

Az új kézikönyvek tisztázzák az Első Elnökség által 1981-ben tett kijelentéssel kapcsolatos félreértéseket, melyre az egyház hármass missziójaként

2011 februárjában egy második Világméretű vezetőképző gyűlés is megrendezésre kerül, melynek során részletesen szó lesz a cövekelnők és a püspökök feladatköreiről, a kvórumok és a segédszervezetek munkájáról, illetve azon egységek sajátos kihívásairól, melyek nem rendelkeznek elegendő számú egyháztaggal az egyház összes programjának kivitelezéséhez.



utalnak, és amely a következőket foglalja magában: hirdetés, tökéletesítés és megváltás.

A 2. kézikönyv 2.2-es szakasza megerősíti mindazt, amire az Első Elnökség 1981-ben célzott, miszerint e három erőfeszítés egyetlen nagyszerű munkának a része. A kijelentés így hangzik: „Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát Isten szervezte meg, hogy elősegítse munkáját, mely által véghezviszi gyermekei szabadulását és felmagasztosulását” (lásd Mózes 1:39).

Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából arra figyelmeztetett, hogy ne fordítsunk „túlzott figyelmet eme, az Úr munkájához tartozó három erőfeszítés meghatározására, illetve az azok közötti határookra”, továbbá ne „zárjunk ki más lényeges tényezőket, például a szegények megsegítését”.

Azt mondta: „A 2.2-es részben lefektetett általános tantétel az, hogy »az egyházi programok és tevékenységek [célja, hogy] támoga[ssák] és megerősít[sék] az egyéneket és a családokat.«”

Egységesség és adaptálás

A 2. kézikönyv első három fejezetében található tantételek és tanok alapvetőek „az egyház igazgatásához...”, és [a vezetőknek] minden cselekedet[üket] azon alapokra kell fektet[niük]” – mondta Quentin L. Cook elder a Tizenkét Apostol Kvórumából. A könyv következő fejezetei azonban, különösen az „Egységesség és adaptálás” című új fejezet, elmagyarázzák, hogy az egyház mely irányelvei és programjai engednek némi rugalmasságot.

E fejezet „világosan leírja, mely dolgoknak kell egységesnek lenniük mindenhol az egyházban”, továbbá „rendkívül fontos tantételeket tartalmaz, melyek lefektetik a helyi adaptáció feltételeit” – mondta Cook elder.

Helyénvalóan alkalmaznak adaptációt például a segédszervezetek programjainál és részvételi létszámánál, valamint a vezetőségi gyűlések és tevékenységek formájánál és gyakoriságánál. Az adaptálás megfontolásakor figyelembe kell venni a családi körülményeket, az utazási és kommunikációs lehetőségeket, az egyháztagok alacsony létszámát, illetve a biztonságot.

„Miközben fontolóra veszitek, milyen adaptációk lennének helyénvalóak, a vezetők mindig keressék a Lélek útmutatását, és tanácskozzanak a közvetlen elnöklő felhatalmazottokkal” – mondta Cook elder.

Haladjunk előre!

Egy kerekasztal beszélgetés keretében M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt sugallta, hogy az irányelvek fejezetenkénti tanulmányozása, valamint a tantételek átbeszélése a tanácsgyűléseken jelentősegteljesebb fejlődéshez feezethet.

Oaks elder azt tanácsolta, hogy amennyiben a vezetőkben olyan kérdések merülnek fel az irányelvekkel és programokkal kapcsolatban, melyeket nem válaszolnak meg a kézikönyvek, forduljanak az elnöklő papsági vezetőjükhöz segítségért. Megválaszolatlan kérdések esetén „kizárólag a legrangidósebb papsági vezető keresse fel az Első Elnökség irodáját”. ■

M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland és David A. Bednar elderek a Tizenkét Apostol Kvórumából; Julie B. Beck, a Segítőegylet általános elnöke; valamint Walter F. González a Hetvenek Elnökségéből az új egyházi kézikönyvekben lévő tantételekről beszélgetnek a 2010. novemberi Világméretű vezetőképző gyűlésen.

Fennállásának 60. évfordulóját ünnepli a kora reggeli ifjúsági hitoktatás

Akora reggeli ifjúsági hitoktatás kihívást jelenthet, ám az elmúlt 60 év során több mint egymillió tizenéves egyháztag tanulta meg, hogy minden erőfeszítést megér a napkelte előtti ébredés, és az, ha nem csak szemükkel, de az elméjükkel is a szentírásokra összpontosítanak.

„Az, hogy minden nap néhány percet szentírás-tanulmányozással töltünk, megosztjuk a bizonyosságunkat, és érezzük a Lelket, nem csupán megerősíti az iskolába igyekvő diákokat, hanem gyógyító hatással is van rájuk, miközben Jézus Krisztus engesztelése működésbe lendül az életükben – mondta Kelly Haws, az Ifjúsági és Felsőfokú Hitoktatás igazgatóhelyettese. – Nagyszerű lehetőség ez a fiatalok számára.”

Több mint egymillió fiatal utolsó napi szent részvétel a kora reggeli ifjúsági hitoktatás előnyeiben az elmúlt 60 évben.

nem volt lehetőségük ifjúsági hitoktatásra járni.

Az 1940-es években rohamosan megnőtt az egyháztagek száma Dél-Kaliforniában, ezért a fiatalok evangéliumi oktatásának szükségessége arra ihlette a cöveknökök egy csoportját, hogy kérvényezzék az egyház ifjúsági hitoktatási programjának bevezetését a dél-kaliforniai területen.

Az 1948–49-es iskolaév során Marion D. Hanks, aki később a Hetvenek Elnökségében szolgált, sikerrel tartott kora reggeli ifjúsági hitoktatást a Salt Lake Cityben található West Gimnáziumban. Logikus megoldásnak tűnt hasonló órák megszervezése a kaliforniai szentek számára is, ezért a 11 cövek engedélyt kapott arra, hogy 13 kora reggeli osztályt indítson.

A különféle szükségletek kielégítése

Az 1950–51-es iskolaévre visszavezethető hivatalos programkezdéstől számítva, a kora reggeli ifjúsági hitoktatás az egész Egyesült Államok területén és a világ minden táján elterjedt, mindenhol segítséget nyújtva a fiataloknak a szentírások tanulmányozásában, illetve az evangéliumi tantételek alkalmazásában. Hivatalos nevét nemrég változtatták meg „mindennapos ifjúsági hitoktatásra”, mivel nem mindegyik órát tartják kora reggel.

A mindennapos ifjúsági hitoktatás sikerét részben a rugalmasságának köszönheti. A cövek és kerület szintjén is szerveznek programokat, az

osztályokat pedig akár egyetlen egyházközségben vagy gyülekezetben, illetve több egyházközség vagy gyülekezet összefogásával is megszervezhetik, a fiatalok, a szülők és a papsági vezetők szükségleteinek és körülményeinek megfelelően.

Míg a nagyobb egyháztagsággal rendelkező területeken közel 115 000 diák élvezheti az órarendbe illesztett ifjúsági hitoktatás előnyeit, világszerte mintegy 217 000 tanuló vesz részt



A kora reggeli ifjúsági hitoktatás születése

Az első ifjúsági hitoktatási órákat az Egyesült Államokban található Utah állambeli Salt Lake Cityben tartották, mely 1912-ben még az iskolai tanítási időben zajlott, az ifjúsági hitoktatási intézet tőzsomszédságában lévő Granite Gimnáziumban. Az évek során azonban egyre több fiatal egyháztageg iratkozott be a bővülő állami iskolarendszerbe, ahol a Granite Gimnázium tanulóival ellentétben,

mindennapos ifjúsági hitoktatásban.

Mivel az egyháztag fiatalok közül néhányan túl messze laknak más egyháztagoktól ahhoz, hogy akár órarendbe illesztett, akár mindennapos ifjúsági hitoktatásra járjanak, létrehozták az otthontanuló ifjúsági hitoktatási programot. Az otthon tanuló diákok heti négy napot töltenek önállóan a kijelölt anyag tanulásával, majd hetente egyszer összegyűlnek más otthon tanuló diákokkal, hogy megbeszéljék a tanultakat.

Kéz érintése nélkül kiszakadt kő

Mára az Egyesült Államok minden államában, világszerte pedig 140 országban tartanak ifjúsági hitoktatást. 1948-ban Kanada volt az első olyan ország az Egyesült Államokon kívül, ahol ifjúsági hitoktatást tartottak. A kora reggeli ifjúsági hitoktatás elterjedésével a következő években egyre több ország csatlakozott a programhoz, köztük Mexikó 1958-ban, Finnország és Németország 1962-ben, Japán 1963-ban és Panama 1964-ben. Legutóbb pedig Beninben, Grúziában és Marokkóban vezették be az ifjúsági hitoktatást 2008-ban.

Az ifjúsági hitoktatás elterjedésével egy világ-méretű közösség van kialakulóban, mely az abban részt vevő tanulókból áll. A diákok, lakhelyüktől függetlenül ugyanazt a szentírás-memoritert tanulják; ugyanazt a szentírásrészt tanulmányozzák; ugyanazt a Lelket érzik, miközben növekszik a biztonságuk; és ugyanazt a királyságot építik.

Az áldozathozatal áldásai

Az ifjúsági hitoktatásban részt vevő diákok, akár órarendbe illesztett, mindennapos vagy otthontanuló program keretében tanulnak, áldozatokat hoznak azért, hogy közelebb kerüljenek Mennyei Atyánkhoz.

„Amikor egy 15 éves eldönti, hogy reggel 5 óra-kor fog felkelni, hogy ifjúsági hitoktatásra menjen, az nem csupán áldozat, hanem az önrendelkezés ilyen módon történő alkalmazása egy olyan megnyilvánulás Mennyei Atyánk felé, amelyért cserébe áldás jár” – mondta Haws testvér.

Ezek az áldások legalább olyan valóságosak ma, mint 60 évvel ezelőtt, és az ifjúsági hitoktatás valamennyi formája továbbra is megáldja a fiatalok életét világszerte. ■

Afrikában szolgáló szentek

A 2010-es All-Africa Helping Hands Day (Segítő Kezek Napja Afrikában) keretében az afrikai kontinensen élő egyháztagok közösségük gazdagításával töltötték a napot 2010. augusztus 21-én, szombaton.

Az Nigériai Aba Cövek idén meghívott számos, a közösségi életben részt vevő fiatalokból álló csoportot is, hogy csatlakozzanak hozzájuk, összehozva



ezzel több mint 1000 embert. Az Nigériai Umuahia Kerületben hat gyülekezet több mint 100 tagja nyírta a fűvet, gondozta a virágokat, valamint tisztította meg a vízelvezető árkokat és kerteket az Abia Állami Hírközlési Társulat telkén.

A ghánai Accrában az volt a gyülekezetek feladata, hogy takarítsanak ki néhány épületet, köztük kórházakat, általános iskolákat, illetve rendőrkapitányságokat. Néhány egyháztagot arra jelöltek ki, hogy töltsék fel a kátyúkat, vagy tisztítsák meg az eldugult esőcsatornákat.

Bárhová is mentek az egyháztagok a Segítő Kezek mellé-nyekben, a közösségek hálásan fogadták a segítségüket. „Egy olyan korban, melyben mindenki

azt kérdezi, mit tesz az állam értük, örvendetes fejlődést jelent egy olyan szervezet, amely folyamatos szolgálatot nyújt az emberiségnek” – mondta az Abia Állami Műszaki Egyetem rektora az önkénteseknek. ■

A hármas szentíráskötet már indonéz nyelven is elérhető

Elérhető a hármas szentíráskötet indonéz változata, lehetővé téve az indonéz emberek számára, hogy egy kötetben vehessék kezükbe saját nyelvükön a Mormon könyvét, a Tan és a szövetségeket, valamint a Nagyértékű gyöngyöt. Már kapható a Mormon könyve új indonéz nyelvű változata is.

Az indonéz hármaskötet online is elérhető. Az online verzió tartalmazza a lábjegyzeteket, térképeket és fényképeket is, valamint lehetővé teszi az olvasók számára, hogy megjelöljék a szentírásokat, illetve rákeressenek bizonyos kulcsszavakra. Mindez hozzáférhető a scriptures.lds.org/ind oldalon.

Több mint 6000 indonéz nyelven beszélő tagja van az egyháznak világszerte. Közülük a legtöbben Indonéziában, Malajziában és az Egyesült Államokban élnek. Indonézia a föld negyedik legsűrűbben lakott országa.

Az Első Elnökség arra buzdította az egyháztagokat, hogy szerezzék be a saját szentíráskötetüket, és használják azt a

rendszeres tanulmányozások, egyházi gyűlések, illetve egyházi feladatok ellátása során. ■

Egyházi program a Hírességek Csarnokában

A Mormon Tabernákulum Kórus *Zene és a megszólaltatott ige* heti közvetítését felvették a Rádiós Hírességek Csarnokába az Egyesült Államokban. A közvetítés kiválasztására úgy került sor, hogy egy hivatalos testület számos programot megjelölt,

majd a nyilvánosság szavazhatta az általa leginkább kedvelt programra és személyiségre.

A *Zene és a megszólaltatott ige* elnyerte a Nemzeti Úttörő kategóriát, mely azon előadókat díjazza, akik legalább 10 éve közvetítenek rádión keresztül, valamint országos szinten segítettek a rádiós műsorösszeállítások fejlesztésében, illetve gazdagításában.

A *Zene és a megszólaltatott ige* a leghosszabb ideje sugárzott közvetítés az Egyesült Államokban. Az első közvetítésre 1929. július 15-én került sor.



© BUSA/PHOTOGRAPHY

A programot több mint 2000 rádióállomás, televízióállomás és kábeltelevíziós hálózat sugározza. Interneten is elérhető a musicandthespokenword.org oldalon. A kezdőlapon kattintson a **Listen Live** (előben meghallgatom) felíratra, és kövesse a linket az internetes sugárzásához. ■

A hetente közvetített Zene és a megszólaltatott ige bekerült a Rádiós Hírességek Csarnokába.

RÖVIDHÍREK A NAGYVILÁGBÓL

Egyház által kifejlesztett telefonalkalmazások

Az egyház telefonalkalmazásokat fejlesztett ki annak érdekében, hogy még menet közben is segítse az egyháztagokat az evangélium tanulmányozásában. A Gospel Library (Evangéliumi Könyvtár) alkalmazás lehetővé teszi a könyvjelző, kiemelő és jegyzet használatát, miközben a felhasználók a szentírásokat, az általános konferenciái beszédeket, valamint a vasárnap használatos kézikönyveket olvassák. A Mormon Channel (Mormon Csatorna) alkalmazáson keresztül elérhető az egyház hivatalos rádióállomásának közvetítése, valamint a szentírások, az általános konferenciái beszédek és az



egyházi folyóiratok. Kompatibilitással kapcsolatos információkért látogasson el a mobile.lds.org internetes oldalra.

Újra megnyílt a Los Angeles templom látogatóközpontja

2010. augusztus 7-én, két évig tartó felújítás után, újra megnyitotta kapuit a Los Angeles templom látogatóközpontja.

A központ az egyház dél-kaliforniai történetét emeli ki, az evangélium alapvető tantételeire összpontosítva. Az 1100 négyzetméteres épület számos kiállítási helyszínnel és két színházteremmel ad otthont. Legjellegzetesebb műalkotása a *Krisztus* szobor 3.4 méter

magas másolata, mely a látogatóközponton kívülről is látható.

További 200 millió nyilvántartás érhető el az interneten

A FamilySearch.org további 200 millió újonnan kutatható nyilvántartást adott ki 2010 augusztusában, 700 millióra növelve ezzel az online hozzáférhető nyilvántartások számát. A teljes gyűjtemény eléréséhez látogasson el a Pilot.FamilySearch.org vagy a beta.familysearch.org internetes oldalra. A megnövekedett számú nyilvántartások hozzáférhetősége nagyrészt annak a 350 000 önkéntesnek köszönhető világszerte, akik a történeti feljegyzések képeit átalakították és digitálisan elérhetővé tették. ■

OLVASÓI LEVELEK

Életem iránytűje

Nagyon szeretem a *Liahónát*. Ez az életem iránytűje; a helyes útra és jobb dolgok felé vezet engem. Segít megerősödnöm és elkerülnöm azokat a kísértéseket, melyekkel oly sokszor kerülök szembe. Minden nap gazdagítja az életemet. Köszönöm, hogy elkészítik, és így az embereknek világszerte lehet egy iránytűjük és útmutatójuk, amely a hit helyes ösvényére terel minket.

Anasztasia N., 17, Ukrajna

A *Liahóna* mint tanácsadó

Az evangélium tanítása céljából gyakran ajándékok karácsonyra *Liahóna* előfizetést a barátainknak és alkalmazottainknak. A munkatársaim sokszor odajönnek hozzám és elmondják a véleményüket egy-egy cikkről, amit olvastak. Tanácsért fordulnak a *Liahónához*, és elmondják, hogy amikor problémájuk van a családjukban, együtt olvassák a *Liahónát*. Elhelyeztem egy példányt az irodánkhoz tartozó váróteremben is. Nagyszerű misszionáriusi eszköz.

Prycila Villar, Brazília

A lelki erő forrása

Kolumbiaiak vagyunk, akik a Utah állambeli Loganben élünk az Egyesült Államokban, és hálásak vagyunk azért, hogy spanyolul is olvashatjuk a *Liahónát*. Szülőként arra törekszünk, hogy három leányunk is megtanuljon az evangélium szerint élni, és hogy megszeressék a templomokat. Köszönjük, hogy minden hónapban kiadják a *Liahónát*, mert a családjuk lelki erő forrására lel az üzeneteiben.

Rincon család, USA, Utah

A visszajelzéseket vagy javaslatokat a liahona@ldschurch.org címre várjuk. A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából. ■

ÖTLETEK A CSALÁDI ESTHEZ

Ez a szám olyan cikkeket és tevékenységeket tartalmaz, melyek jól felhasználhatók a családi estek alkalmával. A következőkben ismertetünk néhány példát:

„Részvétel a családtörténeti munkában”, 8.: Adj minden családtagnak egy dobozt, amelyet kidekorálhat és fényképek, naplók, illetve egyéb feljegyzések tárolására használhat.

„Újdonságok a Személyes fejlődésben”, 34., és „Az ároni pap-ság – hatalmasabb, mint gondolnád”, 37.: Az új Személyes fejlődés és Isten iránti kötelesség programok arra buzdítják a fiatalokat, hogy gondolkozzanak el az általuk tanultakon, és osszák meg azokat másokkal. Amennyiben vannak tizenévesek a családjában, megkérheted őket, hogy tervezzenek meg egy családi est leckét egy olyan tevékenységre alapozva, melyet a közelmúltban teljesítettek az Isten iránti kötelesség vagy a Személyes fejlődés keretein belül.



„Hogyan építhetők lelki alapot?”, 62.: Helyezz el néhány apró követ egy vízálló edény alján. Egy másik vízálló edény alá pedig szórj egy réteg homokot. Keress két kisebb tárgyat, melyek házakat jelképeznek majd. Az egyik „házat” helyezd a kövekre, a másikat a homokra. Majd töltsd meg mindkét edényt vízzel. A homokon álló „ház” el fog süllyedni, míg a köveken álló „ház” a helyén marad. Beszéljétek meg, hogy egy erős lelki alap miként segíthet nekünk kitarítani az élet viharai-ban (lásd Hélamán 5:12).

Leckék, melyeket egy kölyökkutya tanított

Amikor a gyermekeink kicsik voltak, elvittem őket egy állatkereskedésbe, hogy beváltunk egy kupont egy ingyenes aranyhalra. Két órával később egy kölyökkutyával tértünk vissza, melyet a gyermekek saját pénzéből vásároltunk. Aznap este a kiskutyát a mosókonyhában helyeztük el éjszakára. Másnap reggelre a szoba csupa piszok volt. A gyerekeknek kellett volna feltakarítaniuk, ám ők úgy érezték, hogy túl sokat várunk tőlük. „Nem tudjuk megcsinálni!” – zokogták.

Aznap este a következmények témájáról tartottunk egy családi estet. „Amikor megvettétek a kutyát – mondta az édesapjuk –, nem gondoltatok a következményeire. Mostmár a kutya a családjuk része, és gondoskodnotok kell róla.” Megbeszéltük, hogy minden döntésünk következményekkel jár, és arra buzdítottuk őket, hogy mindig hozzanak igazlelkű döntéseket.

A kutyus nemrég pusztult el, miután 14 évig volt a családjuk része, ám a leckék, melyeket segített megtanítanunk, örökre velünk maradnak.

Jill Grant, Ausztrália, Victoria állam



© 1983 IRI

Jézus az ajtó előtt. Készítette: Del Parson

„Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.

A ki győz, megadom annak, hogy az

én királyiszékembe üljön velem, a mint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében.

*A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek”
(Jelenések 3:20–22).*



Bár nem tudunk szó szerint a Mester lábaihoz ülni, ahogyan Mária tette, mégis tanulhatunk Róla, és hallgathatjuk a szavait, miközben az idei vasárnapi iskolai tananyagot, az Újszövetséget tanulmányozzuk. Jay E. Jensen elder a Hetvenek elnökségéből a következőket mondta: „A szentírások Jézus Krisztusról tesznek bizonyosságot és róla tanítanak. Amikor elmerülünk bennük, jobban megismerjük Őt és az Ő hangját.” Lásd „A Szabadító – a Mestertanító” című cikket a 14. oldalon.